Ροβένα

Διαδραστικό Βιβλίο Φαντασίας

Τάνια Φέρρη

Copyright © 2019
Απαγορεύεται η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο
μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή
των περιεχομένων του παρόντος βιβλίου
χωρίς γραπτή άδεια από τη συγγραφέα.

Ετοιμάσου να ακολουθήσεις τους ήρωες του βιβλίου σε μια φανταστική περιπέτεια, όπου θα έλθουν αντιμέτωποι με πολλές αποφάσεις. Όμως, *εσύ* είσαι αυτός/ή που επιλέγει ποιά θα είναι η συνέχεια της ιστορίας! Κάθε επιλογή οδηγεί σε διαφορετικό μονοπάτι με διαφορετική κατάληξη. Γι' αυτό, πρόσεχε: Πρέπει να προχωράς με σύνεση.

Μη διαβάσεις αυτό το βιβλίο με το συνηθισμένο τρόπο. Κάθε φορά που καλείσαι να πάρεις μια απόφαση, επιλέγεις μια από τις προσφερόμενες εναλλακτικές διαδρομές και ανατρέχεις στην αντίστοιχη σελίδα, ώσπου να φτάσεις σε κάποιο τέλος.

Ίσως συναντήσεις έναν ενδιαφέροντα σύμμαχο, ίσως πέσεις πάνω σε αδυσώπητους εχθρούς. Ίσως πετύχεις μια σημαντική προσωπική ανακάλυψη, ίσως παγιδευτείς σε επικίνδυνες καταστάσεις. Θρίαμβος ή καταστροφή, οι επιλογές που σε οδηγούν εκεί είναι δικές σου!

☼ Ι. Η Αρχή ☼

Είναι μια όμορφη ανοιξιάτικη μέρα. Ο γαλανός ουρανός λάμπει στο χρυσό φως του ήλιου, καθώς η Ροβένα τρέχει ξέγνοιαστη σε πράσινα λιβάδια με ψηλή χλόη και πολύχρωμα λουλούδια. Η φύση τριγύρω είναι πανέμορφη, σαν όνειρο.

Σε μια στιγμή, ένα μεγάλο κλαδί αμυγδαλιάς, κατάφορτο με άνθη, της κόβει τη φόρα και σταματά. Έκπληκτη αντικρίζει μια μικροσκοπική, ξανθή νεράιδα ντυμένη με λευκά, αραχνοΰφαντα ενδύματα, που κάθεται νωχελικά εκεί πάνω· κοιτάζει έντονα τη Ροβένα και αρχίζει να της τραγουδά ένα παράξενο τραγούδι, με λεπτή, μελωδική φωνή:

Το Άντρο του Μάγου Άξελροντ
εσένα περιμένει πάντα...
Η πανσέληνος τα μεσάνυχτα,
πριν από την ημέρα του Όνυχα,
θα αποκαλύψει τον αληθινό εαυτό σου
και τη μυστική αποστολή σου στον κόσμο...

“Το Άντρο του Άξελροντ; Μα είναι θρύλος! Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα!” απορεί η νεαρή κοπέλα.
“Και όμως”, απαντά η νεράιδα. “Το άντρο υπάρχει αλλά είναι γνωστό μονάχα σε ελάχιστους. Πήγαινε ως τη Μαύρη Βελανιδιά κι εκεί θα βρείς όλες τις οδηγίες που χρειάζεσαι...”

Τώρα η Ροβένα ξέρει ότι ονειρεύεται. Συνειδητοποιεί ότι όλα αυτά δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση

του ύπνου, ωστόσο εξακολουθεί να υπάρχει μέσα σ' αυτήν και συλλογίζεται ανήσυχη: *Πώς θα μπορούσα, όμως, να φύγω; Ο βασιλιάς Μάντοξ της Ναγκόρια θα ανακαλύψει αμέσως την απουσία μου... Θα εξοργιστεί, θα με κυνηγήσει, θα με συλλάβει και η τιμωρία μου θα είναι πολύ σκληρή, πιθανότατα θάνατος...*
“Μην αμφιβάλλεις ούτε στιγμή για τον προορισμό σου, Ροβένα” λέει τότε η νεράιδα, σα να διάβασε τις σκέψεις της. “Θα τα καταφέρεις αν έχεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου και στις ψυχικές δυνάμεις σου!”
“Ψυχικές δυνάμεις; Εδώ και λίγο καιρό έχω ανακαλύψει ότι μπορώ να ρίχνω μερικά ξόρκια, μα και αυτά δεν διαρκούν πολύ... Φυσικά, δεν το έχω πει σε κανέναν!”
“Πρέπει να πιστέψεις στις δυνάμεις σου, Ροβένα!”
“Μα... Δεν ξέρω αν πρέπει να φύγω... Είμαι από τους ελάχιστους που επέζησαν μετά την καταστροφή του βασιλείου της Βάνχεμ στον Μεγάλο Πόλεμο, και αυτό χάρη στη γενναιοδωρία του ίδιου του βασιλιά Μάντοξ!”
“Κι έκτοτε τον υπηρετείς αγόγγυστα, αυτόν και όλη τη Δυναστεία των Άσσαρ, δουλεύοντας για δαύτους ώρες ατέλειωτες κάθε μέρα! Όμως, είσαι γεννημένη για πολύ σπουδαιότερα πράγματα από το να υπηρετείς τους κατακτητές! Ανέκαθεν το ένιωθες αυτό, έτσι δεν είναι;”
Έτσι είναι...

Στο σημείο αυτό, το όνειρο σβήνει και η Ροβένα ξυπνά ανήσυχη και προβληματισμένη. Είναι η έκτη νύχτα στη σειρά που βλέπει ακριβώς το ίδιο όνειρο, τόσο ζωντανό ώστε κάθε φορά απορεί που ήταν μόνο ένα όνειρο. Αυτή τη φορά, όμως, δεν υπάρχει χρόνος για να το σκεφθεί περισσότερο: *Η μέρα του Όνυχα είναι μεθαύριο,* συνειδητοποιεί αναστατωμένη και σηκώνεται απότομα από το κρεβάτι, αποφασισμένη να φύγει αμέσως για τη Μαύρη Βελανιδιά.

Απλώνει πάνω στο κρεβάτι τρεις από τις υπηρεσιακές φούστες της, κεντητές με περίτεχνα σχέδια και μακριές μέχρι τον αστράγαλο, στέκεται και τις παρατηρεί με παράξενη νοσταλγία. *Δεν θα με βολέψουν αυτά τα ρούχα εκεί έξω, καλύτερα να φορέσω κάτι πιο άνετο*, συλλογίζεται και βγάζει από τη ντουλάπα ένα απλό σκουροκόκκινο παντελόνι. Ύστερα επιλέγει μια χρυσογάλανη μπλούζα, που ταιριάζει με το χρώμα των ματιών της, και φοράει τις μαύρες μπότες της. Κοιτάζεται στον οβάλ καθρέφτη με το σκαλιστό ξύλινο πλαίσιο και χτενίζει τα μακριά, εβένινα μαλλιά της. Τελευταία στιγμή αποφασίζει να πάρει μαζί της ένα μεγάλο, κοφτερό μαχαίρι. Το βάζει στη δερμάτινη θήκη του και το στερεώνει μέσα από τη φαρδιά, μαύρη ζώνη της. Τώρα είναι έτοιμη να φύγει...

Η Ροβένα εγκαταλείπει το μικρό σπίτι με την ψάθινη στέγη που βρίσκεται στη δυτική άκρη του βασιλικού κήπου των Άσσαρ, με φόβο στην καρδιά αλλά χωρίς δισταγμούς πλέον, έχοντας εμπιστοσύνη στο μήνυμα του ονείρου της. Ξέρει ότι η νεράιδα ήταν μόνο η φωνή του εσωτερικού εαυτού της, που γνωρίζει τα πάντα μα συνήθως κρίνει σκόπιμο να τα κρατάει κρυφά.

Καθώς διασχίζει το πέτρινο μονοπάτι ανάμεσα στα θαλερά δέντρα, προφέρει χαμηλόφωνα το *ξόρκι των ξύλων:* "Vëreÿn ouun kăad aen...". Έτσι, όσοι την βλέπουν, νομίζουν πως βλέπουν ένα ακόμα δέντρο. Μέχρι να χαράξει η αυγή, η Ροβένα έχει ήδη φθάσει στα όρια της πόλης χωρίς να την εμποδίσει κανένας φρουρός και καμία περίπολος.

Στρέφει πίσω για μια στιγμή και ρίχνει μια τελευταία ματιά στη Σιρεμπέμ, την περίφημη πόλη-κάστρο με τους αμέτρητους οβελίσκους και τους

πανύψηλους πέτρινους πύργους, τώρα πια πρωτεύουσα της Ναγκόρια. Όλα φαίνονται ήρεμα, η πόλη αναδύει μια αίσθηση ισχύος και τάξης, όμως η Ροβένα ξέρει ότι αυτή η ευρυθμία είναι μόνο φαινομενική: Αμέτρητες φορές έχει ξυπνήσει μέσα στη σιγαλιά της νύχτας, ακούγοντας μακρινές φωνές από φρικτά βασανιστήρια να αντηχούν από τα υπόγεια του παλατιού, κραυγές θυμάτων που είχαν κατηγορηθεί ως επαναστάτες.

Σύντομα βρίσκεται να περπατά μέσα στην αχνόλευκη ομίχλη που καλύπτει τα ψηλά χορτάρια της περιοχής, ώσπου επιτέλους αντικρίζει την περίφημη Μαύρη Βελανιδιά: Ένα πανάρχαιο δέντρο, με χοντρό μαύρο κορμό, που κανείς δεν ξέρει πότε και πώς φύτρωσε εκεί, στις παρυφές της Σιρεμπέμ. Πολλοί το θαυμάζουν σαν αξιοθέατο αλλά κανείς δεν τολμά να το αγγίξει, ούτε καν οι Άσσαρ. *Μένει τώρα να βρω πού είναι κρυμμένες οι οδηγίες*, συλλογίζεται μα σταματά απότομα στη θέση της, καθώς βλέπει...

Στη βάση του τεράστιου κορμού στέκεται ένας

νεαρός άνδρας με πλούσια κόκκινα μαλλιά και λαμπερά πράσινα μάτια, που μοιάζουν να παρατηρούν τα πάντα χωρίς να στέκονται πουθενά. Φοράει μια σκουροπράσινη στολή, είναι ζωσμένος μ' ένα δερμάτινο φουσκωτό σακίδιο κι ένα εντυπωσιακό σπαθί στολισμένο με πολύτιμες πέτρες στη λαβή. *Τι θέλει αυτός εδώ τώρα; Εμένα περιμένει;* αναρωτιέται η Ροβένα ανήσυχη. Μόλις την αντιλαμβάνεται, γυρίζει απότομα προς το μέρος της, τραβά το σπαθί του και τη ρωτάει με σκληρό βλέμμα:
“Ακίνητη! Τι γυρεύεις εσύ εδώ τέτοια ώρα;”
Η κοπέλα πισωπατά τρομαγμένη, βγάζοντας μια μικρή κραυγή. Ύστερα ο νεαρός την κοιτάζει εξεταστικά από πάνω μέχρι κάτω και βάζει το σπαθί στο θηκάρι.
“Συγγνώμη... Δεν φαίνεσαι για κατάσκοπος”, της κάνει απολογητικά.
“Εγώ... εγώ είμαι... ήμουν απλά μια υπηρέτρια”, απαντά η κοπέλα διστακτικά. *Σίγουρα αυτός ο τύπος δεν είναι Ναγκόριος,* σκέφτεται. *Δεν έχει την αλαζονία και την αγριότητά τους... Όμως, τι γυρεύει εδώ; Κι αυτό το σπαθί... Αν είναι δυνατόν!*
“Επιτρέψτε μου να συστηθώ: Είμαι ο Φάρραν από το Όργουιν!” λέει εκείνος μ' ένα καθησυχαστικό χαμόγελο. Πλησιάζει και της δίνει το χέρι, ενώ εκείνη μένει προς στιγμήν εμβρόντητη.
“Αποκλείεται!” αναφωνεί αμέσως μετά, χαιρετώντας τον με μια αμήχανη χειραψία. “Δεν μπορεί να είσαι ο Φάρραν από το Όργουιν, ο ήρωας που κατάφερε να κλέψει το πιο ισχυρό σύμβολο ισχύος του Μάντοξ! Οι Ναγκόριοι σε έχουν επικηρύξει!”
“Εγώ είμαι”, απαντά εκείνος ήρεμα.
“Και αυτό το σπαθί; Μη μου πεις πως είναι...”
“Το περίφημο Σπαθί της Εξουσίας! Ως πρόσφατα ανήκε στον Μάντοξ!” βιάζεται να απαντήσει ο νεαρός, με

αρκετή υπερηφάνεια στη φωνή.
“Από τότε που χάθηκε, πολλοί αμφισβητούν την κυριαρχία των Άσσαρ στη χώρα”, συμπληρώνει σκεφτική η Ροβένα. “Αλλά πώς έφθασες μέχρι εδώ, τόσο κοντά στο παλάτι; Πώς δεν σε πήραν χαμπάρι αμέσως;”
“Έχω τους τρόπους μου... Συχνά κυκλοφορώ μεταμφιεσμένος!”
“Και τώρα τι γυρεύεις εδώ;”
“Δεν ξέρω ακριβώς· καμιά φορά με οδηγεί το ένστικτό μου σ' ένα μέρος και σχεδόν πάντα βρίσκω εκεί κάτι σημαντικό να κάνω, δηλαδή να πολεμήσω την Δυναστεία των Άσσαρ με όποιο τρόπο μπορώ! Δεν μου είπες όμως, εσύ δεσποινίς, τι κάνεις εδώ τόσο νωρίς το πρωί;”
“Εγώ... εγώ φεύγω!” ομολογεί αυθόρμητα η Ροβένα. “Δεν αντέχω πια να υπηρετώ τους Άσσαρ... Άλλωστε, έχω κι εγώ μια αποστολή, που μου δόθηκε σε επαναλαμβανόμενο όνειρο έξι φορές: Πρέπει να φθάσω γρήγορα στο Άντρο του Μάγου Άξελροντ, δηλαδή τα μεσάνυχτα πριν την ημέρα του Όνυχα!”
“Η μέρα που ξημερώνει είναι του Ίασπι, η επόμενη είναι του Όνυχα... Άρα έχεις μόλις μια μέρα καιρό!”
“Έτσι είναι... Και δεν έχω ιδέα πού βρίσκεται το άντρο! Μάλιστα, μέχρι πριν από λίγες ώρες νόμιζα πως ήταν απλά ένας θρύλος!”
“Το άντρο υπάρχει”, λέει κατηγορηματικά ο Φάρραν. “Είσαι πολύ τυχερή, δεσποινίς...”
“Ροβένα!”
“Όμορφο όνομα! Λοιπόν, είσαι πολύ τυχερή δεσποινίς Ροβένα: Όπως έλεγα προηγουμένως, το άντρο υπάρχει, κι εγώ τυχαίνει να γνωρίζω πού βρίσκεται! Μπορώ να σε οδηγήσω μέχρι εκεί!” καταλήγει ο νεαρός με πλατύ χαμόγελο, και το πρόσωπό του φωτίζεται στη σκέψη ότι μόλις ανακάλυψε την επόμενη περιπέτειά του.

“Ακούγονται πολλές ιστορίες για τον Άξελροντ, τον τελευταίο Μέγα Μάγιστρο της Βάνχεμ” λέει ο Φάρραν, αφού οι δυο τους έχουν πια απομακρυνθεί αρκετά από τη Μαύρη Βελανιδιά. “Λέγεται ότι ώφειλε τις εξαιρετικές δυνάμεις του σε έναν κρύσταλλο πάνω στο μαγικό του ραβδί...”

“Ορισμένοι κρύσταλλοι έχουν την ιδιότητα να ενισχύουν τις ψυχικές δυνάμεις”, εξηγεί η Ροβένα επιφυλακτικά.

“Όπως οι περίφημοι κρύσταλλοι Νάρζιεν”, συμπληρώνει ο Φάρραν κι η Ροβένα απορεί με τις γνώσεις του.

“Λέγεται ακόμη, ότι αρκετοί άνθρωποι, Ναγκόριοι ή μη, έχουν ήδη ανακαλύψει το άντρο, μα κανείς τους δεν έχει επιστρέψει από εκεί -σα να εξαφανίζονται! Σίγουρα αυτό θα οφείλεται σε κάποιο είδος μαγείας!” συμπληρώνει ο νεαρός και η καρδιά της Ροβένας παγώνει. *Μήπως ξέρει για τις μαγικές μου δυνάμεις; Είμαι ηλίθια που τον εμπιστεύομαι*, συλλογίζεται.

Από την άλλη πλευρά, αισθάνεται μια πρωτόγνωρη υπερηφάνεια στη σκέψη ότι δραπετεύει μαζί με τον περιβόητο Φάρραν του Όργουιν. Άλλωστε, υπάρχει κάτι στην ήρεμη αύρα και στο καθαρό πρόσωπο του νεαρού άνδρα που της εμπνέει γαλήνη και εμπιστοσύνη, συναισθήματα που δεν έχει νιώσει ποτέ με τους Ναγκόριους.

“Από δω που βρισκόμαστε, υπάρχουν τρεις δρόμοι που οδηγούν στο Άντρο του Άξελροντ”, την πληροφορεί τότε ο Φάρραν, διακόπτοντας τις σκέψεις της. “Μπορούμε να διασχίσουμε την Κοιλάδα των Χιλίων Ναών, ή να περάσουμε μέσα από τις Υπόγειες Πολιτείες της Βάνχεμ, ή να φθάσουμε ως την Κόκκινη Λιμνοθάλασσα στο Όργουιν”.

“Για να δούμε: Οι Υπόγειες Πολιτείες πρέπει να είναι ο πιο σύντομος δρόμος μα έχω ακούσει πως είναι γεμάτες εσωβάμπιρες, άρα πολύ επικίνδυνες. Όσο για την κοιλάδα, είναι γραφική και σχετικά ασφαλής, αλλά βρίσκεται πολύ κοντά στην πόλη και στο παλάτι του Μάντοξ...”

“Γνωρίζω το Όργουιν καλύτερα απ' όλα”, λέει ο Φάρραν. “Κάποτε ήταν ένα πλούσιο μέρος, τώρα όμως είναι ερημωμένο. Τα περισσότερα αρχοντικά έχουν καταστραφεί, ενώ μεταλλαγμένα όντα καιροφυλακτούν στις πιο απίθανες γωνίες. Λοιπόν; Ποιόν δρόμο πιστεύεις ότι είναι καλύτερα να πάρουμε;”

Ποιά κατεύθυνση θα επιλέξουν οι ήρωες;

Θα διασχίσουν την Κοιλάδα των Χιλίων Ναών;
Προχώρα στο κεφάλαιο IX (σελ. 36)

Θα περάσουν μέσα από
τις Υπόγειες Πολιτείες της Βάνχεμ;
Πήγαινε στο κεφάλαιο VI (σελ. 26)

Ή θα φθάσουν μέχρι την Κόκκινη Λιμνοθάλασσα;
Πήγαινε στο κεφάλαιο IV (σελ. 21)

† II †

Η Ροβένα ανασηκώνεται με κόπο, ενώ το κεφάλι της γυρίζει από το χτύπημα. Δοκιμάζει να ξαναπιάσει το μαχαίρι της αλλά διαπιστώνει πως έχει κάνει φτερά. Στο μεταξύ, οι εσωβάμπιρες σπρώχνουν βίαια τον Φάρραν στην αίθουσα βασανιστηρίων.

Χωρίς καν να συνειδητοποιεί πώς, η κοπέλα κατορθώνει να ξεγλιστρήσει έξω. Χωρίς να την αντιληφθεί κανένας, πλησιάζει έναν εσωβάμπιρα που κείτεται νεκρός μερικά βήματα πιο πέρα. Απλώνει το χέρι αποφασιστικά και αρπάζει το σπαθί του -*αυτό είναι καλύτερο όπλο*, συλλογίζεται- παρόλο που αισθάνεται αδύναμη και τα μάτια της θολώνουν. Επιστρέφει στην αίθουσα βασανιστηρίων και, με χέρια που τρέμουν, χτυπά πισώπλατα έναν από τους εχθρούς και, αμέσως μετά, άλλον έναν δίπλα του. Για ένα δευτερόλεπτο μόνο, στέκεται και τους παρακολουθεί ικανοποιημένη, καθώς κατρακυλούν αιμόφυρτοι καταγής.

Στη συνέχεια αναζητά τον Φάρραν και τον βλέπει έξω από το κατώφλι, να μάχεται γενναία ενάντια σε τρεις εσωβάμπιρες που έχουν αποτύχει να τον κρατήσουν μέσα στην αίθουσα βασανιστηρίων. Για μια στιγμή η κοπέλα αναθαρρεί, τότε όμως ο Φάρραν δέχεται ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι και σωριάζεται στο έδαφος, μάλλον αναίσθητος. "Όχι!" ουρλιάζει η Ροβένα, όμως δεν έχει χρόνο να ανησυχήσει γι' αυτόν, γιατί τώρα οι εχθροί ορμούν καταπάνω της, γρυλίζοντας και κραυγάζοντας με μανία.

Το σπαθί της Ροβένας χορεύει άγρια στον αέρα, ρίχνοντας άλλους τρεις εχθρούς νεκρούς στο έδαφος. Ωστόσο, συνεχώς εμφανίζονται κι άλλοι, κι από πίσω τους άλλοι, και οι οργισμένες φωνές τους αντηχούν εκκωφαντικές στη ζοφερή θολούρα του μυαλού της. *Φοβάμαι πως έκανα λάθος*, συλλογίζεται ζαλισμένη. *Είναι πάρα πολλοί... Έπρεπε να χρησιμοποιήσω μαγεία... Ίσως, όμως, υπάρχει ακόμη ελπίδα...*

Αλλά ενώ προσπαθεί να ανακαλέσει στη μνήμη της το κατάλληλο μαγικό ξόρκι, κάτι πολύ σκληρό την χτυπά βίαια στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Την επόμενη στιγμή σωριάζεται ανήμπορη καταγής, ενώ όλος ο κόσμος της σβήνει στο σκοτάδι...

ΤΕΛΟΣ

III

“Ας τρέξουμε!” προτείνει ο Φάρραν, μετά από έναν μικρό δισταγμό. Κατόπιν σκύβει κοντά στ' αυτιά του λίθριππου και του φωνάζει “Γρήγορα! Πιο γρήγορα!”. Το ζώο υπακούει αυτόματα και αυξάνει ταχύτητα.

Καθώς η Ροβένα μένει πίσω, δοκιμάζει αμέσως να μιμηθεί τον Φάρραν. Όμως, ο δικός της λίθριππος αποδεικνύεται πιο ατίθασος: ναι μεν υπακούει στην προσταγή της και τρέχει γρηγορότερα, σύντομα όμως παύει να ακολουθεί τον Φάρραν και κατευθύνεται προς τα Γυάλινα Βουνά, που ορθώνονται απέναντι. “Όχι από δω, σταμάτα!” του φωνάζει ανήσυχη και το ζώο μένει ξαφνικά ακίνητο στη θέση του, σαν από πείσμα. Η Ροβένα αφήνει μια κραυγή φόβου, καθώς χάνει την ισορροπία της, πέφτει από τη ράχη του ζώου και προσγειώνεται άγαρμπα στο έδαφος. Στρέφοντας, βλέπει τον λίθριππο που φουσκώνει τα φτερά του και το σκάει, τρέχοντας ολοταχώς πίσω στην κοιλάδα. “Φάρραν; Πού είσαι;” φωνάζει κοιτώντας τριγύρω, μα εκείνος έχει γίνει άφαντος.

Την επόμενη στιγμή η Ροβένα ακούει σάλαγο από οπλές αλόγων που σύντομα καταλαγιάζει δίπλα της. Σηκώνει διστακτικά το κεφάλι και αντικρίζει τον Μάντοξ με καμιά δεκαριά στρατιώτες ξωπίσω του. Ο βασιλιάς ξεπεζεύει και την πλησιάζει αγέρωχος. Τα μακριά, λευκόξανθα μαλλιά του ανεμίζουν στον άερα, ενώ τα παράξενα μάτια του -ένα γαλάζιο κι ένα πράσινο- λάμπουν από οργή και αλαζονία.

“Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό Ροβένα, δεν περίμενα ποτέ να με εγκαταλείψεις!” της λέει με σφιγμένα χείλη.

“Γιατί, όμως; Γιατί, αλήθεια;” συνεχίζει στον ίδιο, αυστηρό τόνο. “Τόσο πολύ σε γοήτευσε ο Φάρραν του Όργουιν, αυτός ο ληστής, ο προδότης; Ή, μήπως, σε ανάγκασε να φύγεις μαζί του;”

“Δεν με γοήτευσε, ούτε με ανάγκασε κανένας! Μόνη μου αποφάσισα να φύγω!” φωνάζει η Ροβένα, νιώθοντας την απόγνωση να την πνίγει.

“Θα τον βρω και θα τον κανονίσω όπως του αξίζει!” συμπληρώνει ο Μάντοξ, σα να μη την άκουσε καν. “Όσο για σένα”, συνεχίζει, χτυπώντας ελαφρά το σπαθί του πάνω σ' έναν κοντινό βράχο, “Τι σου αξίζει αλήθεια; Ποιά είναι η κατάλληλη τιμωρία για μια υπηρέτρια που τολμά να αψηφά τον κύριό της;”

Η Ροβένα μένει σιωπηλή, χαμηλώνοντας τα μάτια, τάχα σε ένδειξη μετάνοιας.

“Αυτή τη φορά”, λέει τελικά ο Μάντοξ, “μόνο αυτή τη φορά θα δείξω κατανόηση. Αν, όμως, ξανατολμήσεις κάτι τέτοιο, αλίμονό σου! Έγινα κατανοητός;” της φωνάζει, με μάτια που πετούν σπίθες.

“Ναι”, απαντά εκείνη ξέπνοη.

“Θα μείνεις έναν μήνα στο Αναμορφωτήριο Μπέλεν, όπου οι εκπαιδευτές θα φροντίσουν να σου υπενθυμίσουν ποιά είναι ακριβώς τα καθήκοντά σου αλλά και την απόλυτη υποταγή που οφείλεις σε μένα, στη Δυναστεία των Άσσαρ και στη Ναγκόρια! Έχεις καμιά αντίρρηση, μήπως;”

“Όχι, όχι, καμία!” του απαντά η κοπέλα, ενώ δεν μπορεί πια να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

“Ξεκινάμε για το Μπέλεν!” φωνάζει ο Μάντοξ στους άνδρες του που πλησιάζουν, σηκώνουν τη Ροβένα από το έδαφος, της δένουν τα χέρια και την πετούν πάνω σε καπούλια αλόγου.

Αλλάζοντας κατεύθυνση, ο Μάντοξ και οι στρατιώτες του καλπάζουν αμίλητοι για αρκετή ώρα, ώσπου βγαίνουν από την κοιλάδα, κατηφορίζουν ένα στενό, κακοτράχαλο μονοπάτι ανάμεσα σε απότομους βράχους και ψηλά δέντρα, και καταλήγουν στο βάθος μιας χορταριασμένης χαράδρας. Εκεί μέσα είναι κτισμένο το περίφημο Αναμορφωτήριο Μπέλεν, ταγμένο να εκπαιδεύει τους υπηρέτες της Δυναστείας των Άσσαρ εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Το ζοφερό, μακρόστενο κτήριο είναι φτιαγμένο από μαύρη πέτρα και μεγάλες τζαμαρίες από χοντρό γυαλί.

Ένα μακρόσυρτο σάλπισμα αντηχεί ολόγυρα μόλις οι καβαλάρηδες περνούν τη σιδερένια πύλη, όπου τους υποδέχονται δυο μεγαλόσωμοι, ανέκφραστοι φρουροί ντυμένοι με γκρίζα στολή και μεταλλικό κράνος.

“Η Ροβένα, υπηρέτρια της Δυναστείας των Άσσαρ, σήμερα το πρωί αποπειράθηκε να το σκάσει από το παλάτι!” τους εξηγεί ο Μάντοξ με αυστηρό ύφος. “Χρειάζεται αυστηρή αναμόρφωση και καθόλου επισκέπτες!”

“Στις διαταγές σας, βασιλιά Μάντοξ!” αποκρίνονται οι δυο φρουροί μ' ένα στόμα, σκύβοντας ταυτόχρονα το κεφάλι σε υπόκλιση.

Ύστερα παραλαμβάνουν τη Ροβένα και την οδηγούν στο τεράστιο προαύλιο, ενώ ο Μάντοξ και οι άνδρες του αποχωρούν βιαστικά. Οι τρεις τους, με την κοπέλα στη μέση, περιφέρονται σιωπηλοί ανάμεσα σε ογκώδη παρτέρια με περίεργα φυτά, περνούν μέσα από φαρδιές αλέες περιστοιχισμένες με πέτρινα αγάλματα Ναγκόριων ηρώων, μέχρι που φθάνουν στον προθάλαμο του κεντρικού κτηρίου. Διασχίζουν αλλεπάλληλες μισοφώτιστες στοές γεμάτες με κλειστές ξύλινες πόρτες και εσωτερικές σκάλες, ώσπου σταματούν μπροστά

στην πόρτα ενός μικρού κελιού.

Σύντομα η Ροβένα βρίσκεται μόνη και κλειδωμένη εκεί μέσα, παρατηρώντας αφηρημένα τα ακανόνιστα σχέδια που σχηματίζει η υγρασία πάνω στους γκρίζους τοίχους. Απέξω ακούγεται ένα είδος εμβατηρίου, που τώρα μόλις ξεκινά, και η κοπέλα τρέχει στο παράθυρο να δει: Κάτω, στο προαύλιο, μια πομπή από νεοσύλλεκτους έχουν σταθεί μπροστά από το άγαλμα ενός αρχαίου Ναγκόριου πολεμιστή και απαγγέλλουν έναν ύμνο αφοσίωσης στους Άσσαρ. Από τόσο μακριά δεν ακούει καθαρά τα λόγια, όμως αναρριγά καθώς ξέρει ότι τέτοιου είδους ύμνοι περιέχουν συγκεκριμένες υπνωτικές φράσεις και αποτελούν βασική μορφή προσηλυτισμού.

Ξαφνικά ακούγεται ένα βαρύ κλειδί να κροταλίζει στην κλειδαριά. Η Ροβένα σπεύδει και κάθεται αμέσως στο κρεβάτι, κάτασπρη από το άγχος. Η πόρτα ανοίγει τρίζοντας και μπαίνει μέσα μια γυναίκα μέσης ηλικίας, με όμορφα, γαλάζια μάτια. Φοράει τη σκούρα μπλε στολή των εκπαιδευτών και σε κάθε έκφραση του προσώπου της διακρίνεται μια άτεγκτη αυστηρότητα. Στα χέρια της κρατά ένα καλάθι με φαγητό, που το αφήνει πάνω στο ξύλινο τραπεζάκι με μια απαλή κίνηση.

“Σου έφερα ένα καρβέλι μαύρο ψωμί, λίγο μαλακό τυρί κι ένα παγούρι με κρύο νερό”, λέει η εκπαιδεύτρια και κάθεται πλάι της στο κρεβάτι. Αυθόρμητα η Ροβένα τραβιέται λίγο πιο πέρα. “Λέγομαι Ελβίρα και θα είμαι υπεύθυνη για την αναμόρφωσή σου, όσο καιρό μείνεις εδώ” εξηγεί ήρεμα. “Είσαι πολύ τυχερή που βρίσκεσαι εδώ, ξέρεις! Έχεις πολλά να μάθεις και να καταλάβεις!”

“Τι... τι εννοείτε;” ψελίζει η Ροβένα ανήσυχη.

“Κατ' αρχήν, θα μάθεις ποιά είσαι, αγαπητή μου! Έχει

φθάσει ο καιρός πια, πρόσφατα έκλεισες τα 18, έτσι δεν είναι;" της κάνει η Ελβίρα, με μάτια που στενεύουν.
"Εγώ είμαι... είμαι η Ροβένα, υπηρέτρια του βασιλιά Μάντοξ!" απαντά βιαστικά η κοπέλα.
"Για αρχή, μάθε ότι οι γονείς σου δεν ήταν καθόλου τυχαίοι άνθρωποι! Ο πατέρας σου σπουδαίος μάγος και η μητέρα σου περίφημη αστρολόγος! Και, όπως είναι γνωστό, οι ψυχικές δυνάμεις συνήθως περνούν από γενιά σε γενιά!"
"Δεν... δεν καταλαβαίνω τι μου λέτε! Ποιές ψυχικές δυνάμεις; Όπως σας είπα και προηγουμένως, εγώ δεν είμαι παρά μια υπηρέτρια..."
"Καλά, καλά, θα τα δούμε όλα αυτά όταν έλθει η ώρα!" αποκρίνεται η Ελβίρα με μυστηριώδες ύφος.
"Τι σημαίνουν όλα αυτά; Τι ζητάτε από μένα;" ρωτά η Ροβένα, ενώ αρχίζει να φοβάται.
"Γιατί νομίζεις πως ο βασιλιάς Μάντοξ σου χάρισε τη ζωή όταν σε βρήκε μωρό στην κούνια; Οπωσδήποτε δεν σε προόριζε για μια απλή υπηρέτρια!"
"Τι εννοείτε; Τι μπορεί να θέλει ο Μάντοξ από μένα;" ρωτά η κοπέλα, γεμάτη απορία.
"Αρκετά ως εδώ! Πρέπει να πάρεις το γεύμα σου τώρα", της κάνει η Ελβίρα με αυστηρό ύφος, ενώ ετοιμάζεται να φύγει.
"Περιμένετε παρακαλώ! Πρέπει να μάθω περισσότερα! Τι γνωρίζετε για τους γονείς μου; Και τι ζητά ο βασιλιάς από μένα;"
"Το κάθε πράγμα στην ώρα του" επιμένει η Ελβίρα. "Μέσα σ' ένα μήνα θα έχεις μάθει όλα όσα χρειάζεσαι! Τότε θα είσαι έτοιμη και πρόθυμη να υπηρετήσεις τους Άσσαρ και τη Ναγκόρια με όλες σου τις δυνάμεις!"

Ύστερα η εκπαιδεύτρια αποχωρεί και η Ροβένα μένει ασάλευτη στη θέση της, μπερδεμένη και

αναποφάσιστη. *Μου λέει την αλήθεια η Ελβίρα; Γνωρίζει πράγματι ποιοί ήταν οι γονείς μου;* συλλογίζεται ταραγμένη. *Μπορώ, άραγε, να την εμπιστευτώ; Ή, μήπως, όλα αυτά είναι παραμύθια, μια ακόμα παγίδα στημένη από τον Μάντοξ;*

Έχει πια περάσει το μεσημέρι και αυτές τις ώρες όλα είναι πολύ σιωπηλά στο Μπέλεν. Η Ροβένα στενάζει μελαγχολική, καθώς συνειδητοποιεί ότι γρήγορα θα 'ρθει η νύχτα κι εκείνη θα έχει χάσει την ευκαιρία να ανακαλύψει αν όντως την περίμενε κάτι σημαντικό στο Άντρο του Άξελροντ.

Ξαφνικά, η Ροβένα ακούει κάποιον να καλεί το όνομά της, μάλλον χαμηλόφωνα, ακριβώς έξω από την πόρτα της. Την επόμενη στιγμή, ένα χοντρό κλειδί κροταλίζει στην κλειδαριά και, προτού η κοπέλα προλάβει να αναρωτηθεί τι συμβαίνει, κάποιος έχει ήδη εισβάλει στο δωμάτιο. Μπροστά της στέκεται τώρα ένας ψηλός, λεπτός άνδρας που φορά τη γκρίζα στολή των φρουρών. Κλείνει βιαστικά την πόρτα πίσω του και της νεύει να μείνει σιωπηλή. Με μια δεύτερη ματιά, η κοπέλα συνειδητοποιεί ότι είναι ο Φάρραν! Η καρδιά της χτυπά άγρια από χαρά αλλά και αγωνία.

"Φάρραν! Πώς βρέθηκες εδώ;" αναφωνεί κατάπληκτη αλλά εκείνος της κάνει νόημα να σωπάσει, ενώ τα μεγάλα, πράσινα μάτια του λάμπουν από την έξαψη. Στα χέρια του κρατά μια αρμαθιά από κλειδιά διαφόρων μεγεθών.

"Μα πώς... πώς τα κατάφερες; Έχεις ακόμη και τα κλειδιά της πύλης! Δεν σε είδαν οι φρουροί;" τον ρωτά ανυπόμονα.

"Όταν με είδαν ήταν πολύ αργά γι' αυτούς!" της απαντά και την παρωτρύνει να κοιτάξει έξω, στο διάδρομο.

Ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά έξω από το κελί, η Ροβένα παρατηρεί τέσσερις φρουρούς που κείτονται καταγής ακίνητοι.
“Είναι... είναι αναίσθητοι;” ρωτά ξέπνοη, αναρριγώντας στη σκέψη ότι ο Φάρραν μπορεί να έχει σκοτώσει τέσσερις ανθρώπους μαζεμένους...
“Δεν θα είναι για πολύ ακόμη!” της απαντά ο νεαρός και η κοπέλα αφήνει έναν στεναγμό αγωνίας αλλά και ανακούφισης. “Γι' αυτό πρέπει να φύγουμε αμέσως! Δεν έχουμε πολύ χρόνο!” συνεχίζει ο Φάρραν.

Ωστόσο, η Ροβένα κοντοστέκεται σκεφτική, χωρίς να του αποκρίνεται. *Αν τελικά καταφέρουμε να το σκάσουμε από δω μέσα*, συλλογίζεται, *μπορεί να μην ανακαλύψω ποτέ ποιοί ήταν οι γονείς μου... Επιπλέον, ο Μάντοξ θα με επικηρύξει σε ολόκληρη τη χώρα! Από την άλλη, όμως, πόσο μπορώ να εμπιστευθώ μια εκπαιδεύτρια του Μπέλεν; Και ο Φάρραν διακινδυνεύει τη ζωή του για μένα...*

Τι θα αποφασίσει η Ροβένα;

Θα παραμείνει στο Αναμορφωτήριο Μπέλεν
για να μάθει την αλήθεια για τους γονείς της;
Πήγαινε στο κεφάλαιο X (σελ. 38)

Ή θα δραπετεύσει τώρα, μαζί με τον Φάρραν;
Προχώρα στο κεφάλαιο XXV (σελ. 92)

IV

“Ας πάμε από το Όργουιν, μια και το γνωρίζεις καλύτερα”, προτείνει η Ροβένα.
“Ας πάμε προς τα κει, λοιπόν” συμφωνεί ο Φάρραν.

Οι δυο νέοι ταξιδεύουν ανατολικά, μέσα από αραιά σύννεφα λευκής ομίχλης που υψώνονται πάνω από τα ψηλά χορτάρια, μέχρι που μπαίνουν σ' ένα μικρό δάσος απο κέδρους. Σε μια στιγμή, ο Φάρραν γυρίζει προς το μέρος της κοπέλας και της λέει:
“Ροβένα... Όμορφο όνομα! Θυμίζει μάγισσα!”
Εκείνη νιώθει όλο της το κορμί να σφίγγεται από την ένταση. *Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό*, σκέφτεται ανήσυχη. *Μήπως ξέρει για τις μαγικές μου δυνάμεις; Κι αν όλα αυτά είναι εξαρχής μια παγίδα;*
“Διακρίνω, επίσης, μια έντονη αποφασιστικότητα, μια σπάνια εσωτερική δύναμη!” συνεχίζει ο Φάρραν.
“Τι... τι είδους δύναμη;” ρωτά ξέπνοη η κοπέλα.
“Δεν ξέρω, ίσως μια ευγενική καταγωγή... Ποιοί είναι οι γονείς σου;”
“Δεν τους θυμάμαι”, απαντά η Ροβένα με πίκρα στη φωνή. “Χάθηκαν στον Μεγάλο Πόλεμο όταν ήμουν ακόμη πολύ μικρή. Εγώ σώθηκα χάρη στη μεγαλοψυχία του βασιλιά Μάντοξ!”
“Ώστε σε μεγάλωσαν οι Ναγκόριοι;” κάνει ο Φάρραν, με μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη. “Πραγματικά, απορώ πώς έχεις αντέξει μέχρι τώρα!”

Μετά από λίγη ώρα οι δυο φυγάδες φθάνουν στην άκρη του δάσους. Μπροστά τους τώρα εκτείνεται μια έκταση γεμάτη βρυώδεις θάμνους και γκρίζους βράχους με παράξενα σχήματα. Μερικοί από αυτούς είναι

μαύροι και δίνουν την εντύπωση ότι αλλάζουν θέση κάθε τόσο.
“Πλησιάζουμε στην Κόκκινη Λιμνοθάλασσα”, αναγγέλλει ο Φάρραν. “Πρόσεξε, μονάχα, πού πατάς. Ιδίως οι μαύροι βράχοι γλιστράνε πολύ και σε αρκετά σημεία δεν είναι καθόλου στέρεοι...”

Πριν καν αποσώσει τα λόγια του, γλιστρά πάνω σ' έναν μικρό, επίπεδο, μαύρο βράχο, που αστράφτει λείος σαν γυαλί στο φως του ήλιου. Αμέσως το έδαφος υποχωρεί κάτω από τα πόδια του και ο Φάρραν καταλήγει μέσα σ' ένα απότομο κοίλωμα, αρκετά βαθύ ώστε το κεφάλι του να βρίσκεται κάτω από το χείλος του.
“Φάρραν! Τι συμβαίνει;” απορεί η Ροβένα κατάπληκτη, καθώς παρατηρεί ότι οι μαύροι λίθινοι όγκοι που βρίσκονται παρακάτω μετακινούνται αργά γύρω από τον Φάρραν. Λεπτό με λεπτό, σχηματίζουν ένα αδιαπέραστο κυκλικό φράγμα γύρω του, που μοιάζει σαν τεράστιο στόμα ενός πέτρινου τέρατος.

“Δεν ξέρω!” απαντά εκείνος με φωνή που τρέμει. “Δεν μου έχει ξανασυμβεί ποτέ κάτι τέτοιο!”
“Τι μπορώ να κάνω; Πώς θα σε βγάλω από εκεί;” του φωνάζει έντρομη.

Ο Φάρραν προσπαθεί να σκαρφαλώσει, μα οι μαύρες πέτρες εκεί μέσα γλιστράνε υπερβολικά, αλλάζουν συνεχώς θέση και τον κυκλώνουν. Η κοπέλα κοιτάζει απελπισμένα γύρω της για κανένα μακρύ ξύλο, όμως δεν υπάρχει τίποτα τέτοιο εκεί κοντά.
“Να τρέξω πίσω στο δάσος να βρώ κανένα μεγάλο κλαδί;” του φωνάζει τελικά.
“Τρέξε! Γρήγορα, όμως!” απαντά εκείνος ξέπνοος.

Ύστερα μένει εντελώς ασάλευτος, καθώς παρατηρεί με τρόμο τα πέτρινα τοιχώματα γύρω του που τον πλησιάζουν όλο και πιο ασφυκτικά, σχηματίζοντας μεταξύ τους τρομαχτικές μορφές, που συχνά θυμίζουν σειρές από μακριά, κοφτερά δόντια. *Τι είδους μαγεία μεταλλάσσει έτσι τους βράχους;* αναρωτιέται, χωρίς να μπορεί ν' αρθρώσει λέξη. Ύστερα, τραβάει το σπαθί του. Το κοιτάζει με θλιμμένα μάτια, καθώς συνειδητοποιεί ότι σε αυτή την περίπτωση το θαυμαστό όπλο του είναι εντελώς άχρηστο. Σε μια κίνηση απελπισίας, το πετάει με δύναμη έξω από τον λάκκο. Το σπαθί καταλήγει ανάμεσα σε δυο βρυώδεις θάμνους, μένοντας πρακτικά αθέατο κάτω από τα υγρά χορτάρια. *Τουλάχιστον, αυτό ίσως να γλιτώσει*, συλλογίζεται ο Φάρραν, ενώ νιώθει την απόγνωση να τον καταβάλλει.

Θα μπορούσα να δοκιμάσω κανένα ξόρκι, συλλογίζεται στο μεταξύ η Ροβένα. *Φαντάζομαι ότι ένα απλό ξόρκι αιώρησης θα έσωζε τον Φάρραν... Αν όμως καταλάβει είμαι μάγισσα, σίγουρα θα φοβηθεί και θα με παρατήσει επί τόπου... Ίσως να ειδοποιήσει και τις αρχές... Αλίμονό μου, τότε...*

Τι θα κάνει η Ροβένα;

Θα χρησιμοποιήσει ένα ξόρκι αιώρησης;
Πήγαινε στο κεφάλαιο VII (σελ. 31)

Ή θα τρέξει πίσω, στο δάσος,
για να βρεί κάποιο μακρύ ξύλο;
Πήγαινε στο κεφάλαιο XVI (σελ. 56)

V

Ο Φάρραν πλησιάζει ακόμα περισσότερο, ενώ ο εχθρός συνεχίζει να τον παρατηρεί γεμάτος δυσπιστία αλλά και περιέργεια. “Η δύναμή σου είναι πολύ μεγάλη, μάγε Βόλντρεν” λέει ο νεαρός και υψώνει το σπαθί του, έτσι ώστε τα πετράδια του να λάμπουν στο φως των αιωρούμενων σφαιρών. “Αυτό το υπέροχο σπαθί προορίζεται για σένα!”

Τα αλλόκοτα, ατμώδη μάτια του τέρατος παρατηρούν το πολύτιμο αντικείμενο και η προσοχή του αποσπάται για μια στιγμή. Τότε ο Φάρραν σφίγγει το σπαθί με όλη του τη δύναμη και με μια τρομερή πολεμική κραυγή κάνει να το χώσει στο στήθος του Βόλντρεν. Όμως, σχεδόν αμέσως διαπιστώνει ότι η λάμα του σπαθιού του δεν μπορεί να διαπεράσει το απίθανα σκληρό δέρμα του τέρατος, που έχει ήδη μεταμορφωθεί ξανά.

Προτού κάποιος από τους δυο νέους προφθάσει να κάνει την παραμικρή κίνηση, το τέρας εφορμά μπροστά και σέρνει τα τρομερά νύχια του πάνω στο σώμα του Φάρραν. Ο νεαρός σωριάζεται αμέσως στο έδαφος, πλέοντας μέσα σε μια λίμνη αίματος.

Η Ροβένα κάνει να φωνάξει μα η κραυγή πνίγεται στο λαιμό της, καθώς νιώθει να παραλύει από τη φρίκη. Την επόμενη στιγμή, γυρίζει και δοκιμάζει να τρέξει πανικόβλητη μα ένα φοβερό χτύπημα στην πλάτη την ρίχνει καταγής. Το αίμα της βάφει γοργά το χώμα, ενώ όλος ο κόσμος της χάνεται μέσα σ' έναν απύθμενο στρόβιλο σκότους. Έχει έλθει πια το...

ΤΕΛΟΣ

VI

“Ας πάμε από τον συντομότερο δρόμο”, προτείνει η Ροβένα, “στις Υπόγειες Πολιτείες της Βάνχεμ”.
“Ας πάμε από εκεί, λοιπόν”, συμφωνεί ο Φάρραν. “Έχω αντιμετωπίσει τους εσωβάμπιρες στο παρελθόν και μπορώ να το κάνω ξανά!”

Οι δυο νέοι κατευθύνονται προς τους βραχώδεις σχηματισμούς που φαίνονται στο βάθος, ενώ η πρωινή ομίχλη διαλύεται σιγα-σιγά και ο ήλιος υψώνεται στον γαλάζιο ουρανό.
“Αλήθεια, Ροβένα, έχεις όμορφο όνομα”, λέει σε μια στιγμή ο Φάρραν, για να σπάσει τον πάγο. “Μοιάζει με όνομα μάγισσας!”
“Νομίζεις;” του κάνει αμήχανα. *Τι ήταν αυτό τώρα;* συλλογίζεται ανήσυχη. *Δεν φαντάζομαι να γνωρίζει κάτι για τις δυνάμεις μου...*
“Το πήρες από τη γιαγιά σου;”
“Όχι”, απαντά η Ροβένα κοφτά. *Αν ήξερε την αλήθεια για μένα, δηλαδή ότι είμαι στ' αλήθεια μάγισσα, μάλλον θα το έβαζε αμέσως στα πόδια*, σκέφτεται μελαγχολική.

Στο μεταξύ, δεν παύει να παρακολουθεί τον Φάρραν, στρέφοντας προς το μέρος του κάθε τόσο: Της φαίνεται ασυνήθιστα ευχάριστος κι ελκυστικός, το βήμα του είναι γρήγορο και άνετο, οι κινήσεις του φανερώνουν αυτοπεποίθηση. *Τι ανάγκη έχει αυτός;* σκέφτεται η κοπέλα με κάποια δυσφορία. *Είναι ένας πασίγνωστος ήρωας, ικανός να αντιμετωπίσει μόνος του οποιονδήποτε κίνδυνο. Δεν δίστασε, μάλιστα, να κλέψει το Σπαθί της Εξουσίας από τον Μάντοξ! Εγώ, από την άλλη, δεν είμαι παρά μια ασήμαντη υπηρέτρια...*

“Εγώ δεν έχω οικογένεια! Έχασα τους γονείς μου όταν ήμουν πολύ μικρή!” του λέει τελικά, μάλλον απότομα.
“Λυπάμαι πολύ γι' αυτό, Ροβένα... Μεγάλωσα κι εγώ χωρίς γονείς, ξέρεις”, της απαντά με θλιμμένη φωνή. “Τους εκτέλεσαν οι Ναγκόριοι όταν ήμουν τεσσάρων χρονών”.
Άρα, είναι και αυτός ορφανός, συλλογίζεται η Ροβένα συγκινημένη, συνειδητοποιώντας μόλις τώρα την κοινή μοίρα που τους δένει.
“Μεγάλωσα στο ορφανοτροφείο του Όργουιν, μέχρι που έφυγα μόνος μου πριν από τρία χρόνια” συνεχίζει ο Φάρραν, ενώ η Ροβένα παρακολουθεί προσεκτικά την κάθε του λέξη. *Τελικά, εμείς οι δυο έχουμε πολλά κοινά*, σκέφτεται. Θέλει να του το πει αλλά δεν τολμά, θέλει ακόμα να του πει πως της φαίνεται ευγενής, έμπιστος και ευπαρουσίαστος, εντελώς διαφορετικός από όλους τους Ναγκόριους που έχει γνωρίσει...
“Το Σπαθί της Εξουσίας είναι πολύ εντυπωσιακό με όλα αυτά τα πολύτιμα πετράδια”, του λέει ξαφνικά, περισσότερο για να αλλάξει θέμα συζήτησης.
“Αυτός ο μεγάλος διάφανος κρύσταλλος στη βάση της λαβής είναι Νάρζιεν”, της εκμυστηρεύεται ο Φάρραν. “Εγώ, βέβαια, δεν διαθέτω μαγικές δυνάμεις ώστε να μου τις ενισχύσει, ωστόσο με κάνει καλύτερο πολεμιστή, ενώ συχνά μου χαρίζει την εύνοια της τύχης!”
“Αυτό είναι υπέροχο”, εντυπωσιάζεται η Ροβένα, ύστερα όμως μένει σιωπηλή, καθώς δεν θέλει να το δείξει περισσότερο. “Ο ήλιος έχει ήδη ανέβει στον ουρανό, κοντεύει μεσημέρι”, του λέει στο τέλος. “Καλύτερα να βιαστούμε...”

Οι δυο νέοι φθάνουν κοντά στις Υπόγειες Πολιτείες της Βάνχεμ νωρίς το απόγευμα και στέκονται

έξω από μια είσοδο, που είναι το στόμιο μιας σπηλιάς. Ο ήλιος χρυσαφίζει στα χαμόκλαδα και πλήθος σκόρπια λιθάρια γυαλίζουν ξασπρισμένα στο δυνατό φως.

Όταν, όμως, περνούν το μεγάλο βράχο που μισοκαλύπτει την είσοδο κι αρχίζουν να κατεβαίνουν στα έγκατα της γης, όλα σκοτεινιάζουν απότομα. *Κάτι μου λέει ότι θα έχουμε άσχημες εκπλήξεις εδώ μέσα*, συλλογίζεται σφιγμένη η Ροβένα.

Ο Φάρραν βγάζει ένα φανάρι ασετυλίνης από το σακίδιό του και το ανάβει αμέσως. Η φλόγα τρεμοπαίζει διαρκώς, ρίχνοντας κυμματιστές σκιές πάνω στα τοιχώματα του σπηλαίου, κάνοντας τη φαντασία της Ροβένας να καλπάζει.

“Πρέπει να προσέχουμε”, της λέει ο Φάρραν. “Είναι πολύ εύκολο να χαθούμε στις στοές”.

“Είναι καταθλιπτικά εδώ μέσα”, λέει η κοπέλα και ο Φάρραν νεύει καταφατικά.

“Πρέπει να αφήσουμε σημάδια, έτσι ώστε να ξαναβρούμε την είσοδο σε περίπτωση που χάσουμε το δρόμο”, της εξηγεί και ψαχουλεύει ανυπόμονα μέσα στο σακίδιό του. “Α, να τα, εδώ είναι”, κάνει και βγάζει έξω μερικά λαμπερά πετράδια.

“Λίθοι Ίρκιν”, αναφωνεί η Ροβένα και τα μάτια της λάμπουν από ικανοποίηση. “Ό,τι ακριβώς χρειαζόμαστε!”

“Πάντα φροντίζω να έχω μαζί μου μερικά τέτοια”, εξηγεί ο νεαρός. “Οι λίθοι Ίρκιν δεν είναι πολύτιμοι, ωστόσο φωσφορίζουν στο σκοτάδι”.

“Υπέροχα!” χαμογελά η Ροβένα. *Ελπίζω, μονάχα, να έχει αρκετά από δαύτα ο Φάρραν*, συλλογίζεται και ο ενθουσιασμός της μετριάζεται.

Οι δυο φυγάδες περιπλανιούνται σ' έναν λαβύρινθο από υπόγειες σήραγγες, ρίχνοντας κάτω ένα

πετράδι κάθε λίγα βήματα. Σύντομα καταλήγουν σε μια μεγάλη, υγρή αίθουσα, όπου ο παραμικρός θόρυβος αντηχεί απειλητικά από διάφορες κατευθύνσεις. Τεράστιοι σταλακτίτες και σταλαγμίτες απλώνονται παντού, σε σχηματισμούς που θυμίζουν κάθε είδους τέρατα, μυθικά ή μεταλλαγμένα.

Η ώρα περνά βασανιστικά αργά, καθώς εξερευνούν προσεκτικά τα τοιχώματα γυρεύοντας κάποια διέξοδο. Ο Φάρραν φωτίζει με το φανάρι κάθε σχισμάδα, όμως το μόνο που βρίσκει απο πίσω είναι στέρεος βράχος. *Προς το παρόν δεν έχω δει καμία υπόγεια πολιτεία*, συλλογίζεται η Ροβένα ανήσυχη. *Ελπίζω να ξέρει πού πηγαίνει ο Φάρραν...*

“Δυστυχώς, εδώ δεν βλέπω να υπάρχει κανένα πέρασμα”, λέει ο νεαρός με φανερή απογοήτευση.

“Δηλαδή, πρέπει να γυρίσουμε πίσω;”

“Φαίνεται πως κάπου πήραμε λάθος δρόμο”, εξηγεί ο Φάρραν. “Καλύτερα να γυρίσουμε πίσω στην είσοδο και να ξαναδοκιμάσουμε”.

“Συμφωνώ, καλύτερα να γυρίσουμε πίσω”, κάνει η Ροβένα μουδιασμένη.

Καθώς οι δυο τους επιστρέφουν, μαζεύουν τα πετράδια που είχαν αφήσει καταγής. Τριγυρίζουν για αρκετή ώρα ακόμη μέσα σε σκοτεινές, υγρές στοές, ώσπου καταλήγουν μπροστά σε μια παράξενη διακλάδωση: Το υπόγειο πέρασμα χωρίζεται σε δυο ευρύχωρες διόδους, που φαίνονται σχεδόν συμμετρικές. Μερικοί λίθοι Ίρκιν φωσφορίζουν κατά μήκος της αριστερής στοάς, ενώ η δεξιά φωτίζεται ελαφρά από μια αλλόκοτη, πρασινωπή φωταύγεια.

“Δεν θυμάμαι καθόλου τη δεξιά σήραγγα, σα να μην υπήρχε πριν” αναγγέλλει η Ροβένα, με κομμένη την ανάσα.

Ο Φάρραν φέρνει το χέρι μπροστά στο σαγόνι του, σκεπτικός και συνοφρυωμένος.
“Έχεις δίκιο... Δεν ξέρω τι μπορεί να σημαίνει αυτό”, αποκρίνεται χαμηλόφωνα.
“Όπως και να 'χει” συνεχίζει η Ροβένα, “το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε τώρα είναι να ακολουθήσουμε ένα από τα δυο μονοπάτια που ανοίγονται μπροστά μας. Ποιό όμως;”

Ποιό δρόμο θα ακολουθήσουν οι ήρωες;

Θα συνεχίσουν να ακολουθούν
τα πετράδια Ίρκιν στο αριστερό μονοπάτι;
Πήγαινε στο κεφάλαιο XXIII (σελ. 84)

Ή θα πάρουν το δεξί μονοπάτι;
Προχώρα στο κεφάλαιο XII (σελ. 43)

VII

Νομίζω πως είναι καλύτερα να χρησιμοποιήσω ένα ξόρκι αιώρησης, συλλογίζεται η Ροβένα. *Δεν μπορώ να χάσω χρόνο ψάχνοντας στο δάσος, η ζωή του Φάρραν κινδυνεύει άμεσα... Θα σκεφθώ αργότερα για τις αντιδράσεις του...*

Τα μαγικά λόγια “mãanir oveÿ lein” ξεχύνονται σαν τραγούδι από τη χείλη της, καθώς υψώνει το δεξί της χέρι προς το μέρος του. Μια λευκή δέσμη φωτός εκτοξεύεται από τα ακροδάχτυλά της και τον περιλούζει. Την επόμενη στιγμή, ο νεαρός πολεμιστής αιωρείται πάνω από τον λάκκο και προσγειώνεται λίγο πιο πέρα, σώος και αβλαβής.

“Απίστευτο!” αναφωνεί κατάπληκτος. “Είσαι μάγισσα, Ροβένα! Κάνεις μάγια!”

“Ξέρω να ρίχνω μερικά ξόρκια”, μουρμουρίζει εκείνη, νιώθοντας αμηχανία αλλά και σχετική υπερηφάνεια.

“Μόλις μου έσωσες τη ζωή!” συνεχίζει ο Φάρραν, ενθουσιασμένος. “Ούτε ξέρω τι θα γινόταν, αν έμενα εκεί μέσα λίγο ακόμα...”

“Σσσστ!” του κάνει η Ροβένα απότομα. “Κάτι ακούγεται!”

Πέρα μακριά, ο σάλαγος από οπλές αλόγων ακούγεται όλο και πιο δυνατός, ενώ άγριες πολεμικές κραυγές διαπερνούν τη γκριζόλευκη καταχνιά.

“Είναι οι Ναγκόριοι! Πρέπει να κρυφτούμε!” φωνάζει ο Φάρραν, ενώ σπεύδει και αρπάζει το σπαθί του που έχει πέσει εκεί κοντά.

Οι δυο νέοι τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούν κατά μήκος της ακτής, αποφεύγοντας με προσοχή τα

απόκρημνα βράχια που υψώνονται ακριβώς πάνω από την Κόκκινη Λιμνοθάλασσα. Τα ροδόχρωμα νερά της είναι γαλήνια κι εντυπωσιακά, ξέρουν όμως και οι δύο πως είναι επίσης τοξικά και θανάσιμα.
"Υπάρχει ένα παλιός πύργος εκεί, στο βάθος", λέει τότε ο Φάρραν λαχανιασμένος. "Δεν γνωρίζουν πολλοί την ύπαρξή του. Θα μπορούσαμε θαυμάσια να κρυφτούμε εκεί μέσα!"
"Πάμε!" συμφωνεί η Ροβένα.

Τώρα τα ουρλιαχτά των στρατιωτών αντηχούν μέχρι τη λιμνοθάλασσα, καθώς οι δυο νέοι συνεχίζουν την ξέφρενη φυγή τους ανάμεσα στα βράχια και στα παράξενα χαμηλά δέντρα με τα πλατιά αγκαθωτά φύλλα που φύονται γύρω από την ακτή. "Μη σταματάς καθόλου!" φωνάζει ο Φάρραν στη Ροβένα. "Ο πύργος βρίσκεται πίσω από εκείνα τα ψηλά βράχια!"

Η νεαρή μάγισσα ακολουθεί τον Φάρραν μέσα σ' ένα χορταριασμένο μονοπάτι που φιδογυρίζει ανάμεσα σε πανύψηλους, πέτρινους όγκους. Ξάφνου, ακριβώς μπροστά τους ορθώνεται ένας ερειπωμένος πύργος καλά κρυμμένος πίσω από συστάδες βράχων.

Ο Φάρραν ορμά στην παλιά ξύλινη πόρτα, ρίχνοντας όλο το βάρος του σώματός του πάνω της. Το σκευρωμένο ξύλο υποχωρεί μάλλον εύκολα και οι δυο τους καταλήγουν μέσα σε μια ευρύχωρη αίθουσα, γεμάτη σκόνη. Μια βαριά οσμή υγρασίας πλανιέται στην ατμόσφαιρα, ενώ γιγάντιοι ιστοί από αράχνες κρέμονται παντού. Πολλές κλειστές πόρτες τριγύρω μοιάζουν να κρύβουν φοβερά μυστικά πίσω τους, ωστόσο οι δύο νέοι αισθάνονται σχετικά ασφαλείς, μακριά από τα εχθρικά βλέμματα. "Πάμε από τη σκάλα!" λέει τότε ο Φάρραν, δείχνοντας μια στενή περιστροφική σκάλα στην άκρη της αίθουσας.

Η Ροβένα ανεβαίνει ξωπίσω του βιαστικά, ώσπου σύντομα καταλήγουν σ' ένα μικρό, πνιγηρό δωμάτιο στην κορφή του πύργου. Κλείνουν την ξύλινη πόρτα πίσω τους και ο Φάρραν κατευθύνεται προς το ανοιχτό, αψιδωτό παράθυρο.

“Χτενίζουν την περιοχή προχωρώντας προς την ακτή”, λέει. “Δεν μας είδαν που ήλθαμε εδώ”.

“Ευτυχώς!” στενάζει η Ροβένα. “Μπορούμε να μείνουμε εδώ μέχρι να απομακρυνθούν οι στρατιώτες”.

“Ακριβώς! Είναι ευκαιρία να ξεκουραστούμε και λίγο!” συμφωνεί ο Φάρραν και κάθεται στο πάτωμα δίπλα της, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο.

Η Ροβένα τον παρατηρεί για μερικές στιγμές, καθώς τα χαλκόχρωμα μαλλιά του αναδεύονται ελαφρά στον ψυχρό αέρα που μπαίνει από το παράθυρο. *Είναι άνετος και γοητευτικός ακόμα και σ' αυτό το ζοφερό μέρος, λες και κανένα κακό δεν μπορεί να τον αγγίξει*, σκέφτεται και νιώθει τα μάγουλά της να κοκκινίζουν. Κανείς από τους δύο δεν μιλάει για αρκετή ώρα, ώσπου...

“Λοιπόν, φεύγουμε;” ρωτά ξαφνικά ο Φάρραν. “Οι Ναγκόριοι θα έχουν τώρα προχωρήσει πέρα από τη λιμνοθάλασσα”.

“Ναι”, συμφωνεί η Ροβένα. “Ας πηγαίνουμε”.

Ο Φάρραν σηκώνεται, ανοίγει την πόρτα του δωματίου και αρχίζει να κατεβαίνει την περιστροφική σκάλα, ενώ η Ροβένα τον ακολουθεί προσεκτικά. Ξαφνικά, ο νεαρός πετάγεται δυο σκαλιά πίσω και τραβά βιαστικά το σπαθί του.

“Τι συμβαίνει, Φάρραν;” ρωτά η Ροβένα ανήσυχη.

Πήγαινε στο κεφάλαιο XI (σελ. 41)

VIII

"Θα προσπαθήσω να κοιμήσω τα *σέριγκον",* αποφασίζει η Ροβένα, όχι δίχως κάποιο δισταγμό. Υψώνει τα χέρια και αρχίζει να προφέρει το ξόρκι "Aőer mãal leen... aőer mãal...", όμως τίποτα δεν συμβαίνει. Επαναλαμβάνει ξανά και ξανά, γεμάτη αγωνία, καθώς τα δυο θηρία έχουν έλθει πια υπερβολικά κοντά, με μάτια που αστράφτουν φλογισμένα.

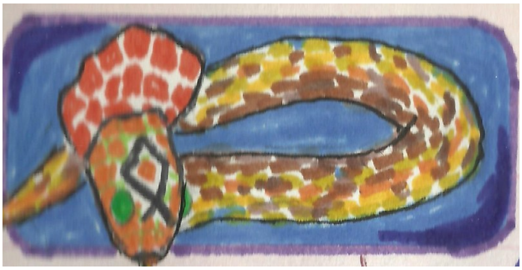

Στο μεταξύ, ο Φάρραν μάχεται μανιασμένα, κρατώντας το σπαθί του σφιχτά και με τα δυο του χέρια, σε μια ξέφρενη προσπάθεια να αντιμετωπίσει το μεγαλύτερο από τα δυο τέρατα, που επιτίθεται πρώτο, όταν άλλος ένας φοβερός συριγμός -ακόμα ένα *σέριγκον*, που πλησιάζει γοργά- αντηχεί από την ισόγεια αίθουσα σε όλο το κλιμακοστάσιο.

Δεν τα πιάνει η μαγεία μου, συνειδητοποιεί τότε η νεαρή μάγισσα και ο τρόμος την παραλύει. Τα πόδια της λυγίζουν κι αισθάνεται πολύ αδύναμη για να κάνει οτιδήποτε άλλο. Ακούει μια δυνατή κλαγγή που της παγώνει το αίμα στις φλέβες -είναι το σπαθί του Φάρραν, που κατρακυλά πάνω στα σκαλιά- ενώ δεν βλέπει πια πουθενά τον σύντροφό της. *Μάλλον έχει πέσει κάπου,* συνειδητοποιεί με τρόμο, αλλά η όρασή της έχει θολώσει τόσο ώστε δεν μπορεί πια να διακρίνει καθαρά ούτε πού βρίσκεται η ίδια...

Τώρα, το μόνο που μπορεί να δει είναι η γυαλάδα από κόκκινα, υπνωτιστικά μάτια και η λάμψη από τεράστια, κοφτερά σαν ακονισμένες λάμες δόντια, ενώ νιώθει να σβήνει – σβήνει ανάμεσα στα εκκωφαντικά, συντονισμένα σφυρίγματα των τεράτων που ουρλιάζουν θριαμβευτικά μέσα στον ερημωμένο πύργο που υψώνεται ξεχασμένος πέρα από την Κόκκινη Λιμνοθάλασσα.

ΤΕΛΟΣ

♦ ♦ ♦ ♦ IX ♦ ♦ ♦ ♦

“Ας πάμε από την κοιλάδα, εφόσον είναι ο πιο ασφαλής δρόμος”, προτείνει η Ροβένα και ο Φάρραν συμφωνεί ανεπιφύλακτα.

Η αυγή βάφει τον ουρανό ροδόχρυσο, ενώ η ομίχλη του πρωινού υποχωρεί σταδιακά στο φως του ήλιου. Καθώς οι δυο νέοι κατευθύνονται προς την κοιλάδα, από μακριά ακούγονται δυνατά κρωξίματα. Σύντομα βλέπουν μια αγέλη από λευκά, πτηνόμορφα όντα, που τρέχουν γοργά προς το μέρος τους, φουσκώνοντας τα ροδαλά φτερά τους στον αέρα.

“Λίθριπποι”, κάνει η Ροβένα δείχνοντάς τα ζώα. “Δεν πετούν μα τρέχουν πολύ γρήγορα”.

“Ακριβώς” κάνει ο Φάρραν, χαμογελώντας ικανοποιημένος. “Θα ανεβούμε σε δύο από αυτά. Έτσι, θα προχωρήσουμε πιο γρήγορα και θα κερδίσουμε χρόνο. Είναι ευκολότερο από το να ιππεύεις άλογο. Φαντάζομαι ότι ξέρεις ιππασία...”

“Φυσικά!” βιάζεται να του απαντήσει η Ροβένα, παρόλο που δεν έχει ανέβει ποτέ σε άλογο. *Αλλά πόσο δύσκολο μπορεί να είναι;* συλλογίζεται.

“Ωραία... Πρόσεξε, πλησιάζουν και κόβουν ταχύτητα... Ετοιμάσου να πλευρίσεις εκείνο που έρχεται από αριστερά· άρπαξε τον ψηλό λαιμό του και ανέβα πάνω”.

Ο λίθριππος βρίσκεται κιόλας δίπλα στη Ροβένα και η καρδιά της χτυπά δυνατά καθώς τρέχει πλάι του, προσπαθώντας να γραπώσει τον ψηλό λαιμό του με τα χέρια της. Οι κινήσεις της είναι διστακτικές μα ακριβείς και απαλές, έτσι ώστε να μην τρομάξει το ζώο και αναπτύξει ταχύτητα. Μέσα σε λίγες στιγμές, καταφέρνει

να σκαρφαλώσει πάνω στη ράχη του ζώου και να σταθεί σωστά επάνω του, ενώ ο Φάρραν ήδη τρέχει δίπλα της, καμαρωτός και άνετος. Γυρίζει και χαμογελά στη Ροβένα μα εκείνη χαμηλώνει το κεφάλι ταραγμένη.

Δεν έχει περάσει πολλή ώρα όταν ακούγονται ποδοβολητά αλόγων και άγριες πολεμικές κραυγές, μακριά πίσω τους. Η Ροβένα γυρίζει και αντικρίζει μια ορδή έφιππων Ναγκόριων στρατιωτών που εφορμούν πάνοπλοι, κραδαίνοντας πέλεκεις, σπαθιά και ασπίδες.

"Είναι οι άνδρες του Μάντοξ! Μας κυνηγούν!" φωνάζει έντρομη. "Νομίζεις ότι οι λίθριπποι είναι πιο γρήγοροι από τ' άλογα;" ρωτά τον Φάρραν, ενώ η φωνή της χάνεται στον αέρα.

"Δεν είμαι σίγουρος... Γνωρίζω, όμως, μια καλή κρυψώνα στα Γυάλινα Βουνά απέναντι, όπου μπορούμε να καταφύγουμε προσωρινά", απαντά ο Φάρραν.

Το καρδιοχτύπι γίνεται πανικός, καθώς η Ροβένα συλλογίζεται τη θέση της: *Μόλις το έχω σκάσει από το παλάτι μαζί με τον Φάρραν του Όργουιν, τον πιο καταζητούμενο άνδρα του βασιλείου... Δεν υπάρχει πια γυρισμός για μένα και δεν θέλω ούτε να σκέφτομαι τι παθαίνουν οι προδότες όταν οδηγούνται στις φυλακές του παλατιού...*

"Πρέπει να αποφασίσουμε τώρα, Φάρραν! Τι προτείνεις; Να τρέξουμε γρηγορότερα ή να κρυφτούμε;" του φωνάζει ανυπόμονα.

Αν νομίζεις ότι οι ήρωες μπορούν να ξεφύγουν από τους εχθρούς τρέχοντας με τους λίθριππους, γύρνα στο κεφάλαιο III (σελ. 14)

Μα αν πιστεύεις ότι είναι καλύτερα να καταφύγουν στα Γυάλινα Βουνά, προχώρα στο κεφάλαιο XIV (σελ. 51)

◊◊ X ◊◊

“Λυπάμαι, Φάρραν, δεν μπορώ να έλθω μαζί σου”, αποφασίζει η Ροβένα. “Είναι καλύτερα να μείνω εδώ και να συμμορφωθώ στη θέληση των Άσσαρ” συμπληρώνει, με το κεφάλι σκυμμένο. “Δεν μπορώ να σου εξηγήσω το γιατί, αλλά πιστεύω πως αυτό είναι το καλύτερο...”

“Αν έτσι νομίζεις, εγώ δεν μπορώ να σε πιέσω”, αποκρίνεται ο Φάρραν σκυθρωπά.

“Ελπίζω να ξανασυναντηθούμε κάποτε, στο μέλλον...”

“Ίσως...” της απαντά και ύστερα μένει άφωνος, καθώς παρατηρεί τη Ροβένα που τον κοιτάζει έντονα για μερικές στιγμές, μουρμουρίζοντας κάτι ακατάληπτο μέσα από τα δόντια της. Ο νεαρός παραξενεύεται, καθώς δεν μπορεί να φανταστεί ότι η κοπέλα είναι μάγισσα και προφέρει το *ξόρκι της αφάνειας*, που θα τον βοηθήσει να φύγει απαρατήρητος.

Την επόμενη στιγμή ο Φάρραν κάνει μεταβολή και αποχωρεί τρέχοντας, χωρίς καν να την αποχαιρετήσει. Η Ροβένα βγαίνει στο διάδρομο μα αυτός έχει γίνει ήδη άφαντος, αφήνοντας ένα τεράστιο κενό στην καρδιά της. Ξαπλώνει αποκαρδιωμένη στο σκληρό κρεβάτι και πέφτει σ' έναν ταραγμένο ύπνο, γεμάτο μπερδεμένα όνειρα με σκοτεινούς εχθρούς που την καταδιώκουν και αγαπημένα πρόσωπα που σβήνουν πριν καταφέρνουν να την πλησιάσουν.

Όταν φθάνει το βράδι η Ελβίρα ξανάρχεται στο κελί της Ροβένας, κρατώντας στα χέρια της ένα καλάθι που περιέρχει μαύρο ψωμί και λίγα φρούτα. Μόλις,

όμως, τοποθετεί το κλειδί στην κλειδαριά, καταλαβαίνει πως η πόρτα είναι ξεκλείδωτη. Στενεύει τα μάτια γεμάτη καχυποψία, *κάτι δεν πάει καλά εδώ*, συλλογίζεται και, αμέσως μετά, γοργά και αθόρυβα, παίρνει το κλειδί και πλησιάζει έναν από τους φύλακες που περιπολούν το διάδρομο εκείνη την ώρα.

Ύστερα από ελάχιστα δευτερόλεπτα, η πόρτα του κελιού ανοίγει διάπλατα μ' ένα φοβερό τρίξιμο κι ένας σωματώδης φρουρός εισβάλλει μέσα. Καθηλώνει τη Ροβένα μ' ένα βλέμμα άγριο και δυσοίωνο και η κοπέλα τον αντικρίζει τρομαγμένη, ενώ η Ελβίρα έχει μείνει στο κατώφλι και παρακολουθεί τη σκηνή με μια θλιμμένη έκφραση στο πρόσωπό της.

"Την πάτησες για τα καλά, Ροβένα! Ώστε προσπάθησες να δραπετεύσεις!" βροντοφωνάζει ο φύλακας.

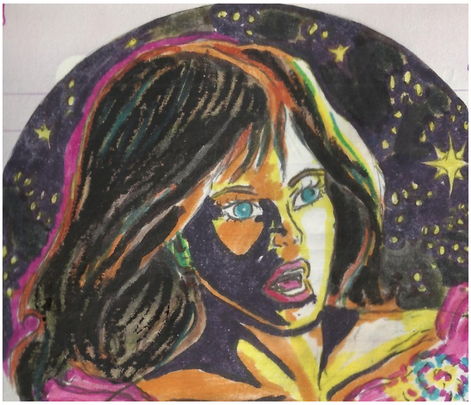

"Τι; Όχι, δεν είναι αλήθεια! Δεν προσπάθησα να φύγω!" κάνει η κοπέλα σαστισμένη.

"Βρήκα την πόρτα σου ξεκλείδωτη! Άρα προσπάθησες να φύγεις!" επεμβαίνει η Ελβίρα.

"Και ο παρείσακτος που εισέβαλε το μεσημέρι στο Μπέλεν ήταν σίγουρα ο φίλος σου!" συνεχίζει ο φρουρός. "Το σχέδιό σας δεν έπιασε, όμως!"

"Όχι, κάνετε λάθος!" επιμένει η Ροβένα, με φωνή που τρέμει.

"Στ' αλήθεια, είσαι τόσο χαζή ώστε νόμιζες πως κανείς δεν θα σας έπαιρνε χαμπάρι;"

"Όχι, δεν είναι έτσι, δεν έχω ιδέα για όσα λέτε!" φωνάζει η Ροβένα αλλά ξέρει πως δεν την πιστεύει κανείς.

“Η τιμωρία σου θα είναι παραδειγματική! Θα εύχεσαι να μην είχες γεννηθεί ποτέ!” καταλήγει ο φύλακας, με χαιρέκακο ύφος.

Η Ελβίρα αποχωρεί με αργά βήματα, καθώς ο φρουρός πλησιάζει και βάζει χειροπέδες στη νεαρή κοπέλα. Ύστερα την σέρνει έξω από το κελί, όπου περιμένει άλλος ένας φρουρός για να την οδηγήσουν στην υπόγεια φυλακή του αναμορφωτηρίου -*και μετά;*
Με κάποιο τρόπο, συλλογίζεται η Ροβένα, *θα καταφέρω να ξεφύγω από δω και να εκπληρώσω τον προορισμό μου. Άλλωστε, είμαι μάγισσα, κόρη μάγων...*

Τώρα όμως, καθώς οι δυο φρουροί την οδηγούν όλο και πιο χαμηλά, σε ανήλιαγα υπόγεια με υγρές σκάλες και στενά, μουχλιασμένα μπουντρούμια, η Ροβένα είναι πολύ σκοτισμένη και καθόλου βέβαιη πώς θα καταφέρει κάτι τέτοιο...

ΤΕΛΟΣ

XI

Την επόμενη στιγμή, ένας ανατριχιαστικός συριγμός αντηχεί από το βάθος της σκάλας. Ακολουθεί ένα βίαιο σύρσιμο και αμέσως μετά ένα τεράστιο, ριγωτό ερπετό με τέσσερα κοντόχοντρα πόδια, εμφανίζεται απέναντι από τον Φάρραν. Έχει μισοανέβει τη σκάλα και είναι έτοιμο να επιτεθεί, τεντώνοντας απειλητικά το ογκώδες κεφάλι του, που θυμίζει αρκετά τίγρη. Καθηλώνει τον Φάρραν με μάτια πύρινα και σαγόνια ορθάνοιχτα, όπου ξεχωρίζουν μακριά, γυαλιστερά, σουβλερά δόντια.

"Ροβένα! Κάνε πίσω!" της φωνάζει ο Φάρραν, ενώ αρχίζει να πολεμά με το ερπετό, που αποδεικνύεται αρκετά ευέλικτο ώστε να αποφεύγει τα χτυπήματα του σπαθιού ξανά και ξανά, γυρεύοντας την ευκαιρία να χτυπήσει τη λεία του.

"Είναι ένα *σέριγκον*!" φωνάζει η Ροβένα έντρομη.

Τότε, με μια γοργή περιστροφική κίνηση του χεριού του, ο Φάρραν καταφέρνει να αποκεφαλίσει το τέρας, που σωριάζεται βαρύ στα σκαλιά μ' ένα απότομο τίναγμα του κορμιού του.

"Κάτι ανάμεσα σε τίγρη και ερπετό... Ένα από τα πιο επικίνδυνα μεταλλαγμένα όντα της χώρας!" συμπληρώνει ο Φάρραν.

Η Ροβένα πλησιάζει τρέμοντας και, προτού προφθάσει να ψιθυρίσει "Τα κατάφερες, Φάρραν", άλλο ένα τρομαχτικό σφύριγμα σχίζει την πνιγηρή ατμόσφαιρα -και μετά άλλο ένα.

Ο Φάρραν τολμά να κατέβει λίγα σκαλιά παρακάτω, ώσπου αρχίζει να φαίνεται η ισόγεια

αίθουσα. Δυο ακόμα *σέριγκον* σέρνονται στο φθαρμένο δάπεδο και κατευθύνονται γοργά προς το κλιμακοστάσιο. Η κοπέλα χλωμιάζει από τρόμο.
“Ροβένα...” αρχίζει να της εξηγεί ο Φάρραν, όσο ψύχραιμα μπορεί, “λίγο πιο πάνω υπάρχει ένα παράθυρο. Καλύτερα να πηδήξουμε από εκεί!”
“Δεν ξέρω αν μπορώ να πηδήξω από τόσο ψηλά”, του λέει, ενώ έχουν πλησιάσει και οι δυο κοντά στο αψιδωτό παράθυρο. “Κι αν υπάρχουν άλλα *σέριγκον* εκεί έξω;”
“Μήπως είναι καλύτερα να δοκιμάσεις κανένα ξόρκι;”
“Δεν είμαι σίγουρη... Τα περισσότερα ερπετόμορφα θηρία διαθέτουν φυσική προστασία ενάντια στη μαγεία...”

Στο μεταξύ, το μεγαλύτερο από τα δυο *σέριγκον* έχει πλησιάσει ανησυχητικά. Τινάζει τη διχαλωτή γλώσσα του προς τα έξω και τους κοιτάζει βλοσυρά με τα κατακόκκινα μάτια του.
“Δεν έχουμε χρόνο!” φωνάζει ο Φάρραν αναστατωμένος. “Πρέπει να δράσουμε άμεσα!”

Πώς όμως;

Οι ήρωες θα διακινδυνεύσουν
την έξοδο από το παράθυρο;
Προχώρα στο κεφάλαιο XXIX (σελ. 108)

Ή θα προτιμήσει η Ροβένα
να αντιμετωπίσει τα τέρατα μ' ένα μαγικό ξόρκι;
Πήγαινε πίσω, στο κεφάλαιο VIII (σελ. 34)

XII

“Ας πάμε από δεξιά”, προτείνει τελικά η Ροβένα. Ο Φάρραν συμφωνεί και αρχίζει να προπορεύεται μέσα στη μισόφωτη στοά. Φθάνοντας στην άλλη άκρη, το θέαμα που αντικρίζουν στο τρεμάμενο φως των πυρσών που είναι στερεωμένοι στα τοιχώματα, τους κάνει να μαρμαρώσουν στη θέση τους:

Το υπόγειο τοπίο είναι σκουρόχρωμο, ζοφερό και άγριο, βαθιές ρωγμές χαράζουν το βραχώδες έδαφος και τα τοιχώματα ολόγυρα. Ένα λασπωμένο ρυάκι φιδογυρίζει ανάμεσα σε ογκώδεις λίθινες κατασκευές, που μοιάζουν με μικρά οικήματα λαξεμένα στους βράχους. Προς μεγάλη τους έκπληξη, οι δυο νέοι παρατηρούν ότι ορισμένα από αυτά τα κτίσματα είναι στολισμένα με

πολύτιμους λίθους – αμέτρητα πολύτιμα πετράδια, πολύχρωμα και λαμπερά, που προσδίδουν μια αναπάντεχη γοητεία στο μέρος. Ωστόσο, ο αέρας είναι υγρός, δύσοσμος, πνιγηρός.
“Δεν μου αρέσει εδώ”, ψιθυρίζει ο Φάρραν. “Μοιάζει με περιοχή εσωβαμπ...”

Προτού καν αποτελειώσει τη φράση του, αυτοί βρίσκονται παντού -οι εσωβάμπιρες: Πλήθος από άγρια, κακόβουλα, ξερακιανά όντα, λίγο πιο κοντά από ανθρώπους, με πρασινωπό δέρμα, πονηρά πρόσωπα και κίτρινα σχιστά μάτια που γυαλίζουν εχθρικά στο ημίφως, πηδούν μέσα από φαρδιές ρωγμές, αναδύονται πίσω από τους βράχους, τσαλαβουτάνε στο βρώμικο ρυάκι. Φορούν απλά, μονόχρωμα ρούχα, τα αυτιά τους είναι ψηλά και μυτερά, τα κατάμαυρα μαλλιά τους γυαλίζουν στο αμυδρό φως της σπηλιάς. Κραδαίνουν σπαθιά και δόρατα και τα χτυπούν επιδεικτικά στους βράχους.

Η Ροβένα επιχειρεί να τρέξει πίσω στη δίοδο, όμως προτού προλάβει να κάνει δυο βήματα, αισθάνεται ένα κρύο χέρι ν' αρπάζει τον καρπό της και μ' ένα απότομο τράβηγμα να την παρασέρνει ξανά στη μεγάλη αίθουσα. “Άσε με ήσυχη!” ουρλιάζει με απόγνωση, τρέμοντας ολόκληρη. Δεν είναι λίγες οι φορές που έχει ακούσει για τα φρικτά πράγματα που κάνουν οι εσωβάμπιρες στα θύματά τους...

Τώρα την περικυκλώνουν πέντε απ' αυτά τα όντα, σημαδεύοντάς την με τα όπλα τους, γελώντας σαρδόνια, απολαμβάνοντας την αγωνία της. “Νεαροί, δυνατοί άνθρωποι!” γρυλίζει ο ένας απ' αυτούς, γυμνώνοντας τους μακριούς κυνόδοντές του. “Θα είναι απολαυστικό να τους πάρουμε την ψυχή!”

Η κοπέλα παγώνει από φόβο και δεν τολμά πλέον να σκεφθεί οτιδήποτε: Ακόμη κι αν δεν γνώριζε τίποτα γι' αυτούς, το βλέπει στα βλοσυρά μάτια τους ότι αυτά τα όντα είναι από τη φύση τους κακόψυχα και σαδιστικά. Είναι γνωστό σε όλη τη χώρα, άλλωστε, πως οι εσωβάμπιρες -κάποτε ξωτικά της γης, προτού μεταλλαχτούν κατά τον Μεγάλο Πόλεμο- επιδίδονται σε φρικτά βασανιστήρια και ανθρωποφαγία, επειδή πιστεύουν ότι με αυτό τον τρόπο δεσμεύουν τις ψυχές των θυμάτων τους. Και δεν νιώθουν ποτέ έλεος για κανέναν...

Εκείνη τη στιγμή, οι εχθροί κάνουν να την αρπάξουν· η Ροβένα βγάζει αμέσως το μαχαίρι της και δοκιμάζει να αμυνθεί όπως μπορεί. Όμως, οι εσωβάμπιρες αποδεικνύονται πολύ ευλύγιστοι και γρήγοροι, καθώς αποφεύγουν μάλλον εύκολα τα χτυπήματά της. “Φάρραν! Βοήθεια!” φωνάζει η κοπέλα, τότε όμως βλέπει ότι ο σύντροφός της είναι καρφωμένος καταγής από έξι τέτοια τέρατα, πιο ανήμπορος από την ίδια, ενώ ο φερόμενος ως αρχηγός τους αρπάζει το Σπαθί της Εξουσίας. Για λίγες στιγμές μένει έκθαμβος παρατηρώντας το με γνήσιο θαυμασμό, καθώς το λευκό μέταλλο και τα πολύτιμα πετράδια λαμπυρίζουν στο αδύναμο φως της σπηλιάς.

Ξαφνικά, με ένα βίαιο στρίψιμο του κορμιού του, ο Φάρραν τους ξεφεύγει, πετάγεται όρθιος πλάι στον αρχηγό, ανακτά το σπαθί του με μια αστραπιαία κίνηση και αρχίζει να το κραδαίνει με ορμή, σαρώνοντας σπαθιά και δόρατα από τα χέρια των εσωβαμπίρων. Τρεις από αυτούς πέφτουν καταγής αιμόφυρτοι και ασάλευτοι, πράγμα που εξαγριώνει στο έπακρο τους υπόλοιπους.

“Σκοτώστε τους!” φωνάζει ο αρχηγός τους. “Με τον πιο φρικτό θάνατο!”
“Ευχαρίστως, αρχηγέ Γκάμπιντ!” απαντούν πολλοί μαζί, γελώντας χαιρέκακα.
“Μείνετε μακριά της!” ουρλιάζει ο Φάρραν και το σπαθί του θερίζει πράσινες, ξερακιανές σάρκες.

Πλήθος εσωβάμπιρες, με μάτια που λάμπουν από κακία, ορμούν καταπάνω στους δυο νέους. Τους χτυπούν και τους σπρώχνουν με μανία, οδηγώντας τους βήμα-βήμα σ' ένα ογκώδες, πέτρινο κτίσμα στην άλλη άκρη της αίθουσας. Μέσα από στρογγυλά, λαξευτά παράθυρα διακρίνονται όργανα βασανιστηρίων – πολύ αλλόκοτα και τρομακτικά για να τα περιγράψει κανείς. Η Ροβένα νιώθει να παραλύει από τον φόβο της.
“Θα σας σκοτώσω όλους!” φωνάζει τότε ο Φάρραν, πασχίζοντας μάταια ν' απελευθερωθεί.

Στο μεταξύ, όλο και περισσότεροι εσωβάμπιρες πλησιάζουν από παντού, πιο οργισμένοι παρά ποτέ, γυμνώνοντας τα μακριά, μυτερά δόντια τους σαν αγριεμένοι λύκοι. *Δεν μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε με τα όπλα. Πρέπει να χρησιμοποιήσω τη μαγεία μου*, συνειδητοποιεί η Ροβένα, ενώ συνεχίζει να πολεμά έξαλλη με χέρια και με πόδια. *Ένα ξόρκι ηλιακού φωτός πιθανότατα θα τους εξουδετερώσει, οι εσωβάμπιρες δεν αντέχουν το φως του ήλιου... Όμως, έχω ακούσει πως τα όντα αυτά μπορούν να αντιστέκονται στη μαγεία...* Σε αυτή τη σκέψη η καρδιά της σφίγγεται και οι αντιστάσεις της μειώνονται, καθώς το αδιέξοδο φαίνεται όλο και πιο αδιαπέραστο. *Επιπλέον, αν ο Φάρραν καταλάβει ότι είμαι μάγισσα, ποιός ξέρει πώς θα αντιδράσει... Δεν αποκλείεται, μάλιστα, να στραφεί εναντίον μου...* συλλογίζεται, νιώθοντας να πνίγεται.

Εκείνη την ώρα, η Ροβένα αντιλαμβάνεται πως έχουν φθάσει πια έξω από την αίθουσα των βασανιστηρίων. *Πολύ σύντομα θα είναι πολύ αργά για οτιδήποτε... Τι να κάνω;* αναρωτιέται, ενώ δάκρυα κυλούν στα μάγουλά της. Ξαφνικά, χέρια εσωβαμπίρων την εκσφενδονίζουν βίαια πάνω στο κατώφλι του κτίσματος με τρομερή δύναμη, και βλέπει το αίμα της να βάφει τις κρύες πέτρες.

Τώρα! Τώρα ή ποτέ! σκέφτεται γεμάτη απόγνωση αλλά και θυμό. *Δεν μπορώ να αφήσω να τελειώσουν όλα έτσι... Κάτι πρέπει να κάνω!*

Πώς θα αντιδράσει η Ροβένα;

Θα προφέρει ένα ξόρκι ηλιακού φωτός,
αποκαλύπτοντας έτσι τις δυνάμεις της στον Φάρραν;
Προχώρα στο κεφάλαιο XXX (σελ. 117)

Ή θα συνεχίσει να πολεμά τους εσωβάμπιρες
με όποιο άλλο τρόπο μπορεί;
Πήγαινε πίσω στο κεφάλαιο II (σελ. 12)

☆☪ XIII ☪☆

“Εντάξει, Μάντοξ! Θα έλθω μαζί σου!” καταλήγει η Ροβένα, με σβησμένη φωνή.
“Όχι, Ροβένα!” αναφωνεί ο Φάρραν, νιώθοντας όλο τον κόσμο να γκρεμίζεται γύρω του.
“Πήρα την απόφασή μου! Πιστεύω ότι αυτό είναι το πιο σωστό για όλους!” του απαντά εκείνη ανέκφραστα, χωρίς να τολμά να τον κοιτάξει στα μάτια.
“Δεν θα το μετανιώσεις ούτε στιγμή, Ροβένα!” κάνει ο Μάντοξ και χαμογελά πλατιά, ενώ τρέχει και της πιάνει το χέρι. Ο Φάρραν χλωμιάζει.
“Όμως, υπάρχει ακόμα μια εκκρεμότητα”, κάνει τότε ο Μάντοξ, με αυστηρή φωνή. “Αυτός ο νεαρός, έχει κάτι που ανήκει σε μένα!”

Μετά από μια σύντομη, τεταμένη σιγή που μοιάζει να παγώνει την ατμόσφαιρα για αιώνες, η Ροβένα γυρίζει στον Φάρραν και του λέει χαμηλόφωνα μα επιτακτικά:
“Έχει δίκιο ο βασιλιάς, Φάρραν! Το Σπαθί της Εξουσίας ανήκει σ' αυτόν!”
Ο Φάρραν βάζει το σπαθί στο θηκάρι και το παραδίδει αμέσως στη Ροβένα, με πρόσωπο παγωμένο.
“Κι εσύ Μάντοξ, θ' αφήσεις τον Φάρραν να επιστρέψει στο Όργουιν! Δεν θα τον κυνηγήσεις, ούτε θα τον ενοχλήσεις ποτέ! Έγινα κατανοητή;”
“Απολύτως, αγαπητή μου, απολύτως!” αποκρίνεται ο βασιλιάς με την πιο γλυκιά του φωνή, ενώ παραλαμβάνει το Σπαθί της Εξουσίας και δεν χορταίνει να το κοιτάζει γεμάτος ενθουσιασμό, σα να μην πιστεύει ότι το κρατά ξανά στα χέρια του μετά από τόσο καιρό.

Ύστερα ο Φάρραν αποχωρεί αμίλητος, χωρίς να κοιτάξει καν πίσω του. Τα βήματά του ξεμακραίνουν γοργά, ώσπου σύντομα δεν ακούγεται τίποτα πια. Η Ροβένα νιώθει ένα τεράστιο κενό στην καρδιά της, καθώς οι περιπέτειες που έζησε μαζί του σβήνουν το ίδιο γοργά από τη συνείδησή της, σα να ήταν όλα ένα φευγαλέο όνειρο. Κλείνει ασυναίσθητα τα μάτια, μόλις καταφέρνοντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της, ενώ νιώθει έναν στρόβιλο σκότους να την τυλίγει ολόκληρη. *Έκανα τη σωστή επιλογή άραγε, άραγε;* αναρωτιέται. *Μήπως το μετανιώσω πικρά;*

"Πάμε, Ροβένα!" αντηχεί τότε η βροντερή φωνή του Μάντοξ, διαλύοντας τους συλλογισμούς της. "Η βασιλική άμαξα μας περιμένει έξω από τον λαβύρινθο!"

Η Ροβένα γυρίζει και τον κοιτάζει που της χαμογελά γλυκά και δεν ξέρει πια τι άλλο να υποθέσει. *Έτσι έπρεπε να γίνει, αυτό είναι το καλύτερο για τη χώρα και για όλους*, προσπαθεί να πείσει τον εαυτό της, καθώς αποχωρεί από το Άντρο του Άξελροντ μαζί με τον βασιλιά και τους άνδρες του.

Διασχίζοντας το στενό μονοπάτι ανάμεσα στους ψηλούς, υαλοποιημένους βράχους που γυαλίζουν μαγευτικά στο φως της σελήνης, κάθε τόσο στρέφει και κοιτάζει τον Μάντοξ που περπατά δίπλα της, με τα μακριά, λευκόξανθα μαλλιά του να φουσκώνουν απαλά στους ανέμους της νύχτας. *Τελικά, δεν είναι τόσο άσχημος*, συνειδητοποιεί αλλά αμέσως αποδιώχνει αυτή τη σκέψη, σαν κάτι παρείσακτο και ξένο που έχει μόλις εισβάλλει στη σφαίρα της αντίληψής της.

Ίσως δεν κάνω καλά που ακολουθώ τον Μάντοξ, ίσως πρέπει να ξανασκεφτώ την απόφασή μου, συλλογίζεται η Ροβένα την ώρα που ο βασιλιάς της ανοίγει την πόρτα και την βοηθά να ανέβει στην άμαξα, ενώ η

καρδιά της χτυπά δυνατά και άτακτα. Είναι μακρύς και σκοτεινός ο δρόμος για το παλάτι των Άσσαρ στη Σιρεμπέμ και φαίνεται ακόμη σκοτεινότερος καθώς κουβαλά μαζί της έναν σκοτισμένο νου και μια μαύρη καρδιά...

ΤΕΛΟΣ

XIV

“Μάλλον είναι καλύτερα να κρυφτούμε” λέει ο Φάρραν, ενώ η κοπέλα τον παρακολουθεί προσεκτικά. “Αν καταφέρουμε να χωθούμε έγκαιρα μέσα σ' εκείνο το πέρασμα στους βράχους ίσια μπροστά μας, έχουμε πολλές πιθανότητες να ξεφύγουμε!”

Χωρίς άλλη σκέψη, οι δυο φυγάδες τρέχουν προς το βραχώδες μονοπάτι που οδηγεί στα Γυάλινα Βουνά. Στο μεταξύ, ο ουρανός γεμίζει σύννεφα και η ατμόσφαιρα φαντάζει όλο και πιο μουντή αλλά παράξενα ήρεμη, ενώ ο κίνδυνος φαίνεται πια μακρινός, καθώς τα ουρλιαχτά των εχθρών πνίγονται στην καταχνιά.

Σύντομα η Ροβένα ακολουθεί τον Φάρραν στο στενό μονοπάτι που φιδογυρίζει ανάμεσα στους ψηλούς, υαλοποιημένους βράχους και τα ερείπια αρχαίων ναών που περιβάλλουν τα Γυάλινα Βουνά. Το μέρος είναι ένας φυσικός λαβύρινθος.

Λίγο αργότερα, ο Φάρραν ξεπεζεύει μπροστά στην αψιδωτή είσοδο ενός μικρού ναού, που μοιάζει να 'ναι χτισμένος μέσα στη βουνοπλαγιά και καλά κρυμμένος πίσω από πρισματικούς βράχους. Η κοπέλα πηδά στο έδαφος και οι δυο τους μπαίνουν μέσα βιαστικά, ενώ οι δύο λίθριπποι κρώζουν χαρούμενα και τρέχουν ξέφρενα προς την κοιλάδα, ελεύθεροι και πάλι.

Η Ροβένα συνεχίζει να ακολουθεί τον Φάρραν στην άδεια αίθουσα του ναού, που τα τοιχώματά της λαμποκοπούν υπνωτιστικά σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Στο βάθος δεσπόζει μια τεράστια, ανάγλυφη εικόνα κάποιας αρχαίας θεάς. Το μέρος αποπνέει γαλήνη μα και ερημιά. Η Ροβένα δεν έχει

καμιά αμφιβολία πως δεν το έχει επισκεφθεί άνθρωπος εδώ και πάρα πολλά χρόνια...
“Ως εδώ καλά, όμως τι θα κάνουμε ύστερα; Οπωσδήποτε δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ για πάντα, άλλωστε είναι θέμα χρόνου να μας βρουν!” εκφράζει την ανησυχία της.
Προτού προλάβει ο Φάρραν ν' απαντήσει, ακούγεται απέξω καλπασμός αλόγων. Και οι δυο φυγάδες νιώθουν το αίμα να παγώνει στις φλέβες τους.
“Πρέπει να είναι τρελοί, αν ήλθαν από δω!” φωνάζει ένας από τους στρατιώτες του Μάντοξ.
“Κοιτάξτε!” πετάγεται ένας άλλος. “Οι λίθριπποι κατευθύνονται δυτικά, προς τους λόφους!”
“Κυνηγήστε τους, λοιπόν!”

Η Ροβένα αναγνωρίζει με τρόμο την τελευταία φωνή που αντηχεί διαπεραστική στ' αυτιά της: Είναι του βασιλιά Μάντοξ, ο οποιός έχει εξαπολυθεί να τη βρει ο ίδιος, αυτοπροσώπως. Ανέλπιστα οι στρατιώτες απομακρύνονται και αρχίζουν να καλπάζουν προς τα δυτικά.
“Έφυγαν, ευτυχώς” ξεφυσά η κοπέλα, κοιτάζοντας τον Φάρραν, που φαίνεται χαλαρός και ψύχραιμος. *Μακάρι να είχα κι εγώ τη σιγουριά και την ψυχραιμία του*, συλλογίζεται.
“Τη γλιτώσαμε προς το παρόν”, δηλώνει εκείνος, ενώ τα μάτια του την παρακολουθούν εξεταστικά και η Ροβένα αισθάνεται πολύ παράξενα. “Είσαι πολύ όμορφη, το ξέρεις;” της λέει τελικά.

Η απρόσμενη παρατήρησή του την κάνει να νιώθει άβολα μα και υπέροχα. Ασυναίσθητα χαμηλώνει τα μάτια, ενώ νιώθει την καρδιά της να χτυπά δυνατά στη σιγή του αρχαίου ναού. *Είναι η πρώτη φορά που κάποιος λέει καλά λόγια για την εμφάνισή μου...* συλλογίζεται. *Άλλωστε, μέχρι πριν από λίγο δεν ήμουν*

παρά μια υπηρέτρια... Τώρα, όμως, τι είμαι; αναρωτιέται, μέσα σε μια πρωτόγνωρη έξαψη.
"Το Σπαθί της Εξουσίας είναι πολύ εντυπωσιακό με όλα αυτά τα πολύτιμα πετράδια", λέει τότε στον Φάρραν, περισσότερο για ν' αλλάξει θέμα συζήτησης.
"Αυτός ο μεγάλος διάφανος κρύσταλλος στη βάση της λαβής είναι Νάρζιεν", την πληροφορεί ήρεμα. "Εγώ, βέβαια, δεν διαθέτω μαγικές δυνάμεις ώστε να μου τις αυξήσει, ωστόσο με κάνει καλύτερο ξιφομάχο και μου χαρίζει καλή τύχη!"
"Μα αυτό είναι καταπληκτικό!"

Τότε ακριβώς, ο νεαρός τραβά απότομα το σπαθί του από το θηκάρι, με όλες του τις αισθήσεις σε επιφυλακή.
"Τι συμβαίνει;" αναφωνεί η κοπέλα.
"Σιωπή!" ψιθυρίζει εκείνος και της κάνει νόημα να σωπάσει. "Δεν ακούς τίποτα;"

Τώρα το ακούει και αυτή: Είναι ένας συρτός, ανατριχιαστικός ήχος που έρχεται απέξω και πλησιάζει ολοένα...

Πήγαινε στο κεφάλαιο XXI (σελ. 80)

XV

Ένα ξόρκι διαύγειας θα ήταν ό,τι πρέπει για να ελευθερώσει τον Φάρραν από τη γοητεία της, συλλογίζεται η Ροβένα και αμέσως μετά αρχίζει να αυτοσυγκεντρώνεται.

Η Στεργία εξακολουθεί να τραγουδά με την πιο μελωδική της φωνή όταν η Ροβένα απλώνει το δεξί της χέρι προς τον Φάρραν και προφέρει τα κατάλληλα μαγικά λόγια: “vyr koæn sëen Farran...”. Μια γαλάζια δέσμη φωτός εξαπολύεται από τα ακροδάκτυλά της και τον περιλούζει ολόκληρο. Για μια μόνο στιγμή, ο Φάρραν μένει ακίνητος. Ύστερα, σα να ξυπνά από βαθύ λήθαργο, παίρνει τα μάτια του από το στοιχειό και λοξοκοιτάζει τη Ροβένα.

Τότε, με μια σαγηνευτική κίνηση, η Στεργία αποσπά ένα ρόδινο άνθος από τη μέση της και το προσφέρει στον Φάρραν.

“Δέξου το δώρο μου, γενναίε πολεμιστή, και άσε με να σε οδηγήσω σε μέρη απίθανα!” του υπόσχεται με φωνή ακαταμάχητα μελωδική.

Εκείνος, όμως, πισωπατά και της λέει: “Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο! Η Ροβένα κι εγώ πρέπει να φύγουμε αμέσως!”

Η νεαρή μάγισσα στενάζει με ανακούφιση, ενώ τα μενεξεδένια μάτια της Στεργίας την καθηλώνουν με μίσος. Αν ο Φάρραν δεχόταν το λουλούδι, τίποτα δεν θα μπορούσε πια να τον αποσπάσει από τη γοητεία του στοιχειού.

Την επόμενη στιγμή ο νεαρός κάνει μεταβολή και περπατά προς την έξοδο του ναού, πιάνοντας τη Ροβένα από το χέρι. Οι δυο τους βγαίνουν από το κατώφλι και φεύγουν για πάντα, ενώ το γλυκό τραγούδι της Στεργίας έχει πια μετατραπεί σε έναν καταρράχτη από φοβερές κατάρες, που ξεχύνεται μέχρι το μονοπάτι έξω. Όμως, οι δυο νέοι δεν δίνουν καμιά σημασία, καθώς απομακρύνονται γοργά από τον αρχαίο ναό και η στριγγή φωνή του στοιχειού σβήνει πίσω τους.

"Τι ακριβώς συνέβη εκεί μέσα, Ροβένα;" ρωτάει τότε ο Φάρραν. "Δεν θυμάμαι πολλά πράγματα, σα να έχω διαλείψεις! Τι ήθελε εκείνη η οπτασία από μας;"

"Μάλλον ήθελε να μας γοητεύσει με το τραγούδι της. Δεν τα κατάφερε, όμως!" του απαντά η Ροβένα, ενώ συλλογίζεται πως *ο Φάρραν δεν χρειάζεται να τα ξέρει όλα...*

"Τέλος πάντων... Νιώθω ακόμη αρκετά σκοτισμένος..."

"Αλήθεια, κοντεύουμε να φθάσουμε στον προορισμό μας; Ο ήλιος έχει ήδη αρχίσει να πέφτει..."

"Δεν απέχουμε πολύ", αποκρίνεται ο Φάρραν. "Ωστόσο, πρέπει να πάρουμε άλλο μονοπάτι μέσα στον λαβύρινθο των βράχων και να το ακολουθήσουμε ως το τέρμα χωρίς να κάνουμε λάθος!"

Πήγαινε στο κεφάλαιο XX (σελ. 73)

XVI

"Θα τρέξω στο δάσος για να βρω κανένα μεγάλο κλαδί!" λέει η Ροβένα στον Φάρραν και τρέχει προς το δάσος με τους κέδρους.
"Κάνε γρήγορα!" της φωνάζει εκείνος.

Όμως, μόλις φθάνει τρέχοντας κοντά στους κέδρους, αντικρίζει μια ορδή Ναγκόριων πολεμιστών που πετάγονται σιωπηλοί πίσω από τα δέντρα. Για μια στιγμή, η Ροβένα σαστίζει: *Πώς καταφέρνουν να κινούνται τόσο αθόρυβα;* αναρωτιέται. Οι σκουρόχρωμες δερμάτινες στολές τους γυαλίζουν στο φως του ήλιου, τα μάτια τους την καθηλώνουν ορθάνοιχτα και φλογισμένα. "Αυτή είναι! Πιάστε την!" φωνάζει μια τραχιά φωνή, που αναγνωρίζει ότι είναι του Μάντοξ.

Η Ροβένα κάνει αμέσως μεταβολή με σκοπό να το βάλει στα πόδια μα, προτού καν το καταλάβει, βρίσκεται πεσμένη καταγής, καθώς μια μακριά, σιδερένια αλυσίδα έχει μπλεχτεί στα πόδια της. "Βρείτε και τον φίλο της!" προστάζει ο Μάντοξ, που ξεπεζεύει και την πλησιάζει απειλητικά.
"Είμαι πολύ απογοητευμένος μαζί σου, Ροβένα!" της λέει με βροντερή φωνή, ενώ εκείνη ανασηκώνεται και τον κοιτάζει, γεμάτη απόγνωση. "Πώς τόλμησες να εγκαταλείψεις το παλάτι και να προδώσεις τον κύριό σου και βασιλιά όλης της χώρας; Μου είναι αδύνατο να το πιστέψω!" Ο Μάντοξ τραβά το σπαθί του από τη θήκη και το κραδαίνει επιδεικτικά μπροστά στα μάτια της. *Μα αυτό είναι ολόιδιο με το Σπαθί της Εξουσίας! Το βρήκε...* συνειδητοποιεί η κοπέλα, έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Ωστόσο μένει σιωπηλή, καθώς ο εχθρός την

καθηλώνει με μάτια κατακόκκινα από οργή. "Ξέρεις ποιά είναι η τιμωρία για τους προδότες;" συνεχίζει ο τύραννος. "Και βέβαια, ξέρεις! Άρα δεν μπορεί να με εγκατέλειψες από δική σου πρωτοβουλία... Πιθανότατα παρασύρθηκες από εκείνον τον ληστή!"

Στο μεταξύ, τέσσερις από τους στρατιώτες έχουν πάει να βρουν τον Φάρραν. Μόλις τον ανακαλύπτουν μέσα στον λάκκο, στέκονται από πάνω του και γελούν ειρωνικά. Βλέποντάς τους, ο Φάρραν χλωμιάζει αλλά αισθάνεται και κάποια ανακούφιση, καθώς τα μαύρα βράχια στενεύουν επικίνδυνα τον κλοιό τους γύρω του, σε σημείο που δυσκολεύεται πια να κουνηθεί.

"Τι θα κάνουμε με αυτόν;" κάνει ένας.

"Λέω να τον αφήσουμε εδώ!" προτείνει ένας άλλος.

"Έχω μια καλύτερη ιδέα! Ανεβάστε τον πάνω!" διατάζει τότε ο Ζάβιερ, ο υπαρχηγός του Μάντοξ, που είναι ιδιαίτερα γνωστός για τη σκληρότητά του.

Δυο γεροδεμένοι στρατιώτες σκύβουν, αρπάζουν τον Φάρραν από τους ώμους και τον τραβούν έξω με εντυπωσιακή ευκολία.

Μόλις οι στρατιώτες επιστρέφουν στο πλευρό του βασιλιά τους, πετούν τον Φάρραν καταγής με μια απότομη κίνηση κι εκείνος μορφάζει από τον πόνο. Τα μάτια του τυράννου λάμπουν θριαμβευτικά, καθώς κατευθύνει την αιχμή του σπαθιού του στο λαιμό του νεαρού.

"Αυτός σε παρέσυρε, έτσι δεν είναι Ροβένα; Πες μου μόνο ότι έχω δίκιο και θα σκοτώσω μονάχα αυτόν!" φωνάζει ο Μάντοξ.

"Όχι", απαντά η Ροβένα με τρεμάμενη φωνή. "Δεν φταίει αυτός!"

"Πώς; Μήπως δεν άκουσα καλά;" κάνει ο Μάντοξ και τα χείλη του σφίγγονται από θυμό.

“Δεν με παρέσυρε κανένας! Μόνη μου θέλησα να φύγω!”
“Καλά, λοιπόν! Αφού προτιμάς να πεθάνεις μαζί του, θα σου κάνω το χατήρι!”
“Δεν σε φοβάμαι!” φωνάζει η Ροβένα, περισσότερο από αντίδραση στην απόγνωση που την πλημμυρίζει.
“Πάρτε τους!” προστάζει ο Μάντοξ, εκτός εαυτού. “Πηγαίνετέ τους στο Άλικο Φρούριο και κλειδώστε τους σ' ένα κελί! Μόλις ο ήλιος μεσουρανήσει, θα τους στείλουμε για ένα μπανάκι στα νερά της Κόκκινης Λιμνοθάλασσας!”

Το Άλικο Φρούριο είναι ένα επιβλητικό κάστρο, κτισμένο με ογκώδεις, κοκκινωπές κοτρώνες, που στέκει μοναχικό στην άκρη ενός ψηλού γκρεμού πάνω από τα ροδόχρωμα νερά της Κόκκινης Λιμνοθάλασσας. Μόλις αναγγέλεται η άφιξη του βασιλιά, η βαριά σιδερένια πύλη ανοίγει αργά και η ορδή των Ναγκόριων στρατιωτών, μαζί με τους δύο αιχμαλώτους, περνούν στο προαύλιο.

"Φέραμε δυο επαναστάτες! Θα εκτελεστούν μόλις μεσουρανήσει ο ήλιος!" φωνάζει ο Μάντοξ στους φύλακες, που υποκλίνονται ελαφρά.

Μυώδη χέρια Ναγκόριων στρατιωτών αρπάζουν τους δυο νέους από τα άλογα και τους σέρνουν για ώρα πολλή στους ζοφερούς χώρους του φρουρίου. Κατεβαίνουν πέτρινες, ανήλιαγες σκάλες, περνούν βιαστικά μέσα από σκοτεινές στοές και κλειστές, ξύλινες πόρτες, ώσπου τελικά τους ρίχνουν μέσα σ' ένα πνιγηρό μπουντρούμι. Με ένα νεύμα του Μάντοξ, οι στρατιώτες βγαίνουν έξω και μένει μόνος του στο κελί μαζί με τους φυλακισμένους.

"Παρά την προδοσία σου, Ροβένα, έχω την πρόθεση να φανώ γενναιόδωρος", της αναγγέλλει με χαμηλή, υποβλητική φωνή, ενώ την κοιτάζει στα μάτια. "Μέχρι την τελευταία στιγμή εσύ μπορείς να σωθείς, αρκεί να παραδεχθείς το λάθος σου και να ομολογήσεις ότι παρασύρθηκες από αυτόν τον αλήτη! Θα περιμένω..."

Ύστερα ο Μάντοξ κάνει μεταβολή και αποχωρεί βιαστικά. Η βαριά πόρτα κλείνει με πάταγο κι ένα μεταλλικό κλειδί στριφογυρίζει στην κλειδαριά, εγκλωβίζοντας μέσα τους δυο αιχμαλώτους.

"Εσύ, Ζάβιερ, θα είσαι υπεύθυνος για τη φύλαξή τους μέχρι να έλθει η ώρα της εκτέλεσης! Κατάλαβες;" ακούγεται να φωνάζει απέξω ο Μάντοξ.

“Κατάλαβα, βασιλιά μου!” αποκρίνεται ο άλλος και υποκλίνεται ελαφρά.

Ο Φάρραν κάθεται κάτω και ακουμπά την πλάτη στον τοίχο, αποκαρδιωμένος. Η κοπέλα σπεύδει και κάθεται δίπλα του. Τα πρόσωπα και των δυο είναι γεμάτα θλίψη.

“Ροβένα, αν θελήσεις να δηλώσεις μετάνοια, θα το καταλάβω. Δεν είσαι υποχρεωμένη να πεθάνεις μαζί μου”, της λέει.

“Όχι, Φάρραν, δεν πρόκειται να δηλώσω καμία μετάνοια! Μόνη μου έφυγα από το παλάτι, μόνη μου αποφάσισα να σε ακολουθήσω! Μαζί θα περάσουμε ότι είναι να περάσουμε...” του απαντά με φωνή που πνίγεται στους λυγμούς.

“Πρέπει να βρούμε γρήγορα έναν τρόπο να το σκάσουμε” συνεχίζει ο Φάρραν, προσπαθώντας να διατηρήσει την αυτοκυριαρχία του. “Ξέρεις τι θα γίνει μόλις μας πετάξουν στα νερά της Κόκκινης Λιμνοθάλασσας;”

“Όλοι ξέρουν: Η λιμνοθάλασσα έγινε κόκκινη μετά τον Μεγάλο Πόλεμο, αφού γέμισε με τοξικά απόβλητα...”

“Δεν θα προλάβουμε να κολυμπήσουμε ούτε ένα μέτρο! Τα σώματά μας θα διαλυθούν μέσα σε λίγα λεπτά!” την διακόπτει, σκεπτικός και φοβισμένος. Ξαφνικά, όμως, το πρόσωπό του φωτίζεται, σα να έχει αναθαρρήσει. “Ίσως... ίσως θα μπορούσα να επιτεθώ στον Ζάβιερ μόλις ανοίξει την πόρτα, όταν έλθουν να μας πάρουν! Αν καταφέρω να πάρω το όπλο του, θα έχουμε μια πιθανότητα να ξεφύγουμε!” προτείνει. “Δεν θα είναι, όμως, καθόλου εύκολο να περάσουμε από τους υπόλοιπους φρουρούς”, συμπληρώνει σκεπτικός.

“Αλλά είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε!” απαντά η Ροβένα χαμηλόφωνα, ενώ ψάχνει νευρικά τη ζώνη της και διαπιστώνει ότι το μαχαίρι της έχει κάνει

φτερά. *Μου το πήραν*, συνειδητοποιεί απογοητευμένη, και τότε αρχίζει να γυροφέρνει στο νου της την άλλη επιλογή της, τη μαγεία. *Εδώ που βρισκόμαστε, δεν είμαι βέβαιη αν κάποιο από τα ξόρκια μου θα μπορούσε να μας βοηθήσει αποτελεσματικά*, συλλογίζεται. *Ίσως είναι καλύτερα να μην προδώσω το μυστικό μου εδώ, σε μια βάση των Ναγκόριων... Άλλωστε, δεν ξέρω ούτε πώς θα αντιδράσει ο Φάρραν όταν δει πως είμαι μάγισσα...*

"Ροβένα", λέει τότε ο νεαρός, διακόπτοντας τους συλλογισμούς της. "Ελπίζω αυτό να μην είναι το τέλος..."

Η νεαρή κοπέλα στρέφει το κεφάλι και παρακολουθεί τον Φάρραν με κρυφό θαυμασμό: *Ακόμη και μέσα σ' αυτό το απαίσιο μέρος, καταδικασμένος σε φρικτό θάνατο, φαίνεται δυνατός, ευγενής και ελκυστικός. Σα να έχει τον ήλιο μέσα του*, σκέφτεται.

"Από την ώρα που συναντηθήκαμε", συνεχίζει εκείνος με φανερή πίκρα στη φωνή, "φανταζόμουν ότι στο εξής θα είμασταν μαζί και θα είχαμε όλο το χρόνο με το μέρος μας, ώστε να γνωριστούμε, να αγαπηθούμε, να ακολουθήσουμε μια κοινή πορεία...".

Να αγαπηθούμε... Αυτές οι δυο λέξεις αντηχούν ξανά και ξανά στο νου της Ροβένας, καθώς το χέρι του Φάρραν αγγίζει απαλά το δικό της, προσπαθώντας να της δώσει θάρρος. Η κοπέλα ακουμπάει αυθόρμητα πάνω στον ώμο του κι εκείνος την αγκαλιάζει προστατευτικά.

Φαίνεται σα να έχουν περάσει μόλις λίγα λεπτά όταν ακούγονται βροντερές φωνές φρουρών έξω, στο διάδρομο. Οι δυο αιχμάλωτοι τινάζονται πάνω ξαφνιασμένοι, σαν να έχουν μόλις ξυπνήσει από λήθαργο, ενώ βαριά μεταλλικά κλειδιά ήδη κροταλίζουν άγαρμπα μέσα στην κλειδαριά.

“Τι θα κάνουμε; Ο χρόνος μας τελείωσε κιόλας! Πρέπει να αποφασίσουμε τώρα: Να επιτεθώ στον φρουρό ή όχι;” ρωτά ο Φάρραν, γεμάτος αγωνία.

Τι θα αποφασίσει η Ροβένα;

Θα προφέρει ένα μαγικό ξόρκι,
που θα βοηθήσει και τους δύο να το σκάσουν;
Πήγαινε στο κεφάλαιο XIX (σελ. 67)

Ή θα αφήσει τον Φάρραν να επιτεθεί στον φρουρό;
Προχώρα στο κεφάλαιο XXII (σελ. 82)

XVII

Καλύτερα να μην αποκαλύψω τις μαγικές μου δυνάμεις τώρα, αποφασίζει η Ροβένα. *Δεν είμαι καθόλου σίγουρη πώς θα αντιδράσει ο Φάρραν όταν μάθει πως είμαι μάγισσα... Άλλωστε, είναι ικανός πολεμιστής, οπλισμένος με το Σπαθί της Εξουσίας... Πιστεύω ότι μπορεί να τα βγάλει πέρα σ' αυτή τη μάχη, θα τον βοηθήσω κι εγώ όσο μπορώ...* σκέφτεται και τραβάει το μαχαίρι της από τη θήκη του, σκοπεύοντας να παλέψει με αυτό, όπως μπορεί.

Όμως, δεν αργεί να διαπιστώσει πως ενάντια σε αμέτρητες αράχνες *γκρομ* δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα με το μαχαίρι. *Η λάμα του είναι πολύ κοντή*, συνειδητοποιεί με τρόμο, καθώς αντικρίζει το επόμενο κύμα από αράχνες που διασχίζουν γοργά το πάτωμα, κατευθύνομενες προς το μέρος της.

Τότε, η καρδιά της σφίγγεται με φρίκη καθώς παρακολουθεί άλλο ένα κύμα από μεταλλαγμένες αράχνες που επιτίθενται στον Φάρραν και του ορμούν όλες μαζί, τινάζοντας νευρικά τις ισχυρές δαγκάνες τους. Ο νεαρός πολεμιστής θερίζει όσες περισσότερες μπορεί κραδαίνοντας με μανία το σπαθί του, όμως όλο και περισσότερα τέρατα φθάνουν κοντά του και εφορμούν θυμωμένα, χτυπώντας τον όλο και πιο δυνατά. Ο Φάρραν χάνει την ισορροπία του και σωριάζεται κάτω, πασχίζει να σηκωθεί αμέσεως -αλλά μάταια: Ένας εκκωφαντικός συριγμός αντηχεί ολόγυρα και ξαφνικά χιλιάδες αράχνες εφορμούν συρρέοντας πάνω στον Φάρραν, πάνω στη Ροβένα, παντού.

Οι κοφτερές δαγκάνες τρυπούν το δέρμα σαν ξίφη. Η Ροβένα ουρλιάζει από τον πόνο και ακούει τον Φάρραν που ουρλιάζει κι εκείνος. Αναρωτιέται πότε θα τελειώσει όλο αυτό, πότε επιτέλους θα τη ναρκώσει το δηλητήριο, τόσο ώστε να μην πονά. Αναρωτιέται, ακόμη, τι θα είχε συμβεί αν είχε χρησιμοποιήσει εγκαίρως κάποιο ξόρκι...

Μα τώρα είναι πολύ αργά: Ο Φάρραν δεν φωνάζει πια, ούτε και η Ροβένα που νιώθει τις αισθήσεις της να την εγκαταλείπουν. Πολύ σύντομα τα μάτια του Φάρραν βαραίνουν, τα δικά της επίσης. Στην τελευταία αναλαμπή της συνείδησής τους, τα πάντα τυλίγονται στο σκοτάδι εκτός από την ρουμπινένια λάμψη σε αμέτρητα μάτια μεταλλαγμένων αραχνών.

ΤΕΛΟΣ

XVIII

Καλύτερα να αποφύγουμε τη μονομαχία στην κούφια γη, σκέφτεται η Ροβένα. *Άλλωστε, δεν είμαι καθόλου βέβαιη αν ο Φάρραν μπορεί να αντιμετωπίσει κάτι τέτοιο...* Αμέσως μετά, ρίχνει μια γρήγορη ματιά στον σύντροφό της κι εκείνος μπαίνει αμέσως στο νόημα.

"Και πώς μπορώ να είμαι σίγουρος ότι πράγματι θα μου δώσεις το σπαθί αν νικήσω;" ρωτά ο Φάρραν τον Γκάμπιντ, περισσότερο για να κερδίσει χρόνο.

"Ξέρεις ότι κρατώ το λόγο μου σε κάτι τέτοια..." καγχάζει ο άλλος αινιγματικά. "Αν και, εδώ που τα λέμε, δεν μπορεί κανείς να είναι σίγουρος για τίποτα, σωστά;"

Ένας νέος χείμαρρος από ηχηρά, σαρκαστικά γέλια αντηχεί ολόγυρα.

Η Ροβένα γυρίζει λίγο στο πλάι και χαμηλώνει το βλέμμα, δήθεν από φόβο, όμως παρατηρεί προσεκτικά τα πάντα τριγύρω και διαπιστώνει με ανακούφιση ότι κανένας από τους εσωβάμπιρες δεν της δίνει σημασία. Υψώνει τα χέρια, έτοιμη να απαγγείλει ένα ξόρκι αστρικού πυρός, μα τότε παγώνει στη θέση της ανήμπορη να σαλέψει ή να προφέρει έστω μια συλλαβή.

Ο Γκάμπιντ βρίσκεται ξαφνικά σε απόσταση αναπνοής απέναντί της και την καρφώνει με τα κίτρινα, αγριεμένα μάτια του, αφαιρώντας της κάθε βούληση. Το μόνο που μπορεί να κάνει τώρα η Ροβένα, είναι να τον παρατηρεί με φρίκη, ενώ οι υπόλοιποι πολεμιστές έχουν πλησιάσει ασφυκτικά.

Ένα σατανικό γέλιο σχηματίζεται στα λεπτά χείλη του Γκάμπιντ και το τελευταίο πράγμα που βλέπει η

Ροβένα είναι το ξερακιανό αλλά δυνατό του χέρι που την χτυπά βίαια στο κεφάλι. Η κοπέλα σωριάζεται στο έδαφος ζαλισμένη, κάνει να ξανασηκωθεί μα νιώθει σα να μη την κρατούν πια τα πόδια της.

Ταυτόχρονα παρακολουθεί, σαν σε αργή κίνηση, τον Φάρραν να πέφτει και αυτός καταγής μετά από μια σύντομη, άνιση μάχη με την ορδή των υπόλοιπων τεράτων. Η Ροβένα μένει καταθλιπτικά απαθής, παρατηρώντας τα κοντά σπαθιά τους που αστράφτουν δυσοίωνα στο φως του δειλινού, λίγο πριν την τυλίξει το ίδιο απύθμενο σκοτάδι που έχει τυλίξει τον Φάρραν...

ΤΕΛΟΣ

♦♦♦ XIX ♦♦♦

“Υπάρχει ένας τρόπος να ξεφύγουμε! Εσύ, όμως, μην κάνεις τίποτα, Φάρραν! Απλά, ακολούθησέ με! Εντάξει;” λέει η Ροβένα.
Ο νεαρός κάνει να διαμαρτυρηθεί, όμως η κοπέλα του γνέφει να μείνει σιωπηλός. *Ένα ξόρκι αορατότητας είναι ό,τι πρέπει*, συλλογίζεται. *Πρέπει να προσέξω, όμως. Δεν υπάρχουν περιθώρια για λάθη...*
“Lîdvaë ræn Rowena, naåcor hÿus Farran...” τα λόγια του ξορκιού ξεχύνονται χαμηλόφωνα μα υποβλητικά στον αέρα. Ο Φάρραν δεν αντιλαμβάνεται τίποτα, εκτός από ένα ψυχρό ρεύμα αέρα που ξαφνικά κατακλύζει το χώρο. Εκείνη την ώρα, ανοίγει διάπλατα η πόρτα.
“Κουνηθείτε, προδότες! Ήλθε η ώρα σας!” γρυλίζει ο Ζάβιερ, που ορθώνεται θεόρατος μπροστά στο κατώφλι. Τότε, όμως, παγώνει στη θέση του καθώς διαπιστώνει ότι το μπουντρούμι είναι άδειο!
“Χίλιοι δαίμονες!” ουρλιάζει μόλις συνέρχεται από την έκπληξη. “Οι φυλακισμένοι δραπέτευσαν! Φρουροί! Φρουροί! Τρέξτε, ακαμάτηδες! Οι προδότες δραπέτευσαν!” ωρύεται, κραδαίνοντας το σπαθί του έξαλλος.

Ακολουθεί μπόλικη φασαρία και αναταραχή, καθώς δεκάδες φρουροί συρρέουν στην υπόγεια στοά και καταφθάνουν στο μπουντρούμι. Ψάχνουν απ' άκρη σ' άκρη κραυγάζοντας και βλαστημώντας, κραδαίνοντας τα τσεκούρια και τα σπαθιά τους, όλοι τους οργισμένοι και τρομοκρατημένοι. “Ψάξτε παντού, χαμένοι!” ουρλιάζει ο Ζάβιερ. “Αλίμονο σε όλους μας αν ο βασιλιάς Μάντοξ μάθει ότι οι προδότες δραπέτευσαν!”

Όμως, οι δύο επαναστάτες έχουν ήδη γλιστρήσει

αθόρυβα και προσεκτικά μέχρι την άκρη του υπόγειου διαδρόμου που ενώνει όλα τα μπουντρούμια. Υπάρχουν κι άλλοι φυλακισμένοι εκεί που κλαίνε τη μοίρα τους, όμως οι δυο νέοι δεν έχουν το χρόνο ούτε τη δυνατότητα να ασχοληθούν μαζί τους.

Ο φρουρός που στέκει μπροστά στην μεγάλη πύλη δέχεται ξαφνικά ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι από το πουθενά, πέφτει κάτω ζαλισμένος και ο Φάρραν βρίσκει την ευκαιρία να του πάρει τα κλειδιά και να ανοίξει την βαριά πόρτα στα γρήγορα...

Οι δυο φυγάδες απομακρύνονται από το φρούριο τρέχοντας γοργά ανάμεσα σε ογκώδεις βράχους και ψηλά χορτάρια, μέχρι που χάνονται πίσω από τους πετρώδεις λόφους της ακτής.

“Πάνω στην ώρα! Το ξόρκι αορατότητας μόλις διαλύθηκε!” μουρμουρίζει η Ροβένα κατάκοπη.

“Μια στιγμή! Πρέπει να ξαναγυρίσουμε στην περιοχή των κινούμενων βράχων!” αναφωνεί τότε ο Φάρραν.

“Τι;”

“Το Σπαθί της Εξουσίας, Ροβένα! Το πέταξα κάπου ανάμεσα στα βράχια και πρέπει να το ξαναβρώ! Ελπίζω, μόνο, να μη το έχουν πάρει οι Ναγκόριοι!”

“Πολύ φοβάμαι ότι...” η κοπέλα διστάζει πριν συνεχίσει, “φοβάμαι ότι ο Μάντοξ έχει ήδη βρει το σπαθί σου!”

“Πώς το ξέρεις;”

“Τον είδα να το κρατάει!”

“Δεν ήταν το δικό μου!” δηλώνει ο Φάρραν κατηγορηματικά. “Το όπλο που έχει τώρα ο Μάντοξ είναι όμοιο με το Σπαθί της Εξουσίας μα του λείπει κάτι σημαντικό. Πάμε, θα σου εξηγήσω αργότερα!”

Οι δυο τους συνεχίζουν να περπατούν βιαστικά, ανάμεσα σε σκόρπια λιθάρια και αγκαθωτούς θάμνους,

ώσπου σύντομα καταλήγουν στην περιοχή των γκρίζων βράχων. Ο Φάρραν χτενίζει την έκταση σχολαστικά με τα μάτια του, προσπαθώντας να θυμηθεί πού ακριβώς έχει πετάξει το σπαθί.
“Εκεί κάτω πρέπει να είναι! Έλα, Ροβένα”, κάνει τελικά και την σκουντάει να τον ακολουθήσει, πάντα με προσοχή, ανάμεσα στους λείους, επικίνδυνους βράχους.
“Να το!” αναφωνεί θριαμβευτικά ο Φάρραν μόλις αντικρίζει το σπαθί πεσμένο καταγής, κρυμμένο πίσω από μπλεγμένα κλαδιά, ανάμεσα σε δυο χαμηλούς, βρυώδεις θάμνους. Το σηκώνει γεμάτος χαρά και το υψώνει προς τον ουρανό, καμαρώνοντας τη χρυσαφένια λάμψη του στις ακτίνες του ήλιου.

Τότε, σωπαίνει απότομα και ο ενθουσιασμός του γίνεται φόβος. “Ακούς, Ροβένα;” ρωτάει ψιθυριστά. Πέρα μακριά, ο σάλαγος από οπλές αλόγων αυξάνει γοργά σε ένταση, ενώ άγριες κραυγές διαπερνούν τη γκρίζα ομίχλη· ξεχωρίζουν κάποιες λέξεις: “Βρείτε τους... Δεν θα 'ναι μακριά... Ψάξτε παντού!”
“Είναι οι Ναγκόριοι!” φωνάζει η Ροβένα.
“Πρέπει να κρυφτούμε γρήγορα! Ξέρω πού!” κάνει ο Φάρραν ανυπόμονος.

Οι δυο τους αρχίζουν να τρέχουν και πάλι ανάμεσα στα γλιστερά λιθάρια, αποφεύγοντας σχολαστικά τα μαύρα, μέχρι που φθάνουν κοντά στην βραχώδη ακτή, όπου συνεχίζουν την ξέφρενη πορεία τους, ελπίζοντας να ξεφύγουν από τους διώκτες τους. Προσέχουν ιδιαίτερα να μην πατήσουν στα απόκρημνα βράχια που υψώνονται ακριβώς πάνω από την Κόκκινη Λιμνοθάλασσα: Τα ροδόχρωμα κύμματά της λαμπυρίζουν γαλήνια και σαγηνευτικά στο φως του ήλιου, γνωρίζουν όμως και οι δυο πως τα νερά αυτά είναι τοξικά και θανάσιμα...

“Υπάρχει ένα παλιός πύργος εκεί πέρα”, λέει τότε ο Φάρραν λαχανιασμένος. “Είναι μισογκρεμισμένος αλλά μπορούμε θαυμάσια να κρυφτούμε εκεί!”
“Πάμε εκεί, λοιπόν” συμφωνεί η Ροβένα.

Τα ουρλιαχτά των βαρβάρων αντηχούν όλο και δυνατότερα μέχρι την ακτή, καθώς οι δυο νέοι συνεχίζουν να τρέχουν σχεδόν εξουθενωμένοι ανάμεσα στα γκρίζα βράχια και στα χαμηλά δέντρα με τα πλατιά αγκαθωτά φύλλα που φυτρώνουν γύρω από την ακτή.

Ύστερα από μερικά λεπτά, οι δυο τους καταλήγουν σ' ένα βρυώδες μονοπάτι, καλά προφυλαγμένο ανάμεσα στους ψηλούς βράχους. Η Ροβένα ακολουθεί τον Φάρραν, προσέχοντας ιδιαίτερα να μη γλιστρήσει πουθενά ώσπου, ακριβώς μπροστά τους, ορθώνεται ένας ερειπωμένος πύργος κρυμμένος πίσω από συστάδες βράχων. Για μια στιγμή, η Ροβένα στέκεται και θαυμάζει το άγριο μα επιβλητικό τοπίο.

Ο Φάρραν ορμά στην παλιά ξύλινη πόρτα, ρίχνοντας το βάρος του σώματός του πάνω της. Η πόρτα υποχωρεί και οι δυο τους μπαίνουν αμέσως μέσα στη μεγάλη, σκονισμένη αίθουσα. Πολλές κλειστές εσώθυρες τριγύρω δίνουν την εντύπωση ότι κρύβουν τρομερά μυστικά πίσω τους, ωστόσο οι δύο νέοι αισθάνονται πλέον σχετικά ασφαλείς. Προχωρούν αμίλητοι ανάμεσα στους πυκνούς ιστούς αράχνης που κρέμονται από τους μαυρισμένους τοίχους, ανεβαίνουν μια στενή περιστροφική σκάλα και καταλήγουν στο ψηλότερο δωμάτιο του πύργου. Μόλις κλείνουν την πόρτα πίσω τους, ο Φάρραν σπεύδει μέχρι το ανοιχτό παράθυρο και κοιτάζει έξω, όλη τη έκταση των γκρίζων γκρεμών της ακτής. “Κανένα ίχνος από τους Ναγκόριους”, δηλώνει με σιγουριά. “Δεν ξέρουν ότι είμαστε εδώ”.

Η Ροβένα αφήνει έναν στεναγμό ανακούφισης και

σωριάζεται στο πάτωμα με την πλάτη στον τοίχο, τραβώντας αραχνοΰφαντους ιστούς από τα μαλλιά της. “Ελπίζω, μόνο, να μη μας βρουν”, κάνει ξέπνοη.
“Δεν θα μας βρουν”, τη διαβεβαιώνει ο Φάρραν και κάθεται δίπλα της. “Τώρα, όμως, ας μιλήσουμε για κάτι άλλο!”

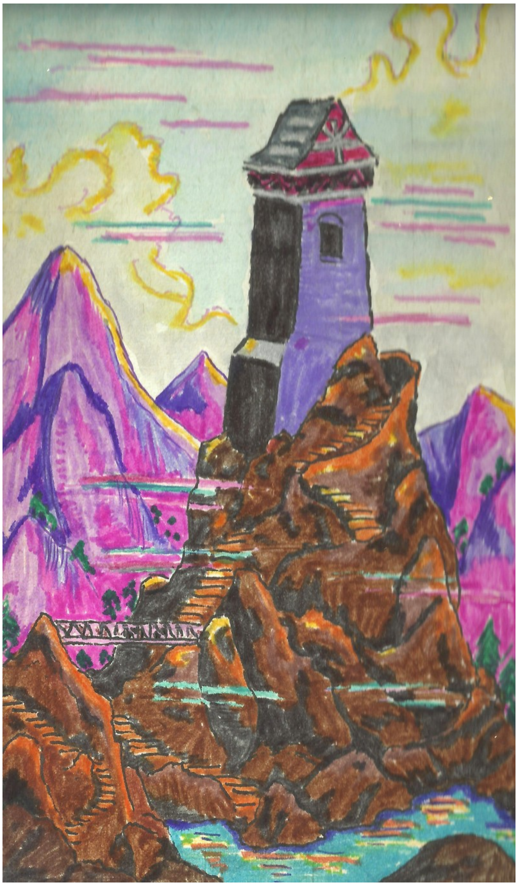

“Τι άλλο;” απορεί η Ροβένα.
“Για σένα!”
“Για μένα; Τι... τι να πούμε για μένα;”
“Σχετικά με το πώς καταφέραμε να ξεφύγουμε από το Άλικο Φρούριο! Δεν μου είχες πει ότι διαθέτεις μαγικές δυνάμεις, Ροβένα!”
“Τώρα, λοιπόν, γνωρίζεις το μυστικό μου, γνωρίζεις ότι είμαι μάγισσα! Και φοβάσαι, έτσι δεν είναι;” του κάνει εκείνη, με ύφος μάλλον απότομο.
“Μην ταράζεσαι”, της απαντά ήρεμα. “Έχεις ένα θαυμάσιο χάρισμα, που το χρησιμοποιείς πάντα για καλό, έτσι δεν είναι;”
“Έτσι είναι...”
“Γνωρίζεις κι άλλα ξόρκια εκτός από αυτό που μας κάνει αόρατους;”
“Γνωρίζω αρκετά”, ομολογεί χαμηλόφωνα η Ροβένα.

“Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε το ψάξιμο για το άντρο αόρατοι” προτείνει ο Φάρραν, μεταξύ αστείου και σοβαρού.
“Δεν λειτουργούν έτσι τα πράγματα”, εξηγεί η νεαρή μάγισσα. “Η επίρρεια των ξορκιών δεν διαρκεί πολύ και δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω το ίδιο ξόρκι πάνω από μια φορά την ημέρα!”
“Αλήθεια;” παραξενεύεται ο Φάρραν.
“Οι δυνάμεις λειτουργούν κάτω από συγκεκριμένους κανόνες. Απαιτούν μέτρο και σεβασμό”, λέει η Ροβένα με αυστηρό ύφος.
“Καταλαβαίνω... Κι εσύ χρησιμοποιείς τις δυνάμεις σου με σοφία, Ροβένα. Εξαιρετική σοφία για μια τόσο νέα κοπέλα...”

Η Ροβένα μένει σιωπηλή για μερικά λεπτά, ελπίζοντας έτσι να ξεφύγει από αυτή τη συζήτηση. Μετά από λίγο αισθάνεται το χέρι του Φάρραν πάνω στο δικό της. Η κοπέλα τινάζεται ελαφρά, σα να έχει μόλις ξυπνήσει από λήθαργο, ξαφνιασμένη από τη γλυκιά θέρμη που αναδύει το άγγιγμά του.
“Είναι ώρα να προχωρήσουμε. Αρχίζει ήδη να σουρουπώνει”, τον ακούει να της λέει.
“Κιόλας; Φαίνεται πως μας πήρε ο ύπνος!”
“Είμασταν και οι δυο κατάκοποι”, δικαιολογείται ο Φάρραν.

Ύστερα ο νεαρός σηκώνεται και πάει ν' ανοίξει την πόρτα του δωματίου. Η Ροβένα τον ακολουθεί και αρχίζουν να κατεβαίνουν την περιστροφική, εσωτερική σκάλα. Ξαφνικά, ο Φάρραν πετάγεται δυο σκαλιά πίσω και τραβά βιαστικά το σπαθί του.
“Τι συμβαίνει;” ανησυχεί η Ροβένα.

Γύρνα πίσω, στο κεφάλαιο XI (σελ. 41)

XX

Σιωπηλοί και ανυπόμονοι, οι δυο τους περπατούν ανάμεσα στους υαλοποιημένους βράχους για ώρα πολλή, ώσπου κάποτε αντικρίζουν ψηλά δέντρα, με παράξενους λεπτούς κορμούς, στους πρόποδες των Γυάλινων Βουνών. Χρυσαφένιες φεγγαρακτίδες λαμπυρίζουν μέσα από τα σωληνωτά κλαδιά και τα οδοντωτά, βαθυπράσινα φύλλα των δέντρων που θροΐζουν ψηλά, φωτίζοντας το δύσβατο δρόμο ανάμεσα στα απόκρημνα βράχια, ώσπου οι δυο νέοι καταλήγουν μπροστά σ' ένα σκοτεινό άνοιγμα που χάσκει στα δεξιά τους. Απόλυτη σιωπή επικρατεί, εκτός από δυο κουκουβάγιες που πετούν ψηλά διαγράφοντας κύκλους, κρώζοντας ρυθμικά με την πένθιμη φωνή τους.

Η είσοδος του αρχαίου ναού, πλαισιωμένη από δυο λευκούς κίονες κι ένα περίτεχνο αέτωμα, μόλις που διακρίνεται στο σεληνόφως, καθώς είναι μισοκρυμμένη πίσω από μπλεγμένα κλαδιά που κρέμονται μπροστά. Ρίχνοντας μια ματιά στο εσωτερικό, διαπιστώνουν πως το υπόλοιπο κτίσμα είναι λαξεμένο μέσα στα βράχια του βουνού. *Να είναι εδώ άραγε, το Άντρο του Μάγου Άξελροντ; Μα εδώ κάποτε λατρευόταν η αρχαία θρησκεία της Μητέρας Γης...* συλλογίζεται η Ροβένα προβληματισμένη.

Μόλις περνούν το κατώφλι, παγώνουν και οι δυο στη θέση τους: Το χρυσαφένιο φως της πανσελήνου τρυπώνει μέσα από την είσοδο, φωτίζοντας πλήθος από νυχτερίδες που φτεροκοπούν επιθετικά σε όλο το χώρο, προφανώς εκνευρισμένες από την εισβολή δυο ανθρώπων στη φωλιά τους.

“Είναι... είναι τεράστιες!” αναφωνεί η Ροβένα ανήσυχη.
“Δεν θα μας αφήσουν να περάσουμε”, συμπληρώνει ο Φάρραν.
“Είσαι σίγουρος ότι αυτό είναι το Άντρο του Άξελροντ;”
“Απόλυτα σίγουρος!”
“Yrkåen naðel fürie...” τα μαγικά λόγια που αποτελούν το *ξόρκι της φυγής* ξεχύνονται ρυθμικά από τα χείλη της Ροβένας, ενώ μια λευκωπή φωταύγεια απλώνεται στο χώρο για μερικά δευτερόλεπτα – όσο χρειάζεται για να εγκαταλείψουν οι νυχτερίδες το σπήλαιο.

Ο Φάρραν παρακολουθεί τη σκηνή εμβρόντητος. *Κοίτα να δεις που είναι πολύ ισχυρή μάγισσα η μικρή*, συνειδητοποιεί μα δεν βγάζει άχνα.
“Πάμε!” του κάνει η Ροβένα και προχωρούν στο εσωτερικό του ναού, με κομμένη την ανάσα.
“Κοίτα εκεί!” αναφωνεί ξαφνικά ο Φάρραν, δείχνοντας ένα θολωτό, πολυγωνικό παράθυρο ψηλά, στην οροφή.

Μέσα από πρισματικά κρύσταλλα, το φως της πανσελήνου διαχέεται στην αίθουσα φασματικό και απόκοσμο, δίνοντας στις σκιές παράδοξα χρώματα και σχήματα. Τότε, οι δυο τους μένουν έκθαμβοι καθώς αντικρίζουν ένα ακόμα αλλόκοτο θέαμα, στο βάθος της αίθουσας: Ανάμεσα σε τέσσερις κίονες τυλιγμένους με πέτρινα φίδια, υπάρχει μια λίθινη πλατφόρμα που θυμίζει βωμό. Στο κέντρο της στέκει όρθιο, στερεωμένο σε μια περίτεχνα σκαλισμένη βάση, ένα εντυπωσιακό ραβδί φτιαγμένο από λαμπερό λευκό μέταλλο και πολύτιμα πετράδια που αστράφτουν πολύχρωμα στο φως του φεγγαριού. Στη άκρη του ραβδιού δεσπόζει ένας εντυπωσιακός διάφανος κρύσταλλος.
“Ένας τεράστιος κρύσταλλος Νάρζιεν!” αναφωνεί ο Φάρραν ενθουσιασμένος.
“Δημιουργείται ένας κάθε εκατό χρόνια κι έχει την

ιδιότητα να αυξάνει τις ψυχικές δυνάμεις!" συμπληρώνει η Ροβένα.

Οι δυο νέοι πλησιάζουν κοντύτερα και ανακαλύπτουν ότι

"Δες εδώ! Υπάρχει ένα μήνυμα!" λέει η κοπέλα.

"Το βλέπω..."

"Η γραφή είναι στην αρχαία γλώσσα της Σιρεμπέμ", συνεχίζει η νεαρή μάγισσα. "Κανείς δεν μιλά πια αυτή τη γλώσσα..."

"Κάτι μου λέει, όμως, πως εσύ την γνωρίζεις..."

Πράγματι· εδώ και χρόνια μελετώ κρυφά τις παλιές, απαγορευμένες γλώσσες, συλλογίζεται η Ροβένα, μ' ένα αμήχανο μειδίαμα· ύστερα ομολογεί:

"Ναι, την γνωρίζω καλά! Περίμενε μια στιγμή!"

Η Ράβδος του Άξελροντ
μπορεί να χρησιμοποιηθεί
με σοφία και δικαιοσύνη
μονάχα από μια ισχυρή λευκή μάγισσα:
τη Ροβένα, που είναι η μονάκριβή μου κόρη.
Η ελευθερία των βασιλείων της χώρας
βρίσκεται τώρα στα δικά της χέρια.

"Υπογράφει ο ίδιος ο Άξελροντ, ο τελευταίος μέγας μάγιστρος της Βάνχεμ", καταλήγει η Ροβένα, χωρίς να πιστεύει στα μάτια της. "Μα πώς είναι δυνατόν..."

"Να είσαι κόρη του;" τη διακόπτει ανυπόμονα ο Φάρραν. "Ξεχνάς ότι οι Ναγκόριοι σε έκλεψαν όταν ήσουν πολύ μικρή; Προφανώς, πρώτα σκότωσαν τους γονείς σου με δόλο..."

"Να, λοιπόν, από πού προέρχονται οι μαγικές δυνάμεις μου!" μονολογεί η Ροβένα κατάπληκτη, ενώ τα μάτια της χτενίζουν τους βράχους για περισσότερα στοιχεία.

Όμως, δεν βλέπει τίποτε άλλο εκτός από μια ακόμα χαραγμένη επιγραφή στην κάτω δεξιά άκρη του βωμού, γραμμένη με πολύ μικρά γράμματα:

Προσοχή: Η Ράβδος τιμωρεί τους βέβηλους!

"Τι σημαίνει αυτό;" αναρωτιέται η Ροβένα.

"Πάρε το ραβδί στα χέρια σου!" της κάνει επιτακτικά ο Φάρραν, ενώ η κοπέλα τον κοιτάζει πιο καχύποπτα παρά ποτέ. *Κι αν όλα αυτά ήταν εξαρχής μια παγίδα;* σκέφτεται για μια στιγμή.

Ύστερα, όμως, παίρνει βαθιά ανάσα, απλώνει το χέρι και με μια γρήγορη κίνηση τραβά το μαγικό ραβδί από τη θέση του, ενώ η καρδιά της χτυπά με αγωνία. Το υψώνει στο σεληνόφως κι εκείνο αστράφτει με μια χρυσή λάμψη μεγαλειώδη και αλλόκοτη, που τυλίγει τη Ροβένα και όλο το χώρο για μερικές στιγμές.

"Σταματήστε αμέσως!" ακούγεται μια υποβλητική ανδρική φωνή πίσω τους.

Η Ροβένα στρέφει αυτόματα και βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με τον βασιλιά Μάντοξ. Ο μυώδης άνδρας με τη δερμάτινη στολή φαντάζει πανύψηλος στο ημίφως, ενώ τα λευκόξανθα μακριά μαλλιά του χρυσίζουν στις φεγγαρακτίδες. Πίσω του στέκονται οκτώ Ναγκόριοι στρατιώτες, όλοι τους οπλισμένοι με βαριούς πέλεκεις, ογκώδη σπαθιά και στρογγυλές ασπίδες.

"Στ' αλήθεια, Ροβένα, νόμιζες ότι θα μου ξέφευγες;" λέει ειρωνικά ο Μάντοξ, ενώ τα διαπεραστικά μάτια του

-ένα πράσινο, ένα γαλάζιο- την καθηλώνουν σαν πάγος. Ο Φάρραν τραβά αμέσως το σπαθί του, έτοιμος για μάχη, ενώ η Ροβένα μένει σιωπηλή, προβληματισμένη από το ψύχραιμο ύφος του Μάντοξ.
"Όποιος άσχετος αγγίζει το ραβδί, μεταμορφώνεται σε νυχτερίδα", εξηγεί ο βασιλιάς, παράξενα ήρεμος. "Πολλοί έχουν προσπαθήσει να το πάρουν κι έχουν υποστεί τις συνέπειες... Εσύ, όμως, Ροβένα, τα κατάφερες!" καταλήγει, κοιτάζοντάς την αινιγματικά.
"Σε συμβουλεύω να φύγεις ήσυχα, Μάντοξ!" του κάνει η Ροβένα σκυθρωπά.
"Δεν πρόκειται να πάω πουθενά, αγαπητή μου!" αποκρίνεται εκείνος. "Είναι καιρός πια να μάθεις ότι το πεπρωμένο σου είναι να βρίσκεσαι μαζί μου! Αλήθεια, γιατί νομίζεις ότι επέτρεψα τόσα χρόνια να επιζήσεις εσύ, μια κόρη μάγου;"
"Τι... τι εννοείς;" τραυλίζει η Ροβένα και τα μάτια της στενεύουν.
"Μη τον ακούς! Ό,τι σου λέει, είναι ψέμα!" της φωνάζει ο Φάρραν αλλά κανείς δεν του δίνει σημασία.
"Και όσο για σένα νεαρέ, μου χρωστάς κι εσύ κάτι!" συμπληρώνει ο Μάντοξ, δείχνοντας το Σπαθί της Εξουσίας στα χέρια του Φάρραν.
"Έλα να το πάρεις!" αποκρίνεται ο νεαρός και κραδαίνει το σπαθί με εντυπωσιακή επιδεξιότητα.
"Με τη φυγή σου με πρόδωσες, Ροβένα, και αυτό δεν μπορώ να το παραβλέψω", συνεχίζει ο Μάντοξ. "Ωστόσο, είμαι διατεθημένος να φανώ γενναιόδωρος: Αν έλθεις μαζί μου τώρα, η προδοσία σου θα τιμωρηθεί απλά με ένα μήνα στο Αναμορφωτήριο Μπέλεν!"

Η κοπέλα τον κοιτάζει καχύποπτα, καθώς γνωρίζει καλά ότι ο Μάντοξ δεν διακρίνεται για την επιεικιά του. *Βέβαια, ένας μήνας στο Μπέλεν είναι*

αρκετός για να μετατρέψει τον πιο φανατικό επαναστάτη σε πιστό υπηρέτη των Άσσαρ, συλλογίζεται.
"Ύστερα θα είσαι έτοιμη και πρόθυμη να έλθεις μαζί μου και να υπηρετήσεις τη Ναγκόρια με όλες σου τις δυνάμεις!" δηλώνει ο Μάντοξ με διφορούμενο ύφος, τονίζοντας ιδιαίτερα την τελευταία φράση.

Η Ροβένα παγώνει. *Τι σημαίνει αυτό, πάλι; Τι εννοεί;* αναρωτιέται πιο μπερδεμένη παρά ποτέ, ενώ νιώθει τα μηλίγγια της να χτυπούν.
"Εσύ κι εγώ είμαστε προορισμένοι να κυβερνήσουμε μαζί Ροβένα!" εξηγεί τότε ο Μάντοξ, σα να διάβασε τη σκέψη της. "Ξέρω ότι έχω κάνει πολλά σφάλματα, μαζί σου όμως θα μπορέσω να γίνω ένας πολύ καλύτερος βασιλιάς! Μαζί μπορούμε να κυβερνήσουμε όλα τα βασίλεια της χώρας σωστά, με δικαιοσύνη!" καταλήγει, μ' ένα περίεργο μειδίαμα στα χείλη.
"Όχι, Ροβένα, σε κοροϊδεύει!" φωνάζει ο Φάρραν με απόγνωση, βλέποντας ότι η κοπέλα αμφιταλαντεύεται.
"Κι όμως, αυτή τη φορά λέω την αλήθεια! Σκέψου το Ροβένα, σκέψου το καλά!" λέει ο Μάντοξ, με σοβαρό ύφος.

Μπορεί ο Μάντοξ να είναι ένας τύραννος αλλά... Είναι δυνατόν να εννοεί όσα λέει; Υπάρχει περίπτωση να θέλει πραγματικά ν' αλλάξει; συλλογίζεται η Ροβένα και η καρδιά της χτυπά δυνατά, ενώ ο Φάρραν την κοιτάζει εμβρόντητος. *Όσα έχουν κάνει οι Άσσαρ είναι ασυγχώρητα, έχουν προκαλέσει πολύ πόνο στα βασίλεια της χώρας, όμως... Μήπως το πεπρωμένο μου είναι πράγματι μαζί του; Ίσως η δύναμη που κατέχω τώρα να είναι αρκετά ισχυρή ώστε να νικήσει το κακό μέσα του...*

Ύστερα τα μάτια της πέφτουν πάνω στον Φάρραν, στα πλούσια κόκκινα μαλλιά του, στο λεπτό σώμα του, στα λαμπερά πράσινα μάτια του, στο εντυπωσιακό

σπαθί του – το Σπαθί της Εξουσίας που με απαράμιλλο ηρωισμό κατάφερε να κλέψει από τον Μάντοξ. *Τι είναι πιο σωστό να κάνω;* αναρωτιέται η Ροβένα, ενώ νιώθει την ψυχή της να σχίζεται στα δυο.

Τι θα κάνει η Ροβένα;

Θα ακολουθήσει τον Μάντοξ,
ελπίζοντας ότι η νέα δύναμή της
θα νικήσει το κακό μέσα του;
Πήγαινε στο κεφάλαιο XIII (σελ. 48)

Ή θα μείνει σταθερή στο σκοπό της,
που είναι να καταλύσει
την τυραννία των Ναγκόριων;
Προχώρα στο κεφάλαιο XXXIII (σελ. 138)

XXI

Η Ροβένα αναρριγά σύγκορμη μόλις αντικρίζει πλήθος από τεράστιες, σκουροπράσινες δαγκάνες να εισβάλλουν επιθετικά μέσα στο ναό κατά κύμματα, καλύπτοντας τους τοίχους και το πάτωμα μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Πριν καν η κοπέλα συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει, ολόκληρος ο ναός έχει πλημμυρίσει με αράχνες *γκρομ,* τεράστιες πρασινωπές μεταλλαγμένες αράχνες, με μάτια κόκκινα σαν φωτιά και μακριά σκελετικά πόδια που γυαλίζουν φρικαλέα στο φως. Τα τέρατα καιροφυλακτούν από παντού και οι μακριές δαγκάνες τους τινάζονται νευρικά πέρα-δώθε, καθώς πλησιάζουν τα θηράματά τους, όλο και πιο απειλητικές.
“Φάρραν! Τι θα κάνουμε;” κραυγάζει η Ροβένα πανικόβλητη.

Πριν προφθάσουν οι δυο φυγάδες να σκεφτούν ή να κάνουν οτιδήποτε, τα τέρατα στοιχίζονται ανά ομάδες και προχωρούν σταθερά προς το μέρος τους, περικυκλώνοντάς τους απ' όλες τις κατευθύνσεις.
“Πρόσεξε, Ροβένα! Έρχονται!” φωνάζει ο Φάρραν.

Αμέσως μετά, το σπαθί του μαστιγώνει τον αέρα ξανά και ξανά και ξανά, κόβοντας αμέτρητα κομμάτια από τα επιτιθέμενα *γκρομ,* αηδιαστικά σάρκινα κομμάτια που εκσφενδονίζονται ολόγυρα. Τα τραυματισμένα έντομα μάταια προσπαθούν διατηρήσουν την ισορροπία τους στον γλιστερό χώρο. Το σπαθί του Φάρραν δεν σταματά ούτε στιγμή, μα όλο και περισσότερα *γκρομ* καταφθάνουν από παντού.

“Ροβένα! Πρέπει να πηδήξουμε από πάνω τους!” ουρλιάζει ο Φάρραν με απόγνωση, καθώς αντικρίζει αμέτρητες μεταλλαγμένες αράχνες που σέρνονται γοργά και καταφθάνουν από παντού.

Ένα ξόρκι θα μπορούσε να μας βοηθήσει, σκέφτεται η Ροβένα*, τότε όμως ο Φάρραν θα μάθει την αλήθεια για μένα. Πώς θα αντιδράσει άραγε, αν καταλάβει πως είμαι μάγισσα;* αναρωτιέται, νιώθοντας το μυαλό της να καίγεται από την υπερένταση. *Ίσως τρομοκρατηθεί, ίσως με θεωρήσει επικίνδυνη...*

Ωστόσο, δεν υπάρχουν περιθώρια για περισσότερη σκέψη. Οι αράχνες *γκρομ* εξακολουθούν να συρρέουν διαρκώς από παντού, παντού σκουροπράσινες δαγκάνες και άλικα λαμπερά μάτια, τώρα πια ούτε ένα μέτρο μακριά...

Τι θα κάνει η Ροβένα;

Θα αφήσει τον Φάρραν
να αντιμετωπίσει τα τέρατα με το σπαθί του;
Πήγαινε πίσω, στο κεφάλαιο XVII (σελ. 63)

Ή θα χρησιμοποιήσει κάποιο μαγικό ξόρκι;
Προχώρα στο κεφάλαιο XXVII (σελ. 99)

XXII

Ο Φάρραν τρέχει και κρύβεται πίσω από την ξύλινη πόρτα, προτού εκείνη ανοίξει μ' ένα βίαιο τίναγμα. Στο κατώφλι εμφανίζεται ο Ζάβιερ, πανύψηλος και σωματώδης, με μάτια που λάμπουν από χαιρεκακία. Ένα ογκώδες σπαθί κρέμεται στο πλευρό του και βαριές, μεταλλικές αλυσίδες είναι τυλιγμένες γύρω από το αριστερό του χέρι. "Ετοιμαστείτε, προδότες! Ήλθε η ώρα σας!" γρυλίζει μια στιγμή πριν συνειδητοποιήσει ότι δεν βλέπει πουθενά τον νεαρό.

Τότε ο Φάρραν πετάγεται από πίσω και αρπάζει το βαρύ σπαθί του Ζάβιερ μέσα από τη θήκη. Το σηκώνει ψηλά και προσπαθεί να χτυπήσει τον εχθρό πισώπλατα, εκείνος όμως αντιδρά με εντυπωσιακή ετοιμότητα και αποφεύγει την κοφτερή λάμα με μια απότομη στροφή του κορμιού του. Αμέσως μετά, με μια πανίσχυρη λαβή ακινητοποιεί το οπλισμένο χέρι του Φάρραν και ανακτά το όπλο του. "Ανόητε! Θα το πληρώσεις ακριβά αυτό!" ουρλιάζει και ορμάει έξαλλος καταπάνω του.

Πριν καν συνειδητοποιήσει ο Φάρραν τι έχει συμβεί, το κεφάλι του χτυπά δυνατά στον τοίχο και μένει αναίσθητος. Δεν αντιλαμβάνεται τίποτα όταν ο φύλακας του περνά τις αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια με γρήγορες, έμπειρες κινήσεις.

Μάλλον πρέπει να ρίξω κανένα ξόρκι, σκέφτεται η Ροβένα, νιώθοντας το αίμα να παγώνει στις φλέβες της. *Αν καταφέρω να αυτοσυγκεντρωθώ...*

“Αλίμονό σου και σένα!” ουρλιάζει τότε ο Ζάβιερ στη Ροβένα και η βροντερή φωνή του τραντάζει όλο το μπουντρούμι.
“Ghail arii...”
Μα πώς πάει εκείνο το διαβολεμένο ξόρκι; αναρωτιέται η νεαρή μάγισσα, καθώς με τρόμο διαπιστώνει ότι εξαιτίας της υπερέντασης αδυνατεί να το θυμηθεί, αυτό ή οποιοδήποτε άλλο ξόρκι.

Στο μεταξύ, ο αγριεμένος Ναγκόριος πολεμιστής κινείται απειλητικά προς το μέρος της, κροταλίζοντας τις χοντρές αλυσίδες στα χέρια του. Ανεξέλεγκτος τρόμος παραλύει τη Ροβένα, καθώς νιώθει πως πλησιάζει πια το...

ΤΕΛΟΣ

XXIII

“Νομίζω πως είναι καλύτερα να ακολουθήσουμε τα πετράδια Ίρκιν. Το φωτεινό πέρασμα μου φαίνεται παράξενο. Ίσως να είναι παγίδα” προτείνει ο Φάρραν, με κάποια αμφιβολία στη φωνή.

“Όπως νομίζεις”, απαντά η Ροβένα.

Οι δύο νέοι προχωρούν στην αριστερή στοά και συνεχίζουν το δρόμο τους μέσα σε πνιγηρές, σκοτεινές σήραγγες, μαζεύοντας έναν-έναν τους λαμπερούς λίθους Ίρκιν, ώσπου βρίσκουν τον τελευταίο, περνώντας κάτω από μια φυσική αψίδα που σχηματίζουν οι υπόγειοι βράχοι. Καταλήγουν σε μια άλλη αίθουσα της σπηλιάς, γεμάτη γιγάντιους σταλαγμίτες και σταλακτίτες.

Η Ροβένα νιώθει ένα απόκοσμο ρίγος να ανεβαίνει στη ραχοκοκκαλιά της, καθώς εισπνέει πνιγηρούς ατμούς που υψώνονται πάνω από ένα λασπερό ρυάκι, το οποίο διακλαδίζεται σε όλο το πλάτος της υπόγειας αίθουσας. “Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό το μέρος” λέει,. “Μήπως θα έπρεπε να...”

Προτού αποσώσει τα λόγια της, άγριες πολεμικές κραυγές σχίζουν ξαφνικά τη νεκρική σιγή της σπηλιάς και, πίσω από τεράστιους σταλακτίτες, πετάγονται καμιά δεκαριά Ναγκόριοι πολεμιστές.

“Οι στρατιώτες του Μάντοξ!” φωνάζει η Ροβένα και δοκιμάζει να τρέξει πίσω στη στοά. Ωστόσο, προτού κάνει δυο βήματα, διαπιστώνει ότι οι εχθροί τους έχουν ήδη περικυκλώσει. Οι δυο φυγάδες δεν μπορούν να κάνουν ούτε βήμα...

“Σας πιάσαμε, επιτέλους!” γρυλίζει χαιρέκακα ο Ζάβιερ, ένας θεόρατος πολεμιστής, που είναι ένας από τους ευνοούμενους του Μάντοξ και πολύ γνωστός για τη σκληρότητά του. Τα μάτια του πετούν σπίθες, ενώ τα πυρόξανθα μαλλιά του πέφτουν άτακτα μπροστά στο γωνιώδες πρόσωπό του. “Ακολουθήσαμε τα πετράδια Ίρκιν και σας βρήκαμε πανεύκολα!”
“Άφήστε με!” φωνάζει η Ροβένα καθώς δυο από τους στρατιώτες την ακινητοποιούν, αρπάζοντάς την από τα χέρια.
“Πώς τόλμησες να εγκαταλείψεις το παλάτι, μαζί με αυτόν τον αλήτη;” της πετάει κατάμουτρα ο Ζάβιερ. “Είσαι μια κοινή προδότρια, Ροβένα! Θα πληρώσεις ακριβά το έγκλημά σου!”

Η κοπέλα κάνει να πιάσει το μαχαίρι της, όμως ο βάρβαρος την προλαβαίνει. Αρπάζει εκείνος το όπλο της πρώτος και ακουμπάει την κοφτερή λάμα στο λαιμό της. Η Ροβένα αφήνει μια κραυγή τρόμου.
“Πώς τολμάς!” ουρλιάζει ο Ζάβιερ και η φωνή του αντηχεί βροντερή ολόγυρα. “Αν δεν είχα διαταγές να σε φέρω πίσω ζωντανή, θα σε σκότωνα τώρα αμέσως!”

Μετά απ' αυτό η κοπέλα παύει να αντιστέκεται, έτοιμη να βάλει τα κλάμματα. Κοιτώντας ασυναίσθητα πιο πέρα, αντικρίζει τον Φάρραν ο οποίος έχει κι αυτός αιχμαλωτιστεί από τους στρατιώτες του Μάντοξ. Ένας από αυτούς υψώνει ένα κοφτερό σπαθί πάνω από το κεφάλι του νεαρού, χαμογελώντας σαρδόνια.
“Όχι!” φωνάζει η Ροβένα. “Μη τον πειράξετε!”
“Αν θα τον πειράξουμε; Αυτός ο αχρείος έκλεψε το Σπαθί της Εξουσίας από τον βασιλιά μας!” αντιτάσσει ο άλλος και αρπάζει το πολύτιμο όπλο από τη θήκη του Φάρραν. “Θα ήθελα πολύ να τον αποκεφαλίσω επί τόπου! Δυστυχώς, όμως, έχουμε διαταγές να σας πάμε

και τους δυο ζωντανούς στη Σιρεμπέμ!”
“Ο βασιλιάς Μάντοξ ανυπομονεί να σε ξαναδεί, Ροβέννα”, κάνει ο Ζάβιερ με αινιγματικό ύφος. “Και θα ευχαριστηθεί ιδιαίτερα που θα έχει την ευκαιρία να τιμωρήσει παραδειγματικά αυτόν που τόλμησε να κλέψει το Σπαθί της Εξουσίας!”

Καθώς οι σκληροτράχηλοι Ναγκόριοι στρατιώτες, μαζί με τους δυο αιχμαλώτους, διασχίζουν ζωηρά τις υγρές στοές της σπηλιάς, η νεαρή μάγισσα προσπαθεί να ανακαλέσει το κατάλληλο ξόρκι που θα βοηθήσει εκείνη και τον σύντροφό της να το σκάσουν. Δυσκολεύεται, όμως, καθώς ο φόβος και η υπερένταση δεν την αφήνουν να αυτοσυγκεντρωθεί. Άλλωστε, τα χέρια της είναι δεμένα με δερμάτινα λουριά πίσω από την πλάτη της, πράγμα που δεσμεύει την ενέργειά της. Κλείνει τα μάτια με απόγνωση, ελπίζοντας κάποια στιγμή να βρει έναν τρόπο να ξεφύγει, πριν στ' αλήθεια έλθει το...

ΤΕΛΟΣ

XXIV

“Σύμφωνοι, Γκάμπιντ”, ξεφυσά ο Φάρραν, μετά από μερικές στιγμές τεταμένης σιωπής. “Θα σε ακολουθήσω στο λημέρι σου, στη κούφια γη, για να μονομαχήσουμε. Όμως, η Ροβένα θα περιμένει εδώ!”
“Δεν μένω πίσω, χωρίς εσένα! Θα έλθω μαζί σου!” λέει εκείνη, με σβησμένη φωνή.
“Ελάτε μαζί μας, λοιπόν”, αναγγέλλει ο Γκάμπιντ θριαμβευτικά και, κάνοντας μεταβολή, αρχίζει να περπατά γοργά ανάμεσα στους κορμούς των πεύκων. Η υπόλοιπη συμμορία περικυκλώνει τους δυο νέους και τους αναγκάζει να τον ακολουθήσουν, ενώ εκείνοι τους επιτηρούν στενά.

Σύντομα φθάνουν μπροστά σ' ένα γιγάντιο πεύκο, με κορμό πολύ χοντρό και ισχυρό σαν πύργο. Οι δυο νέοι οδηγούνται στο εσωτερικό του, περνώντας μέσα από μια τεράστια κουφάλα, και μένουν εμβρόντητοι στο θέαμα που αντικρίζουν: Μπροστά τους ξετυλίγεται μια λίθινη σκάλα με αμέτρητα σκαλιά, που χάνονται σε απύθμενο βάθος. Όλοι μαζί αρχίζουν να κατεβαίνουν, κατεβαίνουν μέσα σε φυσικές σήραγγες και σπηλιές, όλο και πιο βαθιά στη γη. Το σκοτάδι πυκνώνει σταθερά, πηχτό και απειλητικό· μόλις που το σπάνε λίγο οι αναμμένοι πυρσοί που είναι στερεωμένοι στα τοιχώματα της υπόγειας διόδου.

Μετά από απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, τα σκαλιά τελειώνουν επιτέλους, καταλήγοντας σε μια απέραντη υπόγεια αίθουσα γεμάτη με βράχους που υψώνονται σε απίστευτα σχήματα και μεγέθη -αλλόκοτα φυσικά γλυπτά. Ένα δίκτυο από εντυπωσιακές φυσικές

γέφυρες διασχίζουν το χώρο απ' άκρη σ' άκρη, ενώ φωτιές ξεπηδούν από παντού. Το μέρος αποπνέει μια παράξενη ομορφιά, μέσα σε μια απόκοσμη ατμόσφαιρα.

Τα υποχθόνια πλάσματα οδηγούν τους δύο νέους κοντά σ' ένα πλατύ κοίλωμα, περίπου στη μέση της αίθουσας. Η Ροβένα πισωπατά με φρίκη μόλις διαπιστώνει ότι είναι ένας μεγάλος κρατήρας γεμάτος με υγρό μάγμα που βράζει μέσα του. Η ζέστη είναι ανυπόφορη. Ο αρχηγός των εσωβαμπίρων υψώνει το χέρι του και δείχνει την πέτρινη γέφυρα που υψώνεται πάνω από τον κρατήρα. "Εκεί πάνω θα γίνει ο αγώνας!" αναγγέλλει με επίσημο ύφος.

Σύντομα οι δυο αντίπαλοι έχουν ανέβει πάνω στη γέφυρα, οπλισμένοι με σπαθιά, έτοιμοι για μάχη. Η Ροβένα παρακολουθεί από μακριά, καθισμένη σ' έναν λείο βράχο, ενώ νιώθει να την πνίγει ένα επίμονο σφίξιμο στο λαιμό. Το φως από τις φωτιές που καίνε ολόγυρα αποκαλύπτει μια από τις περίφημες Υπόγειες Πολιτείες της Βάνχεμ, αποτελούμενη από ογκώδεις λίθινες κατασκευές που μοιάζουν με μικρά σπίτια λαξεμένα μέσα σε βράχους. Με μια δεύτερη ματιά, η Ροβένα διαπιστώνει έκπληκτη ότι πολλά από αυτά τα κτίσματα είναι διακοσμημένα με πολύτιμους λίθους και χρυσά νομίσματα από ξεχασμένες πολιτείες – αμέτρητα τέτοια στολίδια, σε διάφορα μεγέθη και χρώματα, με λάμψη που ακτινοβολεί ολόγυρα και προσθέτει μια ξεχωριστή γοητεία στο μισοφωτισμένο χώρο.

Τότε, ο αρμονικός ήχος από τις χορδές μιας άρπας δίνουν το παράγγελμα για την έναρξη της μονομαχίας. Εκείνη τη στιγμή, μια τεράστια γλώσσα φωτιάς ορμά πάνω από τη γέφυρα. Ο Γκάμπιντ την αποφεύγει πηδώντας ψηλά με εντυπωσιακή ευκινησία κι επωφελείται από την έκπληξη του αντιπάλου του για να

περάσει πρώτος στην επίθεση. Ο Φάρραν μόλις που καταφέρνει να αποκρούσει και αμέσως υποχωρεί γοργά, αμυνόμενος συνεχώς με το σπαθί του. Ο Γκάμπιντ προσπαθεί να τον παρασύρει ώστε να πέσει από τη γέφυρα, ενώ ο Φάρραν επιχειρεί μια βιαστική αντεπίθεση χωρίς σπουδαίο αποτέλεσμα. Βλέποντας ότι ο Γκάμπιντ κάθε άλλο παρά εύκολος αντίπαλος είναι, η ψυχή της Ροβένας πλημμυρίζει με απόγνωση. *Τι θα μπορούσα να κάνω;* αναρωτιέται αναστατωμένη.

Τα σπαθιά συνεχίζουν να χτυπούν μεταξύ τους με μανία πετώντας σπίθες, ενώ ο Γκάμπιντ υπερτερεί φανερά. Σε μια στιγμή ο Φάρραν γλυστρά και κατρακυλά επικίνδυνα πάνω στην πέτρινη γέφυρα· μόλις που σταματά στην άκρη, προτού γκρεμιστεί μέσα στη λάβα που κοχλάζει από κάτω. Ο Γκάμπιντ πηδά στον αέρα με μια τρομερή πολεμική κραυγή, έτοιμος να αποτελειώσει τον αντίπαλό του με ένα τελευταίο χτύπημα.

Η Ροβένα πετάγεται όρθια αφήνοντας ένα ουρλιαχτό και με μάτια ορθάνοιχτα παρακολουθεί τον Φάρραν να γυρίζει ξαφνικά, κατευθύνοντας το σπαθί του στο στήθος του αντιπάλου! Ο τελευταίος στρέφει βίαια το σώμα του στον αέρα για να αποφύγει τη θανάσιμη λάμα, που τελικά τον πληγώνει άσχημα στον αριστερό ώμο. Τώρα είναι η σειρά του Γκάμπιντ να πέσει, και πέφτει έξω από τη γέφυρα, καταφέρνοντας την τελευταία στιγμή να πιαστεί στην άκρη με το δεξί του χέρι. Αγωνίζεται να σκαρφαλώσει μα είναι ολοφάνερο πως δεν θα τα καταφέρει, ενώ ο Φάρραν στέκεται τώρα όρθιος, ακριβώς από πάνω του, θριαμβευτής.

Η Ροβένα χαμογελά ικανοποιημένη, όμως το γέλιο της κόβεται απότομα μόλις συνειδητοποιεί τη θορυβώδη αναταραχή που έχει εξαπλωθεί ανάμεσα στους εσωβάμπιρες. Δυσανασχετούν έντονα με την ήττα

του αρχηγού τους, γρυλίζουν άγρια και άναρθρα, μια ξέφρενη οργή μεταδίδεται σαν επιδημία ανάμεσά τους σε χρόνο μηδέν. *Θα μας σκοτώσουν, έτσι κι αλλιώς! Δεν έχουμε καμιά ελπίδα, είτε κερδίσει είτε χάσει ο Φάρραν! Τι ανόητη που είμαι*, συλλογίζεται η Ροβένα τρομοκρατημένη. *Έπρεπε να έχω χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις μου από την αρχή! Ίσως, όμως... ίσως προλαβαίνω...* ελπίζει και πασχίζει ν' ανακτήσει την ψυχραιμία της, ψάχνοντας ήδη στη μνήμη της για το κατάλληλο ξόρκι.

Τότε, σηκώνει ασυναίσθητα το κεφάλι και δεν πιστεύει στα μάτια της: Βλέπει τον Φάρραν να δίνει το χέρι στον Γκάμπιντ, βοηθώντας τον να σκαρφαλώσει ξανά πάνω στη γέφυρα! Την επόμενη στιγμή, η μονομαχία έχει τελειώσει και οι δύο αντίπαλοι αποχωρούν από τη γέφυρα.

Γρήγορα ο Φάρραν και η Ροβένα βρίσκονται περικυκλωμένοι από τα υποχθόνια πλάσματα που τους κοιτάζουν μοχθηρά, ο Γκάμπιντ μπροστά απ' όλους.

“Αφήστε τους ελεύθερους!” διατάζει τελικά. “Το Σπαθί της Εξουσίας σου ανήκει δικαιωματικά, Φάρραν του Όργουιν!” προσθέτει με βαθιά φωνή, ενώ τα μάτια του λάμπουν στο μισοσκόταδο.

“Ξέρεις το όνομά μου; Ξέρεις για το Σπαθί;” απορεί ο Φάρραν.

“Φυσικά! Από την αρχή ήξερα ποιός είσαι! Όσο για το Σπαθί, δεν σου κρύβω ότι θα το ήθελα! Ωστόσο, οφείλω να παραδεχθώ ότι σε σένα αρμόζει περισσότερο!”

Κατάπληκτοι από τις τελευταίες εξελίξεις, οι δύο φυγάδες αφήνονται να οδηγηθούν από μια ορδή εσωβαμπίρων. Ανεβαίνουν την ατέλειωτη πέτρινη σκάλα και σύντομα περνούν έξω από την κουφάλα του γιγάντιου πεύκου, στην επιφάνεια της γης και στο λυτρωτικό φως της πανσελήνου.

Μένοντας μόνοι ξανά, οι δυο νέοι αισθάνονται μια σπάνια γαλήνη να τους κυριεύει. Την απολαμβάνουν σιωπηλοί για μερικές στιγμές, ύστερα συνεχίζουν το δρόμο τους μέσα από τα ψηλά πεύκα και τα γάργαρα ρυάκια του δάσους. Κατά περίεργο τρόπο, όλη αυτή η περιπέτεια αρχίζει ήδη να υποχωρεί γοργά στη συνείδησή τους, σαν ένας απλός εφιάλτης που πέρασε και πάει...

“Το Άντρο του Άξελροντ δεν απέχει πολύ τώρα”, λέει ο Φάρραν λίγο αργότερα. “Μόλις βγούμε από τα εδάφη του υποχθονίων, μπαίνουμε στα μονοπάτια των Γυάλινων Βουνών. Κάπου εκεί είναι κρυμμένο...”

“Αρκεί να φθάσουμε έγκαιρα”, μουρμουρίζει η Ροβένα.

“Ας ελπίσουμε, μόνο, ότι δεν θα συναντήσουμε Ναγκόριους ή άλλους εχθρούς στο δρόμο μας! Είμαι ήδη πολύ κουρασμένος!” συνεχίζει ο Φάρραν και η Ροβένα του νεύει με κατανόηση.

Ανηφορίζοντας με κόπο ένα τελευταίο ύψωμα του δάσους, δεν αργούν να καταλήξουν σ' ένα στενό πέρασμα ανάμεσα σε ψηλούς, πρισματικούς βράχους, μερικοί από τους οποίους φαίνονται υαλοποιημένοι.

Πήγαινε πίσω, στο κεφάλαιο XX (σελ. 73)

XXV

“Πάμε!” κάνει η Ροβένα και οι δυο τους εγκαταλείπουν το κελί τρέχοντας, ενώ οι φύλακες δεν έχουν συνέλθει ακόμη. Όταν βγαίνουν έξω, στο προαύλιο, όλα φαίνονται ήρεμα -όχι για πολύ, όμως: Μια ομάδα φρουρών εμφανίζονται ξαφνικά μέσα από μια στοά, με σπαθιά στα χέρια και αρκετά ανήσυχοι. Για μία μόνο στιγμή, ο Φάρραν μένει ακίνητος στη θέση του, με το όμορφο πρόσωπό του κατάχλωμο από την ταραχή. Αμέσως μετά, ετοιμάζεται να τραβήξει το σπαθί του.

Ωστόσο, η Ροβένα τον εμποδίζει, τον τραβά από το χέρι και τον προτρέπει να συνεχίσουν την πορεία τους προς την κεντρική πύλη, σα να μη συμβαίνει τίποτα. Παραδόξως, ο νεαρός την εμπιστεύεται κι έτσι συνεχίζουν να προχωρούν προς την κεντρική πύλη, ενώ από τα χείλη της κοπέλας ακούγεται ένα παράξενο, επαναλαμβανόμενο μουρμούρισμα, που κάνει τον Φάρραν να απορεί. “Είναι ώρα για τραγούδι, τώρα;” της κάνει χαμηλόφωνα. Ούτε καν υποψιάζεται ότι η Ροβένα προφέρει ένα *ζόρκι αφάνειας:* “Ḁnatweẽc laatod io̓en...” Οι ανάστατοι φρουροί τους βλέπουν μεν αλλά δεν τους κοιτάζουν· δεν τους δίνουν καμία σημασία, ώσπου οι δυο τους βγαίνουν από την πύλη ανεμπόδιστοι.

Μονάχα μερικά πουλιά πετούν από πάνω τους για λίγη ώρα, σα να τους συνοδεύουν κελαηδώντας ζωηρά, ώσπου οι δυο φυγάδες αφήνουν πίσω το ζοφερό αναμορφωτήριο και ανηφορίζουν προσεκτικά το κακοτράχαλο μονοπάτι ανάμεσα στους βράχους της χαράδρας.

Μετά από λίγη ώρα επιστρέφουν επιτέλους στην κοιλάδα και περπατούν γοργά ανάμεσα στα ηλιόλουστα χορτάρια και στα πολύχρωμα αγριολούλουδα. Κάθε τόσο η Ροβένα στρέφει πίσω, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να διακρίνει έφιππους Ναγκόριους στρατιώτες ξωπίσω τους. Ευτυχώς, όμως, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει μέχρι που φθάνουν κοντά στους πρόποδες των Γυάλινων Βουνών. Ο Φάρραν οδηγεί τη Ροβένα σ' ένα στενό μονοπάτι, που ξετυλίγεται φιδογυριστό ανάμεσα σε εντυπωσιακούς, υαλοποιημένους βράχους και ερείπια αρχαίων ναών. Το μέρος είναι ένας φυσικός λαβύρινθος.

Σύντομα καταλήγουν μπροστά στην είσοδο ενός μικρού ναού, που μοιάζει να 'ναι χτισμένος ανάμεσα σε πρισματικούς, υαλοποιημένους βράχους, σε τέτοια θέση ώστε να μένει προστατευμένος από κάθε περίεργο μάτι. Αν κάποιος δεν γνωρίζει την ύπαρξή του, είναι μάλλον απίθανο να τον βρει τυχαία. Περνώντας το κατώφλι, η Ροβένα μένει έκπληκτη καθώς στον αντικρινό τοίχο της άδειας αίθουσας ατενίζει την ανάγλυφη, καλοδιατηρημένη εικόνα μιας αρχαίας θεάς.

“Μπορούμε να ξεκουραστούμε εδώ για λίγο”, προτείνει ο Φάρραν και βολεύεται πάνω σ' έναν επίπεδο βράχο, ακουμπώντας το κεφάλι του πίσω, στο λείο τοίχωμα της αίθουσας. Η κοπέλα πάει και κάθεται κοντά του. Είναι και οι δυο τους κατάκοποι.

“Ξέρεις, αναρωτιόμουν...” ξεκινά η Ροβένα διστακτικά, ενώ ο Φάρραν γυρίζει και την κοιτάζει με ενδιαφέρον. “Τι το ιδιαίτερο έχει το περίφημο Σπαθί της Εξουσίας; Εννοώ, σε τι διαφέρει από ένα οποιοδήποτε σπαθί;”

“Αυτός ο μεγάλος διάφανος κρύσταλλος στη βάση της λαβής είναι Νάρζιεν!”

“Αλήθεια; Μα τότε είναι κάτι παραπάνω από

πολύτιμο!” κάνει η Ροβένα, με μάτια που λάμπουν.
“Εγώ, βέβαια, δεν διαθέτω μαγικές δυνάμεις ώστε να μου τις αυξήσει, ωστόσο με κάνει καλύτερο ξιφομάχο... Συχνά, μάλιστα, έχω την εντύπωση πως φέρνει την τύχη με το μέρος μου!” εξηγεί ο Φάρραν.
Η Ροβένα χαμογελά εντυπωσιασμένη αλλά προτιμά να μη προσθέσει τίποτε άλλο.
“Όμως, το μόνο που ζητώ εγώ από τη ζωή”, συνεχίζει ο νεαρός, “είναι η ελευθερία. Θα είμαι πραγματικά ευτυχισμένος μονάχα όταν οι Ναγκόριοι φύγουν από τη χώρα και το Σπαθί της Εξουσίας καταλήξει στο νόμιμο βασιλιά. Και συ, Ροβένα; Τι ζητάς από τη ζωή;”
Εκείνη μένει αμίλητη για μερικές στιγμές, νιώθοντας ένα απέραντο εσωτερικό κενό μέσα της.
“Οι γονείς μου χάθηκαν στον Μεγάλο Πόλεμο όταν ήμουν πολύ μικρή. Με μεγάλωσαν οι Άσσαρ”, απαντάει τελικά, στενάζοντας με θλίψη. “Υπηρετώντας τους τυράννους από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, δεν μπορώ να ζητώ πολλά πράγματα από τη ζωή...”
“Και η αποστολή σου; Τι περιμένεις ότι θα βρεις στο Άντρο του Άξελροντ;”
“Δεν ξέρω... Ίσως τίποτα...”
“Κατά βάθος, όμως, γνωρίζεις ότι κάτι σημαντικό υπάρχει για σένα εκεί. Διαφορετικά δεν θα ξεκινούσες ποτέ αυτό το ταξίδι, έτσι δεν είναι;”
“Ανέκαθεν ήθελα να μάθω...” *την αλήθεια για τις ψυχικές δυνάμεις μου*, θέλει η πει μα σταματά. “Θέλω να μάθω ποιά είμαι πραγματικά, Φάρραν. Αυτό είναι το δικό μου όνειρο”.
“Το δικό σου όνειρο θα πραγματοποιηθεί σύντομα, Ροβένα”, αποκρίνεται εκείνος με σταθερή φωνή, σα να της το υπόσχεται.

Την επόμενη στιγμή, όμως, πηδά όρθιος και τραβά το σπαθί του αστραπιαία, με όλες τις αισθήσεις του σε επαγρύπνιση.
“Τι συμβαίνει;” απορεί η κοπέλα.
“Κάτι ακούγεται απέξω! Δεν το ακούς κι εσύ;”
Η Ροβένα αφουγκράζεται για μια στιγμή και η καρδιά της παγώνει. Πράγματι, ο Φάρραν έχει δίκιο: Κάτι πλησιάζει απέξω, ένας προς το παρόν αδύναμος μα καταιγιστικός και ανατριχιαστικός ήχο, που διαρκώς δυναμώνει. Πετάγεται όρθια στα πόδια της και περιμένει, με κομμένη την ανάσα.

Γύρνα πίσω, στο κεφάλαιο XXI (σελ. 80)

XXVI

“Χρειάζομαι τη βοήθειά σου, Μόραγκ”, λέει χαμηλόφωνα η Ροβένα, κοιτώντας λοξά την αρχιέρεια. “Yărman rwøn oom...” το ξόρκι μόλις που ακούγεται από τα χείλη της αρχιέρειας, καθώς υψώνει τα χέρια της και κεραυνοβολεί τους εχθρούς με πολλαπλές δέσμες κόκκινου φωτός. Οι μισοί απ' αυτούς σωριάζονται καταγής σαν άδεια ασκιά, οι υπόλοιποι όμως είναι αρκετά γρήγοροι κι ευκίνητοι ώστε να αποφύγουν το χτύπημα.

Την επόμενη στιγμή, ο Φάρραν ορμά μπροστά και μ' ένα αστραπιαίο τίναγμα του σπαθιού του διαπερνά το στήθος ενός Ναγκόριου στρατιώτη που επιτίθεται πρώτος, κραδαίνοντας έναν βαρύ πέλεκυ. Ο Ναγκόριος αφήνει ένα ουρλιαχτό πόνου και αγωνίας, ύστερα πέφτει στο έδαφος και μένει ακίνητος.

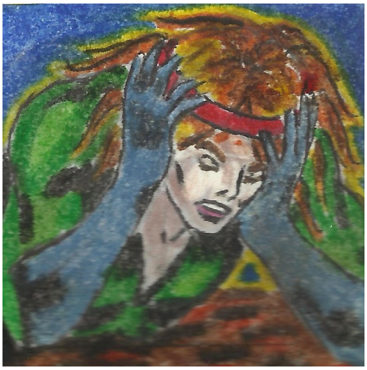

Ωστόσο, ο Μάντοξ παραμένει ακόμη αλώβητος, μισοκρυμμένος πίσω από έναν κίονα του βωμού. Στη θέα των αντρών του που κείτονται νεκροί, ορμά ενάντια στη Ροβένα, με το πρόσωπό του παραμορφωμένο από μίσος και οργή. “Σκοτώστε τους όλους!” φωνάζει και στη διαταγή του, οι τρεις στρατιώτες που είναι ακόμη ζωντανοί, εφορμούν κραδαίνοντας τα όπλα τους επιθετικά, έτοιμοι για σφαγή.
“Μα... Τι κάνω εγώ;” μονολογεί τότε η Ροβένα, ενώ

ξαφνικά τα μάτια της λάμπουν από θυμό -θυμό για τον εαυτό της περισσότερο...

Αμέσως μετά, υψώνει τη Ράβδο του Άξελροντ και την κατευθύνει αποφασιστικά ενάντια στο τύραννο. Ένας τρομερός γαλάζιος κεραυνός ξεπηδά από τον κρύσταλλο Νάρζιεν και χτυπά τον εχθρό, τυλίγοντάς τον ολόκληρο μέσα σε μια αιθερική, γαλάζια φωτιά. Η Ροβένα στέκεται ακίνητη και παρατηρεί τον Μάντοξ που ουρλιάζει τρομοκρατημένος, καθώς το σώμα του φαίνεται να γερνά εκπληκτικά γρήγορα. Σύντομα οι κραυγές πνίγονται στο γέρικο λαρύγγι του, καθώς οι σάρκες καταρρέουν και μένει μονάχα ένας μαυρισμένος σκελετός, που σωριάζεται καταγής και γίνεται σκόνη.

Παρακολουθώντας έντρομοι το φρικτό τέλος του βασιλιά τους, οι τρεις Ναγκόριοι στρατιώτες πετάγονται έξω από το ναό, ουρλιάζοντας πανικόβλητοι. Για λίγες στιγμές, απόλυτη σιωπή επικρατεί στο χώρο, ενώ η Ροβένα νιώθει απόλυτα ισορροπημένη, ισχυρή και σίγουρη για τον εαυτό της και το πεπρωμένο της.

“Τώρα, Ροβένα, είσαι κι εσύ μια αρχιέρεια της μαγείας!” δηλώνει η Μόραγκ. “Ωστόσο, αυτό δεν είναι το τέλος του αγώνα σου! Είναι μόνο η αρχή!”

“Δηλαδή;”

“Θα χρειαστεί να εξασκηθείς ακόμα περισσότερο, σε διάφορα είδη μαγείας, να αναπτύξεις τις μαγικές δυνάμεις σου στο έπακρο, να ξεδιαλύνεις κάθε σκοτεινή γωνιά της ψυχής σου! Και τότε, κανένας εχθρός δεν θα είναι σε θέση να απειλήσει εσένα, ούτε τη χώρα σου!”

“Κι εγώ θα είμαι πάντα δίπλα σου, Ροβένα, σε όλες τις δυσκολίες και σε όλους τους κινδύνους! Δεν θα φύγω ποτέ από κοντά σου! Αν το θέλεις κι εσύ βέβαια!” γυρίζει και της λέει ο Φάρραν.

“Ω, Φάρραν”, του κάνει η Ροβένα και το πρόσωπό της ακτινοβολεί από χαρά. “Με κάνεις πολύ ευτυχισμένη! Φυσικά και θέλω να είμαστε μαζί! Δεν θα έκανα βήμα χωρίς εσένα!”

Ο Φάρραν απλώνει τα χέρια του και τα τυλίγει τη Ροβένα στην αγκαλιά του, χαϊδεύοντας απαλά τα μαλλιά της. “Θα είμαι πάντα μαζί σου”, τη διαβεβαιώνει. “Αυτός είναι ο δικός μου προορισμός!”

Η Ροβένα χαμογελά με χαρά και ανακούφιση, καθώς συνειδητοποιεί ότι χάρη στην τελική της επέμβαση κατάφερε να σώσει την αποστολή της αλλά και το μέλλον της χώρας μόλις την τελευταία στιγμή. Ξέρει, όμως, ότι δεν θα είχε φθάσει ποτέ ως εδώ αν δεν είχε τον ηρωικό Φάρραν πάντα στο πλευρό της.

ΤΕΛΟΣ

XXVII

Δεν μπορώ να ανησυχώ για τη γνώμη του Φάρραν, σκέφτεται η Ροβένα. *Κινδυνεύουμε άμεσα και πρέπει να χρησιμοποιήσω τη μαγεία μου... Ένα ξόρκι ολίσθησης του χρόνου είναι ό,τι πρέπει...*

Μετά από έναν στιγμιαίο δισταγμό, υψώνει τα χέρια μπροστά και προφέρει τα μαγικά λόγια "fuũn rur dåshii aliʒon..." με χαμηλή, υποβλητική φωνή. Από τα ακροδάκτυλά της εκτοξεύεται ένα λευκό φως, που φουσκώνει απότομα και κατακλύζει όλο το χώρο του ναού. "Τι στο..." κάνει ο Φάρραν κατάπληκτος.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, ο χρόνος μοιάζει να έχει σταματήσει. Αμέσως μετά, όλες οι αράχνες αρχίζουν να κινούνται γοργά προς τα πίσω, η κάθε μία στα βήματα ακριβώς που είχε ακολουθήσει για να φθάσει ως εκεί. Μέσα σε ελάχιστες στιγμές, όλα τα τέρατα έχουν εγκαταλείψει το ναό, τα τοιχώματα και το πάτωμα αστράφτουν, ο αέρας είναι καθαρός ξανά – λες και τα *γκρομ* δεν εμφανίστηκαν ποτέ...

"Πρέπει να είναι τρελοί, αν ήλθαν από δω!" ακούγεται η φωνή ενός Ναγκόριου πολεμιστή.

"Κοιτάξτε!" φωνάζει ένας άλλος. "Οι λίθριπποι κατευθύνονται δυτικά, προς τους λόφους!"

"Κυνηγήστε τους, λοιπόν!" συμπληρώνει η βροντερή φωνή του βασιλιά Μάντοξ.

"Πρέπει να φύγουμε αμέσως! Αυτό δεν θα κρατήσει πολύ!" λέει η Ροβένα στον Φάρραν, ενώ αγωνιά για την αντίδρασή του.

Την επόμενη στιγμή, πετάγονται και οι δύο έξω από το ναό και αρχίζουν να κατηφορίζουν βιαστικά το στενό μονοπάτι ανάμεσα στους ψηλούς, πρισματικούς βράχους και τους αρχαίους, ερειπωμένους ναούς.

"Ροβένα... Δεν θα μπορούσα ποτέ να το φανταστώ!" της λέει ο Φάρραν, με απορία αλλά όχι με δυσαρέσκεια, παρατηρώντας τα μακριά, εβένινα μαλλιά της που ανεμίζουν στον ανοιξιάτικο αέρα.

"Φοβήθηκες, Φάρραν; Μήπως σε τρόμαξε αυτό που μόλις συνέβη;" ερωταποκρίνεται εκείνη σκυθρωπά.

"Όχι, όχι, δεν φοβήθηκα", απαντά εκείνος και περνά το χέρι μέσα απ' τα μαλλιά του *-σημάδι ότι το σκέφτεται...* "Απλά, εντυπωσιάστηκα! Διαθέτεις μοναδικές δυνάμεις, Ροβένα, και θα ήθελα να μάθω πώς τις απέκτησες!"

"Ούτε εγώ ξέρω", αποκρίνεται αμήχανα η κοπέλα. "Απλά, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, μπορώ να κάνω ορισμένα πράγματα... Ωστόσο, δεν είναι πολύς καιρός που ανακάλυψα ότι μπορώ να κατασκευάζω και να ρίχνω ξόρκια, για την ακρίβεια από τότε που έκλεισα τα δεκαοκτώ!"

"Τα δεκαοκτώ, είπες; Είσαι πολύ νέα για να έχεις αναπτύξει τέτοιες ικανότητες! Αλήθεια, όμως, δεν θα 'πρεπε να έχεις το δικό σου Βιβλίο Σκιών; Απ' όσο ξέρω, οι μάγισσες έχουν πάντα μαζί τους ένα βιβλίο όπου σημειώνουν τα ξόρκια και τις μαγικές συνταγές τους!"

"Εγώ δεν είμαι σαν τις άλλες μάγισσες", απαντά η Ροβένα. "Άλλωστε, θα ήταν πολύ επικίνδυνο αν κάποιος το ανακάλυπτε... Όχι, το δικό μου Βιβλίο Σκιών βρίσκεται πολύ καλά φυλαγμένο εδώ μέσα", του εξηγεί, φέρνοντας το χέρι στο κεφάλι της.

"Καταλαβαίνω..."

Η Ροβένα χαμογελά ικανοποιημένη: Έχει μόλις αποκαλύψει το πιο κρυφό μυστικό της στον Φάρραν και

αυτός το δέχθηκε πολύ άνετα. *Τώρα μπορώ να τον εμπιστεύομαι για οτιδήποτε*, συλλογίζεται.
"Έλα, Φάρραν", του φωνάζει κατόπιν. "Ανυπομονώ να φθάσουμε στο Άντρο του Άξελροντ όσο πιο γρήγορα γίνεται!"

Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιεί ότι ο νεαρός άνδρας δεν περπατά πια δίπλα της. Στρέφει προς τα πίσω, τον αναζητεί με τα μάτια, και παγώνει στη θέση της όταν τον βλέπει...

Σαν αποσβολωμένος ο Φάρραν στέκεται μπροστά σ' έναν ογκώδη, πρισματικό βράχο και φαίνεται σα να προσπαθεί να διακρίνει κάτι εκεί πάνω.
"Δεν μου αρέσει αυτό", μουρμουρίζει η Ροβένα και βαδίζει γοργά προς το μέρος του. "Τι συμβαίνει Φάρραν;" τον ρωτάει μόλις φθάνει κοντά του.
"Μήπως μπορείς να καταλάβεις τι λέει εδώ;" τη ρωτά και της δείχνει ένα γραπτό μήνυμα που είναι σκαλισμένο στην πέτρα. "Παράξενη γραφή" της λέει, καθώς εξετάζει τα καλλιγραφικά ιδεογράμματα που είναι χαραγμένα πάνω στον λείο βράχο. Η Ροβένα πλησιάζει ακόμα περισσότερο και παρατηρεί προσεκτικά το γραπτό μήνυμα.
"Είναι γραμμένο στη γλώσσα του Κάτω Κόσμου", του εξηγεί σκεφτική. "Είμαι βέβαιη γι' αυτό!"
"Δεν πιστεύω καν στην ύπαρξη του Κάτω Κόσμου", καγχάζει ο Φάρραν. "Τέλος πάντων, μπορείς να το διαβάσεις;"
"Ναι, μισό λεπτό... Άκου τι λέει: *Εδώ ξεκινά η ζωή η αληθινή, για όσους τολμούν να την αναζητήσουν!*"
"Τι εννοεί;" αναρωτιέται ο Φάρραν.
"Ποιός ξέρει... αλλά καλύτερα να το αγνοήσουμε".

“Πάντως,, εγώ το θεωρώ πρόκληση ή πρόσκληση”, κάνει ο νεαρός μ' ένα αχνό χαμόγελο.
“Ίσως να είναι παγίδ...”

Πριν αποσώσει τα λόγια της, η Ροβένα βλέπει τον Φάρραν να κατευθύνεται σ' έναν αρχαίο μα καλοδιατηρημένο ναό που ορθώνεται απέναντι από τον σκαλισμένο βράχο, λίγα βήματα πιο πέρα, σε μια διακλάδωση του μονοπατιού. Η κοπέλα δεν μπορεί παρά να τον ακολουθήσει, ώσπου οι δυο τους στέκονται μπροστά στη μισάνοιχτη, μαρμάρινη πόρτα του κτίσματος. Η είσοδος βρίσκεται ανάμεσα σε δυο αψιδωτά παράθυρα που περιβάλλονται με ανθισμένες περικοκλάδες – τα μόνα λουλούδια που φαίνονται τριγύρω. *Πολύ παράξενο,* σκέφτεται η Ροβένα κι ένα κακό προαίσθημα την κάνει ν' αναρριγήσει.
“Εδώ είμαστε”, λέει ο Φάρραν συνομωτικά. “Πιστεύω πως πρέπει να εξερευνήσουμε το μέρος!”
“Πας γυρεύοντας για φασαρίες!” αποκρίνεται η Ροβένα ταραγμένη.
Εκείνος, όμως, δεν την ακούει καν· κάνει ένα βήμα μπροστά και περνά το κατώφλι. Αναγκαστικά και απρόθυμα η Ροβένα τον ακολουθεί...

Σύντομα οι δυο τους βρίσκονται μέσα σε μια ευρύχωρη, λευκογάλανη αίθουσα, εντυπωσιακά στολισμένη με αγάλματα λαξεμένα σε ημιπολύτιμους λίθους διαφόρων χρωμάτων και μεγεθών. Στη μέση δεσπόζει ένας κυκλικός βωμός και δυο καθίσματα φτιαγμένα από μαύρη, περίτεχνα σκαλισμένη πέτρα.
“Ωραίος ναός αλλά έχει εγκαταλειφθεί εδώ και πάρα πολύ καιρό”, διαπιστώνει η Ροβένα με φανερή ανακούφιση. “Καλύτερα να πηγαίνουμε, λοιπ...”
“Όχι ακόμη”, τη διακόπτει ο Φάρραν και διασχίζει το

χώρο με βιαστικά βήματα, ώσπου στέκεται μπροστά σ' ένα μεγάλο μεταλλικό κουτί που δεσπόζει όρθιο στο βάθος του ναού και θυμίζει σαρκοφάγο. Η Ροβένα τρέχει ξωπίσω του μα είναι πια πολύ αργά για να τον εμποδίσει: Ο νεαρός ανοίγει αργά το εγχάρακτο κάλυμμα, ενώ το πρόσωπό του λάμπει από περιέργεια.

Μια αιθέρια ύπαρξη αναδύεται αργά μέσα από τη σαρκοφάγο και τα μάτια του νεαρού άνδρα καρφώνονται πάνω της, σα να 'ναι υπνωτισμένος. Τα λαμπερά, μαβιά μαλλιά της πέφτουν κυματιστά μέχρι τη μέση της, σαν καταρράχτης από αμέθυστο. Μακριές, πυκνές βλεφαρίδες στεφανώνουν τα βιολετιά μάτια της. Το δέρμα της έχει το χρώμα της σοκολάτας. Φορά ένα αραχνοΰφαντο, δαντελένιο φόρεμα, λεπτό σαν μεμβράνη, πυκνοκεντημένο με χρυσαφένιες και ασημένιες κλωστές. Πολύχρωμα μικρά λουλούδια, που θυμίζουν γαλάζιους λωτούς, αγκαλιάζουν τη μέση και τον ποδόγυρο. Είναι κάτι παραπάνω από μαγευτική...

“Επιτέλους, ήλθατε!” αναγγέλλει με φωνή μελωδική, απαλή σαν μετάξι.

“Ποιά είσαι;” ρωτά ο Φάρραν ξαφνιασμένος.

“Το όνομά μου είναι Στεργία και φυλάω μια από τις εισόδους του Κάτω Κόσμου... Και σεις ποιοί είστε, γενναίοι ταξιδιώτες;”

“Είμαι ο Φάρραν από το Όργουιν, ίσως έχεις ακούσει για μένα” αποκρίνεται ο νεαρός, προσπαθώντας ολοφάνερα να την εντυπωσιάσει.

“Κι εγώ είμαι η Ροβένα από τη Σιρεμπέμ! Σίγουρα δεν έχεις ακούσει για μένα αλλά δεν έχω καιρό για χάσιμο!” συμπληρώνει η κοπέλα, σε μάλλον απότομο τόνο.

“Μείνετε μαζί μου κι έχω πολλά μυστικά να σας αποκαλύψω, σπουδαία μυστικά, πέρα από τη Ζωή και το Θάνατο!” αναγγέλλει η οπτασία, με φωνή που γίνεται

όλο και πιο υποβλητική.
“Άκουσε, Φάρραν”, κάνει τότε η Ροβένα και πάει να τον τραβήξει από το χέρι. “Πρέπει να φύγουμε αμέσως! Αυτός ο ναός είναι στοιχειωμένος...”

Όμως, ο νεαρός μένει καθηλωμένος στη θέση του χωρίς να μπορεί να πάρει τα μάτια του από την οπτασία. Εκείνη του χαμογελά γλυκά και σηκώνει το χέρι για να αγγίξει τα μαλλιά του.
“Πρέπει να φύγουμε, Φάρραν!” επιμένει η Ροβένα, ενώ η Στεργία γυρίζει και της ρίχνει μια φαρμακερή ματιά. “Φάρραν”, επαναλαμβάνει η κοπελα αργά κι επιτακτικά. “Πρέπει να φύγουμε!”

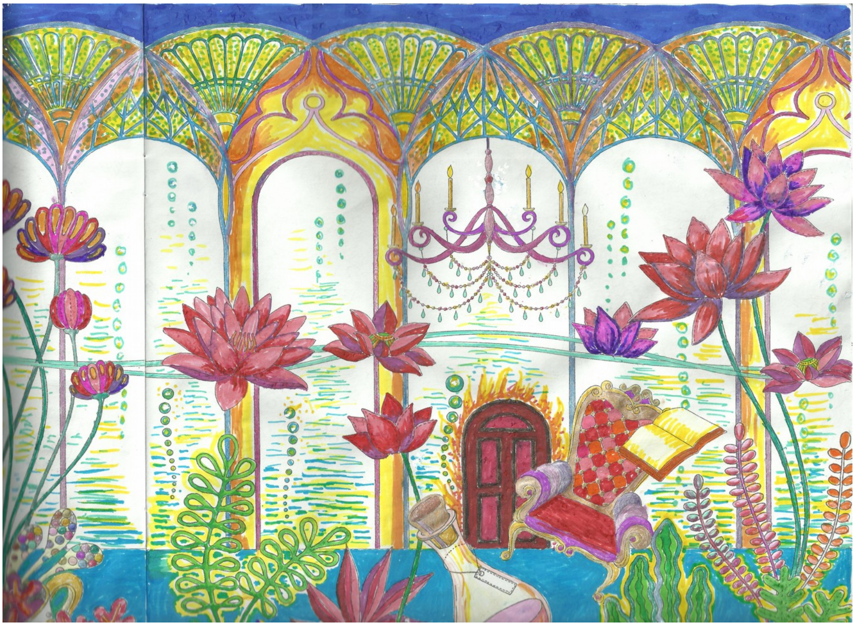

Εκείνος, όμως, δεν την ακούει, ούτε σαλεύει. Τότε, το ύφος της Στεργίας αλλάζει απότομα και καθηλώνει τη Ροβένα μ' ένα απαίσιο, ζοφερό βλέμμα που λάμπει δυσοίωνο πίσω από τις μακριές, μαβιές βλεφαρίδες της. Για μια στιγμή μόνο, η Ροβένα έχει την εντύπωση πως το αιθέριο ον αλλάζει σε κάτι άλλο, κάτι

απίθανα σκοτεινό και τρομακτικό, ωστόσο ο Φάρραν δεν μοιάζει να έχει αντιληφθεί τίποτα.
“Ξεφορτώσου την!” τον προστάζει η Στεργία, με βαριά φωνή. “Δεν είναι άξια να βρίσκεται μαζί μας! Εσύ κι εγώ, Φάρραν του Όργουιν, μπορούμε να χαρούμε εξαιρετικές εμπειρίες στους πιο απίθανους κόσμους του αστρικού πεδίου! Εκεί είναι η πραγματική ζωή! Εδώ είναι ο θάνατος!”
“Μη την πιστεύεις Φάρραν, είναι επικίνδυνη!” φωνάζει η Ροβένα. “Όσο την κοιτάζεις, τόσο σε υπνωτίζει! Θα χαθείς για πάντα αν μείνεις μαζί της!”

Όμως ο νεαρός εξακολουθεί να είναι χαμένος στα βιολετιά μάτια της γοητευτικής Στεργίας, η οποία κάθε στιγμή που περνά μοιάζει να υλοποιείται όλο και περισσότερο, σα να παίρνει σάρκα και οστά. *Το στοιχειό είναι πολύ πιο επικίνδυνο απ' όσο αρχικά νόμιζα, ίσως μάλιστα να είναι άτρωτο στο μαγεία*, σκέφτεται η Ροβένα και συνειδητοποιεί ότι πρέπει να δράσει άμεσα. Κρίνει πως της μένουν δύο εναλλακτικές λύσεις, το ίδιο αμφίβολες και οι δύο:

Θα αντιμετωπίσει τη Στεργία
με κάποιο μαγικό ξόρκι;
Προχώρα στο κεφάλαιο XV (σελ. 54)

Ή θα χρησιμοποιήσει το μαχαίρι της
για να την απειλήσει;
Πήγαινε στο κεφάλαιο XXXI (σελ. 127)

XXVIII

Η Ροβένα σηκώνει τη Ράβδο του Άξελροντ και την κατευθύνει έναντια στον Μάντοξ, ενώ αισθάνεται ένα κύμα ενέργειας να την φορτίζει και να την δυναμώνει. Ένας εντυπωσιακός γαλάζιος κεραυνός ξεπηδά από τον κρύσταλλο Νάρζιεν και χτυπά τον εχθρό, τυλίγοντάς τον ολόκληρο μέσα σε μια αιθερική, γαλάζια φωτιά.

Η Ροβένα στέκεται ακίνητη και παρατηρεί τον τύραννο που ουρλιάζει γεμάτος απόγνωση, καθώς το σώμα του φαίνεται να γερνά με καταπληκτική ταχύτητα. Σύντομα οι κραυγές του αδυνατίζουν, ώσπου σιωπούν εντελώς, καθώς οι σάρκες καταρρέουν και μένει μονάχα ένας μαυρισμένος σκελετός, που σωριάζεται καταγής και γίνεται σκόνη. Παρακολουθώντας έντρομοι το φρικτό τέλος του βασιλιά τους, οι Ναγκόριοι στρατιώτες πετάγονται έξω από το ναό, ουρλιάζοντας τρομαγμένοι.

"Τώρα, Ροβένα, είσαι κι εσύ μια αρχιέρεια της μαγείας! Χάρη στη δική σου δύναμη, η χώρα θα απελευθερωθεί από τους κατακτητές και η δικαιοσύνη θα επικρατήσει παντού!" ανακοινώνει η Μόραγκ, ενώ η νεαρή μάγισσα στενάζει με ανακούφιση. Επιτέλους, αισθάνεται ήρεμη, δυνατή και σίγουρη για τον εαυτό της και το πεπρωμένο της. Κανένας φόβος, καμία αμφιβολία δεν σκιάζει πια την καρδιά της.

"Κι εσύ Φάρραν του Όργουιν, μπορείς να μοιραστείς αυτή τη λαμπρή μοίρα, χάρη στο Σπαθί της Εξουσίας", συνεχίζει η Μόραγκ με σταθερή φωνή.

"Νομίζεις ότι μπορώ;"

“Και βέβαια, μπορείς!” πετάγεται η Ροβένα. “Ξεχνάς ότι όποιος κρατά το Σπαθί της Εξουσίας μπορεί να γίνει βασιλιάς; Μαζί θα είμαστε ακόμα πιο ισχυροί!”

Τότε ο Φάρραν πλησιάζει και αντικρίζει τη Ροβένα πρόσωπο με πρόσωπο. Η έκφρασή του είναι σοβαρή μα μοιάζει να λάμπει ολόκληρος. Εκείνη νιώθει την καρδιά της να σταματά, καθώς της φαίνεται πιο όμορφος παρά ποτέ. Όταν ο Φάρραν ακουμπά τα χείλη του στα δικά της και την φιλάει απαλά, η Ροβένα αισθάνεται να την κατακλύζει μια πρωτόγνωρη ευτυχία.
“Θαυμάσια!” αναφωνεί τότε η Μόραγκ. “Βλέπω ότι όλα διευθετήθηκαν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο! Κρίνω, λοιπόν, ότι δεν με χρειάζεστε άλλο! Αντίο!”

Πριν προλάβουν καν να την αποχαιρετήσουν, η αρχιέρεια μουρμουρίζει ένα ακατάληπτο ξόρκι κι εξαφανίζεται από μπροστά τους, τυλιγμένη σ' ένα απαλό λευκό φως.

Οι δυο νέοι μένουν μόνοι μέσα στη γαλήνη της σπηλιάς και κοιτάζονται για λίγες στιγμές σαν μαγνητισμένοι: Μόλις τώρα ξεκινάει γι' αυτούς μια κοινή ζωή αγάπης αλλά και αγώνων.

ΤΕΛΟΣ

XXIX

“Καλύτερα να πηδήξουμε από το παράθυρο, Φάρραν!” φωνάζει η Ροβένα. Ύστερα σκαρφαλώνει στο περβάζι και πηδά κάτω, χωρίς να υπολογίζει το ύψος που είναι πάνω από δυο μέτρα. Μόλις καταφέρνει να ισορροπήσει στο έδαφος με τα πόδια της να πονούν, συνειδητοποιεί ότι ο σύντροφός της δεν την έχει ακολουθήσει.

Ο Φάρραν βρίσκεται ακόμη στο κλιμακοστάσιο και πολεμά με το δεύτερο *σέριγκον,* που στο μεταξύ τον έχει φθάσει. Αυτό το θηρίο είναι πιο ογκώδες από το προηγούμενο και ο Φάρραν αναγκάζεται να βάλει όλη του τη δύναμη για να καταφέρει να το αποκεφαλίσει με μια πολύ επιδέξια κίνηση. Όμως, το σπαθί γλιστρά από το χέρι του και κατρακυλά μερικά σκαλοπάτια κάτω, ενώ το επόμενο τέρας πλησιάζει γοργά.

“Φάρραν! Πού είσαι;” ακούει την κοπέλα να φωνάζει απέξω, με φωνή που τρέμει.

Όμως, ο Φάρραν δεν της απαντά. Χωρίς δισταγμό, τρέχει μερικά σκαλιά παρακάτω, αρπάζει το σπαθί του – και τότε παρατηρεί ένα τέταρτο *σέριγκον* που έχει μόλις εισβάλει στο ισόγειο. Ο νεαρός άνδρας ανεβαίνει γοργά τα σκαλιά και ορμά προς το παράθυρο, ενώ το τρίτο σέριγκον έχει φθάσει σε απόσταση αναπνοής.

Την τελευταία στιγμή, ενώ το θηρίο έχει βγάλει το γιγάντιο κεφάλι του έξω από το παράθυρο, προσπαθώντας να αρπάξει τον Φάρραν στα δόντια του, η Ροβένα τον βλέπει να πετάγεται έξω και να προσγειώνεται στα χορτάρια, κοντά της, με θαυμαστή ευλυγισία.

“Γιατι άργησες, Φάρραν;” τον ρωτά η Ροβένα, με μάτια ορθάνοιχτα από την ανησυχία.

“Αναγκάστηκα να πολεμήσω με άλλο ένα *σέριγκον* και μου έφυγε το σπαθί από το χέρι! Δεν μπορούσα να το παρατήσω! Τώρα όμως, πρέπει να φύγουμε γρήγορα!” της λέει με επιτακτικό ύφος, ενώ φαίνεται κάπως ασταθής ακόμη, ταραγμένος από την απότομη πτώση.

Οι δυο νέοι απομακρύνονται βιαστικά από το μέρος, κοιτώντας πίσω τους κάθε τόσο, ώσπου ο πύργος δεν διακρίνεται πια και ο κίνδυνος φαίνεται να έχει περάσει.

“Ήταν πολύ επικίνδυνο που καθυστέρησες για να πάρεις το σπαθί σου... Γιατί, Φάρραν;” ρωτά συνοφρυωμένη η Ροβένα. “Αυτό θα μπορούσε να σου κοστίσει τη ζωή!”

“Το Σπαθί της Εξουσίας είναι πολύ σημαντικό, Ροβένα. Δεν είναι κάτι που το παρατάς στην πρώτη δυσκολία. Αυτός ο μεγάλος διάφανος κρύσταλλος στη βάση της λαβής είναι Νάρζιεν!”

“Σοβαρά; Μα τότε είναι κάτι παραπάνω από πολύτιμο!”

“Χωρίς αυτόν τον κρύσταλλο, το Σπαθί της Εξουσίας θα ήταν απλά ένα σπαθί όπως όλα τα άλλα! Καταλαβαίνεις;”

“Νομίζω πως ναι...”

“Εγώ, βέβαια, δεν διαθέτω μαγικές δυνάμεις ώστε να μου τις αυξήσει, ωστόσο νιώθω ότι μου ξεδιαλύνει τη σκέψη και με κάνει καλύτερο πολεμιστή”, συνεχίζει ο Φάρραν. “Συχνά, μάλιστα, έχω την εντύπωση πως φέρνει την τύχη με το μέρος μου!”

Η Ροβένα χαμογελά εντυπωσιασμένη, όμως προτιμά να μη πει τίποτε άλλο.

Σύντομα περπατούν και πάλι ανάμεσα στα γκρίζα βράχια πάνω από την Κόκκινη Λιμνοθάλασσα, που μοιάζει σα τους περιμένει ατάραχη και απρόβλεπτη, ενώ ο άνεμος σφυρίζει παγερός και το κρύο γίνεται όλο και πιο τσουχτερό.

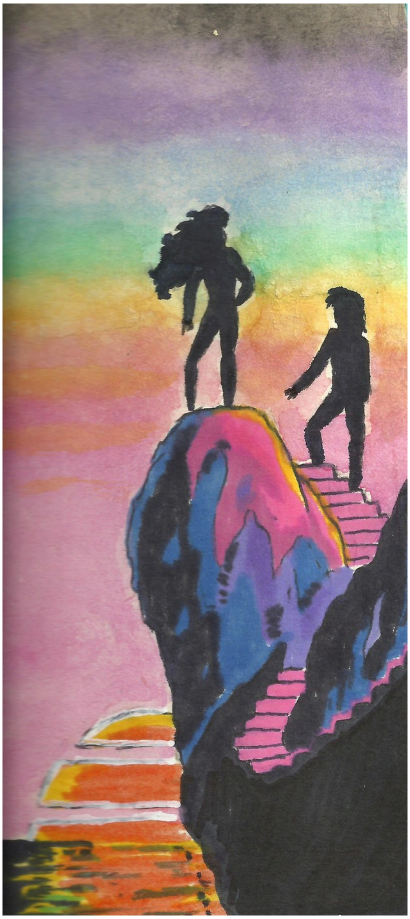

“Θα φθάσουμε έγκαιρα στο Άντρο του Άξελροντ, Ροβένα”, λέει ξαφνικά ο Φάρραν, σπάζοντας τη σιωπή. “Θα δεις, θα τα καταφέρουμε μια χαρά μαζί!”
Ύστερα κοντοστέκεται, γέρνει προς το μέρος της και ακουμπά απαλά τα χείλη του στα δικά της. Η κοπέλα αισθάνεται μια πρωτόγνωρη ευτυχία να την τυλίγει. Εκείνος χαμογελά ζεστά, την πιάνει από το χέρι και την οδηγεί με σιγουριά κατά μήκος της ακτογραμμής.

“Εδώ είναι αγριότοπος, Φάρραν”, λέει η Ροβένα λίγο αργότερα, καθώς διασχίζουν ένα στενό, απόκρημνο πέρασμα, κόβοντας μέσα από ψηλούς βράχους και ξεραμένα δέντρα. Συνεχίζουν το δρόμο τους σ' ένα φιδογυριστό μονοπάτι ανάμεσα σε πυκνά ριζιμιά και αγκαθωτούς θάμνους. Το μέρος μοιάζει αποκομμένο από τον υπόλοιπο κόσμο. *Ελπίζω να ξέρει ο Φάρραν πού πηγαίνουμε*, συλλογίζεται η Ροβένα ανήσυχη.
“Βρισκόμαστε πολύ κοντά στο Γαλάζιο Κάστρο” λέει τότε ο Φάρραν, με φωνή γεμάτη νοσταλγία. “Κάποτε ήταν η εξοχική κατοικία της οικογένειάς μου”, εξηγεί και η φωνή του κόβεται. “Έχω να το δω πάνω από δεκαοκτώ χρόνια!”

“Μα δεν το έχουν καταλάβει οι Ναγκόριοι;”
“Απ' όσο ξέρω, όχι. Είναι κτισμένο σε πολύ ειδική θέση, ανάμεσα σε βράχους και δέντρα, έτσι ώστε να μένει αθέατο από τους ξένους. Ωστόσο, καλά θα κάνουμε να είμαστε προσεκτικοί. Ποτέ δεν ξέρεις...”

Σύντομα το βλέπουν να ορθώνεται μπροστά τους: Είναι ένα παλιό κτίσμα, όχι πολύ μεγάλο μα εντυπωσιακά όμορφο, φτιαγμένο από μεγάλες πέτρες βαμένες μ' ένα ανοιχτογάλανο, ξεφτισμένο πια χρώμα. Κυλινδρικοί πύργοι με κωνικές στέγες υψώνονται στις τέσσερις γωνίες του, προμαχώνες και ρομβοειδή παράθυρα με θαμπά ή μισοσπασμένα τζάμια πλαισιώνουν το κεντρικό κτήριο. Ψηλά πεύκα και πυκνοί θάμνοι το καλύπτουν από τις τρεις μεριές, ενώ ο πελώριος βράχος πίσω του κόβεται ίσια κάτω μέχρι τις ακτές. Πράγματι, αν δεν γνωρίζει κάποιος το δρόμο, είναι πρακτικά αδύνατο να βρει το Γαλάζιο Κάστρο...

Οι δυο νέοι πλησιάζουν προσεκτικά, διασχίζοντας αργά τη χορταριασμένη περιοχή. Η Ροβένα δεν βγάζει μιλιά, όμως παρατηρεί εξεταστικά τα πάντα. *Πρέπει να ήταν από αρχοντική οικογένεια*, σκέφτεται για τον Φάρραν. “Έχει τα χάλια του!” αναφωνεί εκείνος, μόλις ανοίγει σπρώχνοντας την μεγάλη, ξύλινη πόρτα. “Λογικό, βέβαια, εφόσον είναι ακατοίκητο εδώ και τόσα χρόνια!” συμπληρώνει σκυθρωπά.

Οι δυο τους γλυστρούν μέσα με διστακτικά βήματα, ενώ σύννεφα σκόνης τους πνίγουν από παντού. Μεγάλοι ιστοί αράχνης κρέμονται από τα καδρόνια και τους τοίχους· ξύλινα έπιπλα, κάποτε λαμπερά και πολυτελή, κείτονται τώρα σκευρωμένα στο πάτωμα· θρύψαλα από τζάμια είναι σκορπισμένα παντού.

Ο Φάρραν ξεναγεί τη Ροβένα στις ευρύχωρες, σκονισμένες κάμαρες: στα φωτεινά μα μελαγχολικά

υπνοδωμάτια· στην κουζίνα, όπου ξεχασμένα δοχεία έχουν κολλήσει πάνω σ' ένα παχύ στρώμα σκόνης· στην τραπεζαρία με τα βαριά, μαύρα έπιπλα· στη ρημαγμένη βιβλιοθήκη με τα αραχνιασμένα βιβλία.

Κάποια στιγμή μπαίνουν σ' ένα άδειο δωμάτιο, που είναι πολύ μεγαλύτερο από τα υπόλοιπα: Βιολετιές αραχνιασμένες κουρτίνες κρέμονται σχισμένες από τα παράθυρα· ένα μεγάλο οβάλ τραπέζι στέκεται μισοσπασμένο στη μέση, έξι σκαλιστές καρέκλες είναι πεταμένες τριγύρω· ένα εντυπωσιακό οικόσημο δεσπόζει μισοσβησμένο πάνω από το καφασωτό παράθυρο με τα σπασμένα τζάμια.

“Αυτή είναι η Αίθουσα των Συνεδρίων”, εξηγεί ο Φάρραν, φανερά συγκινημένος. “Εδώ κάποτε οι γονείς μου συζητούσαν σημαντικά θέματα με σημαντικούς ανθρώπους. Θυμάμαι...”

Η φωνή του σβήνει και κάθεται βαρύς πάνω σε μια καρέκλα, μπροστά στο οβάλ τραπέζι. Η Ροβένα παίρνει μια άλλη καρέκλα και κάθεται ήρεμα δίπλα του. Μένουν σιωπηλοί για αρκετή ώρα, ο καθένας στον κόσμο του. *Να γιατί επέμενε να 'ρθουμε από δω,* σκέφτεται θλιμμένη. *Ήθελε να ξαναδεί αυτό το μέρος, ίσως για τελευταία φορά...*

“Μην στενοχωριέσαι, Φάρραν”, του λέει τελικά, με σπασμένη φωνή. “Τουλάχιστον, εσύ έχεις κάτι να θυμάσαι, ξέρεις ποιός είσαι... Εγώ δεν έχω ούτε αυτό. Δεν έχω ιδέα ποιοί ήταν οι γονείς μου, ούτε ποιά είμαι εγώ...”

“Όλα αυτά δεν έχουν σημασία”, κάνει τότε ο Φάρραν με αυστηρό ύφος. “Σημασία έχει ποιοί είμαστε και τι κάνουμε τώρα!”

“Έχεις δίκιο...” στενάζει η κοπέλα μελαγχολικά.

Μετά από μερικές τεταμένες στιγμές, ο Φάρραν γυρίζει ξαφνικά προς το μέρος της Ροβένας και παίρνει το χέρι της στο δικό του.

“Αρκετά, όμως, με τη νοσταλγία! Το παρελθόν δεν υπάρχει πια!” δηλώνει αποφασιστικά. “Όσο πιο γρήγορα φύγουμε από δω, τόσο το καλύτερο!”

“Ας φύγουμε, λοιπόν”, αποκρίνεται εκείνη, παραξενεμένη από την ξαφνική αλλαγή της διάθεσής του.

“Μόλις περάσουμε το πευκοδάσος, θα βρεθούμε στους πρόποδες των Γυάλινων Βουνών. Μέχρι τα μεσάνυχτα θα είμαστε στον προορισμό μας”, της εξηγεί με σιγουριά.

Οι δυο τους περπατούν ήσυχα για αρκετή ώρα, ενώ ο ήλιος γέρνει πια προς τη δύση του. Κοντεύουν να φθάσουν στα όρια του δάσους όταν, εντελώς ξαφνικά, η Ροβένα μένει ακίνητη στη θέση της.

“Συμβαίνει τίποτα;” ρωτά ο Φάρραν παραξενεμένος.

“Κάτι άκουσα... ένα θρόϊσμα!”

“Τι εννοείς; Το δάσος είναι γεμάτο ζώα και πουλιά...”

Τότε, μια ορδή από μικρόσωμους πολεμιστές εμφανίζονται πίσω από τα δέντρα και τους περικυκλώνουν. Σε χρόνο μηδέν, ο ένας από αυτούς -προφανώς ο αρχηγός τους- ορμά από πίσω σαν αστραπή και αρπάζει το Σπαθί της Εξουσίας από τη θήκη του! Ο Φάρραν στρέφει αυτοστιγμή κι έρχεται αντιμέτωπος με το ίδιο του το όπλο που τον σημαδεύει στο λαιμό. Οι υπόλοιποι πολεμιστές, μια ντουζίνα απ' αυτούς, έχουν τραβήξει και αυτοί τα κοντά σπαθιά τους και φαίνονται πανέτοιμοι για μάχη.

Οι δυο φυγάδες κοκκαλώνουν αιφνιδιασμένοι, ωχροί από φόβο, καθώς συνειδητοποιούν πως τούτοι δεν είναι καθόλου συνηθισμένοι πολεμιστές: Το δέρμα

τους έχει μια περίεργη πρασινωπή απόχρωση, τα αυτιά τους είναι ψηλά και μυτερά, τα μάτια τους κίτρινα με κόρες σε σχήμα μηνίσκου, τα μαλλιά τους κοντά και κατάμαυρα. Και αποπνέουν μια παγερή, αποπνικτική αύρα που κανένας άνθρωπος δεν αντέχει για πολύ. *Λοιπόν*, υποψιάζεται η Ροβένα, *αυτοί πρέπει να είναι...* Όχι, προτιμά να μη συνεχίσει τη σκέψη της.
"Τι... τι σημαίνει αυτό;" τραυλίζει ο Φάρραν, προσπαθώντας να φανεί όσο γίνεται πιο θαρραλέος. "Δώσε μου πίσω το σπαθί μου, τώρα αμέσως!"

Για μια στιγμή, η Ροβένα φοβάται μήπως αυτά τα εξώκοσμα όντα με το κακόβουλο βλέμμα σκοτώσουν τον Φάρραν επί τόπου για την αυθάδειά του, ωστόσο το πρόσωπο του αρχηγού μαλακώνει ανέλπιστα. Παίρνει το σπαθί από το λαιμό του Φάρραν αργά και ακουμπάει την αιχμή του στο έδαφος.
"Και γιατί να κάνω εγώ κάτι τέτοιο;" του λέει ειρωνικά.
"Επειδή, αν δεν το κάνεις, η φίλη μου η Ροβένα από δω θα σε μεταμορφώσει σε βάτραχο! Είναι σπουδαία μάγισσα, ξέρεις!"
"Θα σε συμβούλευα να κόψεις τις απειλές", απαντά ο εχθρός, στενεύοντας τα μάτια. "Αυτή η συμπεριφορά δεν θα σε ωφελήσει καθόλου, μα καθόλου!"
"Τότε, λοιπόν, τι θέλεις από μας;" ρωτά ο Φάρραν, τιθασεύοντας με το ζόρι την οργή του.
"Άσε με να το σκεφτώ λίγο" κάνει ο άλλος, με το ίδιο περιπαικτικό ύφος. Ξαφνικά, τα μάτια του λάμπουν. "Μια μονομαχία!" αναγγέλλει σοβαρά. "Θα παλέψουμε εμείς οι δύο! Αν κερδίσεις, θα πάρεις πίσω το σπαθί σου. Αν, όμως, χάσεις..."
"Μονομαχία;" ψελίζει ο Φάρραν και τα μάτια του συννεφιάζουν.

Για μια στιγμή η Ροβένα τα χάνει, βλέποντας τον Φάρραν να δειλιάζει μπροστά σε μάχη. Έπειτα το μυαλό της αρχίζει να δουλεύει πυρετωδώς, αναζητώντας μια διέξοδο. *Ίσως θα μπορούσα να επέμβω με τα μάγια μου*, συλλογίζεται, *όμως αυτοί εδώ δεν φαίνονται να φοβούνται κάτι τέτοιο. Αν είναι σε θέση να αντιδράσουν, την έχουμε βαμμένη...*

“Ξέρεις τι εννοώ”, συνεχίζει ο μυστηριώδης εχθρός. “Φαντάζομαι πως ξέρεις τι είμαστε και τι ζητάμε!”

Ο Φάρραν διστάζει για μερικές στιγμές, ύστερα απαντά με σφιγμένα χείλη: “Ξέρω: Είστε εσωβάμπιρες, πλάσματα της κούφιας γης, και ζείτε σε υπόγειες κοιλότητες κάτω από το έδαφος. Κι εσύ πρέπει να είσαι ο αρχηγός τους, ο περιβόητος Γκάμπιντ. Μισείτε το ηλιακό φως και βγαίνετε στην επιφάνεια μόνο για να...”

“...πάρουμε καμιά ψυχή!” συμπληρώνει ο Γκάμπιντ και όλοι μαζί οι εσωβάμπιρες γελούν σαρκαστικά.

Μόλις ακούει αυτά τα λόγια, η Ροβένα νιώθει το αίμα να παγώνει στις φλέβες της. Σύμφωνα με τις φήμες, οι εσωβάμπιρες μπορούν να εξουδετερώνουν τη μαγεία και δεν νιώθουν έλεος για κανένα ζωντανό πλάσμα. Και, σύμφωνα με την κοινή τους πεποίθηση, χρησιμοποιούν ακατονόμαστα βασανιστήρια για να αποκτούν τις ψυχές των θυμάτων τους,...

“Ωραία, λοιπόν”, ξεφυσά ο Φάρραν. “Ας μονομαχήσουμε! Είμαι έτοιμος!”

“Όχι εδώ”, απαντά ο Γκάμπιντ. “Η μονομαχία θα γίνει στο λημέρι μας! Έτσι είναι το τυπικό!”

Ο Φάρραν γυρίζει και ρίχνει μια σκληρή ματιά στη Ροβένα, σφίγγοντας τις γροθιές του. Είναι ολοφάνερα αποφασισμένος να κάνει οτιδήποτε για να ξαναπάρει το Σπαθί της Εξουσίας. Η Ροβένα δαγκώνει τα χείλη της αμήχανα, καθώς αυτές οι εξελίξεις την έχουν

βρει απροετοίμαστη: Η είσοδος στο λημέρι των εσωβαμπίρων είναι σίγουρα κάτι υπερβολικά ριψοκίνδυνο, τα πάντα θα μπορούσαν να συμβούν εκεί μέσα. Όμως, δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια για σκέψη. Πρέπει να αποφασίσει αμέσως...

Τι θα κάνει η Ροβένα;

Ξεκινάει μαζί με τον Φάρραν
για την κρύφια γη,
όπου θα γίνει η μονομαχία;
Γύρνα πίσω, στο κεφάλαιο XXIV (σελ. 87)

Ή θα προτιμήσει να προφέρει ένα ξόρκι;
Πήγαινε στο κεφάλαιο XVIII (σελ. 65)

XXX

Πρέπει να συγκεντρωθώ και ας ελπίσουμε ότι θα τους αιφνιδιάσω... Δεν υπάρχουν περιθώρια για λάθη, συλλογίζεται η Ροβένα, ενώ η καρδιά χτυπά δυνατά στο στήθος της. “Sḁaer maeziin llaëzor...”, υψώνει το δεξί της χέρι και προφέρει τα λόγια με χαμηλή αλλά σταθερή φωνή· την ίδια στιγμή, ένα υπέρλαμπρο φως ξεχύνεται από τα ακροδάχτυλά της και ξεσπά σε όλο το χώρο, καλύπτοντας όλη την έκταση της σπηλιάς.

Οι δύο αιχμάλωτοι φέρνουν αυθόρμητα τα χέρια μπροστά στα μάτια για να προστατευθούν από τη λαμπρότητα του μαγικού φωτός, ενώ οι εσωβάμπιρες σκορπίζονται ολόγυρα ουρλιάζοντας και βλαστημώντας τυφλωμένοι. Σα να έχουν χάσει τον έλεγχο του εαυτού τους, χτυπούν με ορμή πάνω σε τοίχους και βράχια, σκουντουφλάνε μεταξύ τους, πέφτουν καταγής χωρίς να μπορούν να ξανασηκωθούν, κραδαίνουν τα δόρατα και τα σπαθιά τους ανεξέλεγκτα, σαν τρελοί. Πολλοί ουρλιάζουν από τα βαθιά εγκαύματα στο δέρμα τους, αρκετοί δεν θα ξαναβρούν ποτέ το φως τους.

Επωφελούμενοι από την σύγχυση, οι δυο νέοι το βάζουν στα πόδια και το σκάνε μέσα από την μισοφώτιστη δίοδο, απ' όπου είχαν έλθει. Ορμούν τρέχοντας σε σκοτεινές γαλαρίες, μπαινοβγαίνουν σε ζοφερές, υπόγειες κοιλότητες χωρίς να σταματούν πουθενά, αφήνοντας όλο και πιο πίσω τα ουρλιαχτά των εσωβαμπίρων.

“Νομίζω πως ξεφύγαμε”, λέει σε μια στιγμή ο Φάρραν και σωριάζεται κατάκοπος πάνω σε έναν επίπεδο βράχο.

Η Ροβένα ξαποσταίνει δίπλα του λαχανιασμένη, με τα μάτια κλειστά. *Τώρα ξέρει*, συλλογίζεται η κοπέλα ανήσυχη. Όταν ανοίγει τα μάτια της πάλι, εκείνος στέκεται όρθιος απέναντί της και την κοιτάζει εξεταστικά.
"Τι συμβαίνει, Φάρραν;" τον ρωτάει μάλλον επιθετικά, προσπαθώντας να φανεί θαρραλέα και περήφανη.
"Τίποτα... Απλώς να... δεν φανταζόμουν..."
"Τι, Φάρραν; Δεν φανταζόσουν ότι είμαι μάγισσα;"
"Ε, όχι, δεν το φανταζόμουν!"
"Μη με κοιτάζεις έτσι! Στο κάτω-κάτω, ξεφύγαμε από τους εσωβάμπιρες!"
"Δεν χρειάζεται να ταράζεσαι, Ροβένα. Η αλήθεια είναι πως σε θαυμάζω: Έχεις ένα σπουδαίο χάρισμα! Μακάρι να είχα κι εγώ δυνάμεις σαν τις δικές σου!"
"Δηλαδή... δεν φοβάσαι;"
"Όχι, δεν φοβάμαι. Ξέρω ότι η μαγεία από μόνη της δεν είναι ούτε θετική, ούτε αρνητική. Ο μάγος αποφασίζει αν θα τη χρησιμοποιήσει για καλό ή για κακό!"
"Κι εγώ τη χρησιμοποίησα για καλό, έτσι δεν είναι;"
"Χωρίς το ξόρκι σου δεν υπήρχε καμία περίπτωση να γλιτώσουμε από εκείνα τα τέρατα! Ούτε μία!"

Οι δυο τους κάθονται σιωπηλοί για μερικές στιγμές, απολαμβάνοντας μια αίσθηση οικειότητας και σύμπνοιας. Ξαφνικά, ο Φάρραν στρέφει προς το μέρος της κοπέλας και χαϊδεύει απαλά τα μαλλιά της. "Άκουσέ με, Ροβένα" της λέει κι έρχεται πιο κοντά της.

Τότε ακριβώς, ήχοι ακανόνιστοι μα σίγουρα απειλητικοί αντηχούν από μακριά.
"Πρόσεξε! Το ακούς αυτό;" αναφωνεί η Ροβένα, ενώ ο Φάρραν αφουγκράζεται ασάλευτος.
Πέρα μακριά, μέσα από τις σήραγγες της σπηλιάς, ακούγονται ξεθαρρεμένες, επιθετικές φωνές – οι φωνές των εσωβαμπίρων που πλησιάζουν ολοένα.

“Η επίρρεια του ξορκιού τελείωσε! Πρέπει να κρυφτούμε, Φάρραν!”

Πετάγονται και οι δυο όρθιοι, ορμούν σε μια σκοτεινή δίοδο που διακρίνεται απέναντι, και συνεχίζουν να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούν. Σύντομα καταλήγουν σε μια άλλη υπόγεια κοιλότητα. Μένουν έκπληκτοι καθώς διακρίνουν στην αντίπερα άκρη της μια παράξενη είσοδο, διαμορφωμένη με διπλή σειρά λεπτών κιόνων σκαλισμένων πάνω σε ροδαλό πέτρωμα, λουσμένη σ' ένα απαλό, απόκοσμο φως.

“Ας πάμε από εκεί, Φάρραν!” φωνάζει η Ροβένα, δείχνοντάς του τη φωτισμένη είσοδο. “Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω!”

Οι δυο φυγάδες κατευθύνονται προς το άνοιγμα και κρυφοκοιτούν μέσα. Παραξενεύονται καθώς, στο βάθος του αλλόκοτα φωτισμένου χώρου, διακρίνουν μια μάλλον περίεργη αλλά πανέμορφη γυναίκα: Έχει μακριά μαύρα μαλλιά, είναι ντυμένη με πολύχρωμα αραχνοΰφαντα πέπλα και στολισμένη με αστραφτερά κοσμήματα, και κάθεται αγέρωχη πάνω σ' έναν χρυσοποίκιλτο θρόνο.

“Ποιά να 'ναι αυτή; Και τι γυρεύει εδώ;” αναρωτιέται ο Φάρραν.

“Ιδέα δεν έχω” απαντά η Ροβένα. “Εσύ δεν έχεις ξανακούσει γι' αυτήν;”

“Όχι... Ούτε μπορώ να διανοηθώ ποιός θα τολμούσε να ζει κοντά σε περιοχή εσωβαμπίρων”.

“Δεν ξέρω αν πρέπει να πάμε να τη συναντήσουμε... Μπορεί να είναι πιο επικίνδυνη από τους εσωβάμπιρες... Τι προτείνεις, Φάρραν;”

“Από τους εσωβάμπιρες, προτιμώ χίλιες φορές αυτή την παράξενη γυναίκα!” απαντά ο Φάρραν.

“Έχεις δίκιο...”

Μόλις αντικρίζει τους δύο εισβολείς, η μυστηριώδης γυναίκα σηκώνεται όρθια, μπροστά στο θρόνο της. Φαντάζει εντυπωσιακή με τα αραχνοΰφαντα πέπλα και τα λαμπερά κοσμήματά της. Τα μαλλιά της κυμματίζουν μακριά ως τη μέση, κατάμαυρα και στιλπνά. Τριγύρω της, από κάτω ως πάνω, στη θολωτή οροφή, αιωρούνται σφαίρες φωτός που λάμπουν σε διάφορα χρώματα. Η γυναίκα χαμογελά ευχάριστα, σα να μην έχει συμβεί τίποτε ασυνήθιστο, σα να περίμενε από πριν τους επισκέπτες.

“Είμαι η Μόραγκ, Αρχιέρεια της Υπέρτατης Μαγείας”, δηλώνει περήφανα. “Με ποιούς έχω την τιμή;”

“Εγώ είμαι ο Φάρραν”, απαντά ο νεαρός. “Και αυτή είναι η Ροβένα, ικανή μάγισσα!”

Η κοπέλα γυρίζει και αγριοκοιτάζει τον Φάρραν· θα προτιμούσε να μην έχει αποκαλύψει αμέσως την ιδιότητά της σε αυτή τη γυναίκα.

“Ικανή μάγισσα, ε;” κάνει η Μόραγκ με αινιγματικό ύφος. “Αλήθεια, τι είδους μάγισσα είσαι;”

“Η ειδικότητά μου είναι τα ξόρκια” αποκρίνεται η Ροβένα, κοκκινίζοντας από αμηχανία. Ξέρει πως υπάρχουν διάφορα επίπεδα μάγων: εξορκιστές, γητευτές, μάγοι, ονειρευτές, ιερείς – και φυσικά οι αρχιερείς, η υψηλότερη κατηγορία. Ωστόσο, η ίδια δεν έχει ασχοληθεί ποτέ με τέτοια πράγματα.

“Εγώ είμαι αρχιέρεια”, συνεχίζει η Μόραγκ με το ίδιο, επιτηδευμένο ύφος. “Μου πήρε αιώνες μέχρι να αποκτήσω αληθινό έλεγχο των δυνάμεών μου. Όσο ζούσα έξω, στις πόλεις των ανθρώπων, μου ήταν αδύνατο. Μόνο εδώ, στην απομόνωση των εγκάτων της γης, κατάφερα να αναπτύξω σημαντικά τις ψυχικές δυνάμεις μου!”

“Και τι ακριβώς κάνετε εδώ;” ρωτά η Ροβένα, ενοχλημένη από το ξιπασμένο ύφος της αρχιέρειας.
“Τι εννοείς;” κάνει η άλλη και συνοφρυώνεται αμέσως.
“Εννοώ... πώς χρησιμοποιείτε αυτές τις καταπληκτικές δυνάμεις σας;”
Για μια στιγμή μόνο, η Μόραγκ μένει άναυδη από την αυθάδεια της νεαρής μάγισσας.
“Με τρόπους που εσύ δεν μπορείς καν να φανταστείς!” αποκρίνεται κατόπιν.

Η Ροβένα προτιμά να μην πεί τίποτε άλλο· μένει σιωπηλή και παρατηρεί με ενδιαφέρον το παράξενο δωμάτιο, που κάποια πολύπλοκη μαγεία το κάνει να μη θυμίζει καθόλου σπηλιά: Ο χώρος είναι τέλειο οκτάγωνο, με θολωτή οροφή. Στο κέντρο υπάρχει ένας βωμός φτιαγμένος από μαύρη πέτρα και χαραγμένος με παράξενες, μαγικές σφραγίδες. Οι τοίχοι καλύπτονται από ράφια γεμάτα σύνεργα μαγείας και διάφορα φίλτρα φυλαγμένα σε λαμπερές φιάλες. Υπάρχουν επίσης πολλές σειρές από ογκώδη βιβλία. *Ένα πολύ καθώς-πρέπει άντρο μάγισσας*, σκέφτεται η Ροβένα.
“Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας, κυρία Μόραγκ!” λέει τότε ο Φάρραν. “Έχουμε χαθεί στις υπόγειες στοές και μας κυνηγούν εσωβάμπιρες...”
“Οι εσωβάμπιρες δεν πρόκειται να πλησιάσουν ποτέ εδώ! Ξέρουν ότι μπορώ να τους αφανίσω με μια μου λέξη μόνο!” απαντά η Μόραγκ, γεμάτη σιγουριά.
Και τι περιμένεις τόσο καιρό; αναρωτιέται ο Φάρραν.
“Θα ασχοληθώ μαζί τους όταν έλθει η ώρα”, συνεχίζει η αρχιέρεια σα να έχει διαβάσει τη σκέψη του. “Και τώρα, πείτε μου: Εσείς τι γυρεύετε εξαρχής σε αυτό το μέρος;”
“Ψάχνουμε να βρούμε το Άντρο του Μάγου Άξελροντ”, απαντά η Ροβένα. “Μήπως εσείς μπορείτε να μας καθοδηγήσετε;”

“Γιατί θέλετε να πάτε εκεί;” ρωτά η αρχιέρεια με καχύποπτο ύφος.
“Είχα ένα μήνυμα σε όνειρο, έξι νύχτες στη σειρά”, εξηγεί η Ροβένα. “Έλεγε πως κάτι πολύ σημαντικό με περιμένει εκεί τα μεσάνυχτα, πριν από την ημέρα του Όνυχα, δηλαδή απόψε. Δεν έχουμε πολύ χρόνο...”
Για λίγα δευτερόλεπτα η Μόραγκ χαϊδεύει ένα τσουλούφι από τα μαλλιά της σκεφτική, χωρίς να παίρνει τα μάτια της από την κοπέλα.
“Ονομάζεσαι Ροβένα είπες, ε; Και είσαι μάγισσα, ρίχνεις ξόρκια... Δεν ξέρεις από πού προέρχονται οι μαγικές δυνάμεις σου, σωστά;”
“Σωστά...”
“Αυτό είναι λοιπόν”, κάνει η Μόραγκ με συνομωτικό ύφος, σα να έχει μόλις λύσει έναν δύσκολο γρίφο. “Ας μην καθυστερούμε άλλο! Φεύγουμε αμέσως!”
“Εννοείτε... Θα έλθετε μαζί μας;” απορεί ο Φάρραν.
“Οπωσδήποτε! Δεν θα τα καταφέρετε μόνοι σας! Υπάρχει ένα πολύ επικίνδυνο τέρας που φυλάει το πέρασμα για το Άντρο του Άξελροντ – ίσως έχετε ακούσει για τον Βόλντρεν: κάποτε ήταν άνθρωπος, μαθητευόμενος μάγος για την ακρίβεια, που θέλησε να προβιβαστεί σε μάγο πολύ γρήγορα. Τέλος πάντων, αυτό είναι δική μου δουλειά” καταλήγει και, αφού ρίχνει τα μεταξένια μαλλιά της πίσω στις πλάτες της, βηματίζει ζωηρά προς την έξοδο της αίθουσας.
“Ακολουθείστε με!” προστάζει και οι δύο νέοι υπακούνε χωρίς αντίρρηση.

“Ο Βόλντρεν είναι πολύ κακός και απρόβλεπτος, η φύση του έχει διαστραφεί ανεπανόρθωτα εξαιτίας των μαγικών πειραμάτων που έκανε και κάνει, ωστόσο εγώ είμαι σε θέση να τον αντιμετωπίσω” εξηγεί η Μόραγκ,

καθώς οδηγεί τους δύο νέους σ' έναν λαβύρινθο από υπόγειες σήραγγες και κοιλότητες, ανάμεσα σε σταλαγμίτες και σταλακτίτες διαφόρων μεγεθών και σχημάτων. Μερικές από τις λαμπερές σφαίρες της τους συνοδεύουν, φωτίζοντας το δρόμο με ένα απαλό λευκό φως. Σε ορισμένες αίθουσες διακρίνονται λαξεμένα οικήματα, σε άλλες υπάρχει μονάχα νερό και υγρασία. Πουθενά, όμως, δεν συναντούν ψυχή. *Ίσως επειδή μας συνοδεύει η αρχιέρεια*, υποθέτει η Ροβένα.

Οι τρεις οδοιπόροι συνεχίζουν την πορεία τους, ώσπου φθάνουν σε μια τεράστια αίθουσα όπου δεσπόζει μια μεγάλη, ρηχή λίμνη. Στην αντικρινή όχθη, πάνω σ' έναν ογκώδη βράχο, βλέπουν να κάθεται ένας άνδρας. Φαίνεται μεσήλικας, ψηλόλιγνος με γκρίζα μαλλιά. Έχει πολύ ωχρό δέρμα και φοράει μονάχα ένα φαρδύ παντελόνι. Εξακολουθεί να ρεμβάζει πάνω από την ατάραχη λίμνη κλεισμένος στον εαυτό του, σα να μην έχει αντιληφθεί τους εισβολείς.

“Αυτόν αφήστε τον σε μένα”, μουρμουρίζει η Μόραγκ και προχωρά μπροστά χωρίς δισταγμό.
“Δεν μου φαίνεται τόσο τρομερός”, ψιθυρίζει η Ροβένα, ενώ ο Φάρραν ανασηκώνει τους ώμους σε άγνοια.

Καθώς η Μόραγκ πλησιάζει τον άγνωστο άνδρα, κάτι τρομακτικό συμβαίνει: Μέσα σε μια μαβιά ομίχλη που μοιάζει να έχει έλθει από το πουθενά, αυτός αρχίζει να μεταμορφώνεται γοργά ώσπου, μέσα σε δευτερόλεπτα, γίνεται ψηλός όσο η σπηλιά και το σώμα του δεν είναι πια ανθρώπινο αλλά κάτι ανάμεσα σε πίθηκο και δράκοντα: Γρυλίζει άγρια και τα δόντια του γυαλίζουν στο μισόφωτο τεράστια και μυτερά· πράσινοι ατμοί ξεχυλίζουν μέσα από εκεί όπου θα έπρεπε να φαίνονται τα μάτια του· τα γαμψά νύχια του θυμίζουν ακονισμένες λάμες. Αφήνει ένα δυνατό μουγκρητό που αντηχεί εκκωφαντικό απ' άκρη σ' άκρη του σπηλαίου και οι δύο νέοι πισωπατούν φοβισμένοι.

Εκείνη τη στιγμή η Μόραγκ υψώνει τα χέρια, προφέρει ένα ακατάληπτο μαγικό ξόρκι και δυο δέσμες κόκκινου φωτός εκτοξεύονται από τις παλάμες της ενάντια στο τέρας. Ωστόσο, προς μεγάλη έκπληξη όλων, τίποτα δεν συμβαίνει: Το ον εξακολουθεί να στέκει στη θέση του, ακόμη πιο οργισμένο από πριν, και φωνάζει στην αρχιέρεια με βροντερή φωνή που σείει όλη τη σπηλιά: “Ώστε νομίζεις ότι μπορείς να με αντιμετωπίσεις με τα μάγια σου! Καμιά μαγεία δεν μπορεί να χτυπήσει τον Βόλντρεν!”

Αμέσως μετά, δυο κίτρινες ακτίνες εκτοξεύονται από τα αλλόκοτα μάτια του όντος και σχίζουν την ατμόσφαιρα σαν ηλεκτρισμός. Η Μόραγκ βουτά στο πλάι και καταφέρνει να τις αποφύγει, όχι για πολύ όμως: Το τέρας επαναλαμβάνει την επίθεση ξανά και ξανά, και οι φονικές ακτίνες συνεχίζουν να εκτοξεύονται προς

διάφορες κατευθύνσεις, σχεδόν ανεξέλεγκτες. Σε μια στιγμή, η αρχιέρεια σηκώνεται όρθια κι επιχειρεί να επιτεθεί στον Βόλντρεν ακόμη μια φορά. Τότε, όμως, μια κίτρινη ακτίνα την χτυπά δυνατά και την πετάει καταγής, πολλά μέτρα μακριά.

Το τέρας τινάζει πίσω το απαίσιο κεφάλι του και γελάει σαρδόνια, ενώ οι δύο νέοι, κρυμμένοι πίσω από έναν χοντρό σταλακτίτη, παρακολουθούν τη σκηνή με απογοήτευση και τρόμο. Αμέσως μετά, ο Βόλντρεν ορμάει μπροστά μ' ένα αστραπιαίο άλμα και φυλακίζει τη Μόραγκ ανάμεσα στα νύχια των ποδιών του. "Παραδόξως, η φίλη σας δεν είναι νεκρή ακόμη! Αυτό, όμως, μπορεί να διορθωθεί αμέσως!" φωνάζει θριαμβευτικά και την επόμενη στιγμή υψώνει το φρικτό χέρι του με τα νύχια-λάμες, έτοιμος να σκοτώσει τη Μόραγκ επί τόπου.

"Βόλντρεν! Περίμενε!" φωνάζει ξαφνικά ο Φάρραν.

Το ον μένει ακίνητο στη θέση του και καθηλώνει τον νεαρό με τα αλλόκοτα μάτια του.

"Θα σου χαρίσω το σπαθί μου, αν αφήσεις τη Μόραγκ ελεύθερη!" λέει ο Φάρραν, τρέμοντας από την έξαψη.

"Τι πράγμα;" κάνει ο Βόλντρεν εμβρόντητος, ενώ το πρόσωπό του έχει ήδη αρχίζει να αλλάζει: Τα μάτια του δεν αχνίζουν πια, τα δόντια φαίνονται μικρότερα, η έκφραση πιο ανθρώπινη. "Και τι να το κάνω εγώ το σπαθί σου;" ρωτά.

"Κοίτα το καλά! Είναι το Σπαθί της Εξουσίας! Το έκλεψα εγώ ο ίδιος από τον τύραννο Μάντοξ!"

Μόλις τότε η Ροβένα αρχίζει να συνειδητοποιεί ότι ο Φάρραν προσπαθεί να της δώσει χρόνο.

"Αυτό το σπαθί είναι πολύτιμο!" συνεχίζει ο νεαρός, ασθμαίνοντας. "Είναι ένα γνήσιο σύμβολο εξουσίας!

Σκέψου το λίγο: Με αυτό μπορείς να γίνεις ακόμη και βασιλιάς!"

"Βασιλιάς;" κάνει ο άλλος, ενώ τα φοβερά νύχια του έχουν πια κοντύνει πολύ και τα χέρια του παίρνουν ανθρώπινο σχήμα, καθώς επιστρέφει σταδιακά στην αρχική του, ανθρώπινη μορφή.

Ωστόσο, η Μόραγκ δεν λέει να συνέλθει, συλλογίζεται η Ροβένα, αναγνωρίζοντας ότι το κόλπο του Φάρραν δεν θα καθυστερήσει τον Βόλντρεν για πολύ. Στο μεταξύ, ο νεαρός πολεμιστής έχει ήδη αρχίσει να πλησιάζει τον εχθρό, με το σπαθί στο χέρι. *Σίγουρα δεν έχει σκοπό να του το χαρίσει... μάλλον σκοπεύει να του επιτεθεί με αυτό...*

"Ναι, βασιλιάς! Όπως ο Μάντοξ! Αν φερθείς έξυπνα, ίσως πάρεις εσύ τη θέση του!"

Ο Βόλντρεν δεν απαντά. Το βλέμμα του σκληραίνει και πάλι, καθώς κοιτάζει καχύποπτα τον Φάρραν που πλησιάζει ολοένα, με το σπαθί στο χέρι.

Μόλις θυμήθηκα ένα θαυμάσιο ξόρκι απολίθωσης, σκέφτεται πυρετικά η Ροβένα. *Θα ήταν ό,τι πρέπει για τον Βόλντρεν... Θα πιάσει όμως; Και δεν είμαι καν σίγουρη αν οι δυνάμεις μου είναι αρκετά ισχυρές για ένα τέτοιο ξόρκι...*

Τι θα κάνει η Ροβένα;

Θα προφέρει το ξόρκι απολίθωσης;
Πήγαινε στο κεφάλαιο XXXII (σελ. 129)

Ή θα αφήσει τον Φάρραν να επιτεθεί στο τέρας;
Γύρνα πίσω στο κεφάλαιο V (σελ. 25)

XXXI

Ο Φάρραν γυρίζει αργά και κοιτάζει τη Ροβένα μ' ένα σκληρό βλέμμα που δεν προμηνύει τίποτα καλό. Τότε η κοπέλα τραβά το μαχαίρι της και το στρέφει έναντια στη Στεργία. “Άσε τον ήσυχο, αλλιώς θα σε στείλω από κει που 'ρθες!” την φοβερίζει, απορώντας και η ίδια με το θάρρος της.

Ωστόσο, η Στεργία δεν μοιάζει να φοβάται καθόλου. Παρατηρεί τη Ροβένα μ' ένα ατάραχο μα επιτακτικό ύφος, ενώ ένας αλλόκοτος, απαλός ήχος γεμίζει την ατμόσφαιρα – μια μεθυστική μουσική, που μοιάζει με νανούρισμα κι εκπέμπεται μέσα από τα χείλη του στοιχειού.

Η Ροβένα προσπαθεί να αποστρέψει το βλέμμα της, γεμάτη ανησυχία μήπως το στοιχειό την υπνωτίσει, όμως δεν μπορεί να αποφύγει τα μάτια με το βαθύ βιολετί χρώμα, που τώρα λάμπουν τόσο έντονα, ελκυστικά και γαλήνια. Πολύ σύντομα έχει ξεχάσει τις ανησυχίες της. *Είναι ένα πανέμορφο, θαυμάσιο ον, που κρατάει τα μυστικά της ζωής και του θανάτου*, πιάνει τον εαυτό της να σκέφτεται.

Το τραγούδι της Στεργίας δυναμώνει ελαφρά και γίνεται ακόμη πιο υποβλητικό, ακαταμάχητο. “Πέτα το όπλο σου, δεν το χρειάζεσαι εδώ” προστάζει η οπτασία, καθηλώνοντας τη Ροβένα μ' ένα υπνωτιστικό βλέμμα κάτω από τα πυκνά, μαβιά της βλέφαρα. Ασυναίσθητα η κοπέλα αφήνει το μαχαίρι της να πέσει κάτω μ' έναν ξερό κρότο, ενώ ο Φάρραν έχει μαρμαρώσει στη θέση του.

Δεν έπρεπε να την κοιτάξω καθόλου, συλλογίζεται η Ροβένα μα είναι πολύ σκοτισμένη για να αντιδράσει με οποιοδήποτε τρόπο. *Ίσως έπρεπε εξαρχής να δοκιμάσω κάποιο ξόρκι... Τώρα, όμως, δεν έχω τη θέληση για κάτι τέτοιο... Και γιατί να μη την εμπιστευθώ, άλλωστε; Είναι σαν άγγελος, το τραγούδι της είναι ό,τι ομορφότερο έχω ακούσει ποτέ, τα μάτια της λάμπουν σαν αμέθυστοι...*

Πολύ σύντομα ο νους της Ροβένας περιπλανιέται κάπου μακριά, σ' ένα υπέροχο μα μπερδεμένο όραμα, όπου πορφυρά ποτάμια διασχίζουν σμαραγδένιους λόφους, κάτω από βιολετιούς ουρανούς με αστραφτερά ουράνια τόξα, κι εκεί όλα είναι γαλήνια και πανέμορφα...

ΤΕΛΟΣ

XXXII

“Aőer mãal Voldren, aőer mãal...”, η Ροβένα προφέρει το ξόρκι απολίθωσης όσο πιο χαμηλόφωνα γίνεται, ελπίζοντας να αιφνιδιάσει τον Βόλντρεν. Όμως, καθώς οι λέξεις ξεχύνονται σαν χείμαρρος από τα χείλη της, διαπιστώνει ότι το ον μουρμουρίζει κι εκείνο κάποια λόγια. Αμέσως μετά, την καθηλώνει μ' ένα φοβερό βλέμμα που της φέρνει ρίγη, ενώ μια δυσοίωνη σιωπή επικρατεί στο χώρο.

Σε χρόνο μηδέν, ο Βόλντρεν μεταμορφώνεται ξανά και ορμά ακάθεκτος, εξαπολύοντας κίτρινες ακτίνες μέσα από τα μάτια του. Μόλις που προφταίνει η νεαρή μάγισσα να πηδήξει πλάγια, κοντά στον Φάρραν. Οι δυο τους κυλούν στο έδαφος και κρύβονται πίσω από ψηλούς σταλακτίτες, αποφεύγοντας μετά βίας τις θανάσιμες ριπές. Το επόμενο ζευγάρι ακτίνων στοχεύει ξανά τη Ροβένα, που χώνεται αλαφιασμένη σε μια πλαϊνή σήραγγα, με τον Φάρραν ξωπίσω της.

“Τι θα κάνουμε; Μπορεί να αποκρούει τα μάγια μου!” του λέει, ενώ η καρδιά της πάει να σπάσει από την αγωνία.

“Θα βγω να του επιτεθώ με το σπαθί μου, ώστε να αποσπάσω την προσοχή του”, προτείνει ο Φάρραν. “Στο μεταξύ, εσύ δοκίμασε ένα άλλο ξόρκι! Εντάξει;”

“Εντάξει”, απαντά η Ροβένα διστακτικά.

Ξαφνικά, μια γυναικεία φωνή αντηχεί επιτακτική στο χώρο: “Βόλντρεν! Εδώ!”

Το τέρας στρέφει απότομα και αντικρίζει τη Μόραγκ, η οποία έχει μόλις συνέλθει και στέκεται όρθια, πίσω του. Η αρχιέρεια επιτίθεται αμέσως μ' ένα

νέο ξόρκι που ο Βόλντρεν εξουδετερώνει με το αντίστροφό του, ωστόσο αυτή τη μία στιγμή που το τέρας έχει στρέψει αλλού την προσοχή του, η Ροβένα βρίσκει την ευκαιρία να προφέρει ένα ισχυρό ξόρκι αστρικού πυρός: “Sḁayir maeziin llioizoe...”

Πλήθος αστραφτερές λάμψεις ξεχύνονται από τα χέρια της μικρής μάγισσας, οι οποίες αμέσως ενώνονται σε μια μεγάλη σφαίρα φωτός που εκτοξεύεται ενάντια στον Βόλντρεν. Το τέρας ουρλιάζει από τον πόνο, τινάζοντας το ογκώδες, γκρίζο κεφάλι του πέρα-δώθε. “Αλίμονό σας!” βρυχάται, ενώ τα μακριά νύχια του σχίζουν τον αέρα και τα βαριά πόδια του βροντοχτυπούν στο έδαφος.

Στο μεταξύ, η Μόραγκ επωφελείται από τη σύγχυση και τρέχει έξω από την αίθουσα, μαζί με τους δυο νέους. Οι τρεις τους το βάζουν στα πόδια όσο πιο γρήγορα μπορούν, ωστόσο σχεδόν αμέσως ακούνε δυνατά πόδια να ποδοβολούν άγρια ξωπίσω τους. “Μας κυνηγάει!” φωνάζει η Ροβένα έντρομη.

Τότε η αρχιέρεια υψώνει το αριστερό της χέρι και κατευθύνει μία από τις φωτεινές σφαίρες της ενάντια στον εχθρό, όπου σκάει μ' έναν διαπεραστικό κρότο. “Τρέξτε να σωθείτε!” τους φωνάζει και όλοι μαζί συνεχίζουν την ξέφρενη κούρσα τους κατά μήκος της υγρής στοάς. Την επόμενη στιγμή, ακούγεται μια τρομερή έκρηξη πίσω τους και όλοι μαζί σωριάζονται στο έδαφος που τρέμει. Στρέφοντας μηχανικά, αντικρίζουν μεγάλες, επιθετικές φλόγες να τυλίγουν τη σήραγγα πίσω τους. “Το κακό επιστρέφει πάντα στο κακό”, λέει η Μόραγκ ικανοποιημένη.

Περνώντας μέσα από διαδοχικές σήραγγες που μοιάζουν να μην έχουν τελειωμό, κάποτε καταλήγουν

σ' ένα μικρό σπήλαιο που είναι διάσπαρτο με περίεργα, σφαιρικά λιθάρια. Το στόμιο είναι αρκετά πλατύ αλλά μισοκρυμμένο πίσω από μπλεγμένους, ξερούς θάμνους. Το λαμπερό φως της σελήνης διαπερνά τις φυλλωσιές των ψηλόκορμων δέντρων που ορθώνονται πιο πέρα και στραφταλίζει στα πρισματικά βράχια της εισόδου.

“Νύχτωσε κιόλας;” αναφωνεί η Ροβένα, μόλις βγαίνουν έξω. “Ούτε που κατάλαβα πώς πέρασαν τόσες ώρες!”

“Στις Υπόγειες Πολιτείες ο χρόνος περνά με διαφορετικό ρυθμό απ' ότι στην επιφάνεια της γης”, εξηγεί η Μόραγκ.

Οι τρεις τους βγαίνουν από τη σπηλιά και συνεχίζουν την πεζοπορία σ' ένα δύσβατο μονοπάτι ανάμεσα στους πρισματικούς, υαλοποιημένους βράχους των λεγόμενων Γυάλινων Βουνών, ώσπου καταλήγουν μπροστά στην είσοδο ενός αρχαίου ναού, αποτελούμενη από δυο λευκούς κίονες κι ένα μικρό μα εντυπωσιακό αέτωμα. Το άνοιγμα, μισοκρυμμένο πίσω από μπλεγμένα κλαδιά που κρέμονται μπροστά, μόλις που διακρίνεται στο φως του φεγγαριού. Κοιτάζοντας μέσα, διαπιστώνουν ότι το υπόλοιπο κτίσμα είναι σκαλισμένο στα βράχια του βουνού. *Να' ναι εδώ άραγε; Αυτό είναι το Άντρο του Μάγου Άξελροντ; Απ' όσο ξέρω, σε τέτοιους ναούς κάποτε λατρευόταν η αρχαία θρησκεία της Μητέρας Γης...* συλλογίζεται η Ροβένα.

Μόλις περνούν το κατώφλι, μένουν και οι τρεις ασάλευτοι μόλις αντικρίζουν το θέαμα: Στο χρυσό φως της πανσελήνου, που εισχωρεί κλεφτά μέσα από τους κίονες της εισόδου, διακρίνονται πλήθος από νυχτερίδες οι οποίες φτεροκοπούν νευρικά σε όλο το χώρο, προφανώς αναστατωμένες από την εισβολή ανθρώπων στη φωλιά τους.

“Είναι τεράστιες!” αναφωνεί η Ροβένα φοβισμένη.

“Δεν θα μας αφήσουν να περάσουμε”, συμπληρώνει ο Φάρραν ανήσυχος.
“Yrkåen naðel fürie...” το *ξόρκι της φυγής* ξεχύνεται ρυθμικό από τα χείλη της Ροβένας, ενώ μια λευκωπή φωταύγεια απλώνεται ολόγυρα για μερικές στιγμές – όσο χρειάζεται για να εγκαταλείψουν οι νυχτερίδες το σπήλαιο. Η Μόραγκ παρακολουθεί τη σκηνή κατάπληκτη. *Η μικρή έχει πολύ ισχυρές δυνάμεις*, συνειδητοποιεί αλλά μένει αμίλητη.

Μέσα από τα πρισματικά κρύσταλλα ενός πολυγωνικού, θολωτού παραθύρου, που βρίσκεται στην οροφή του ναού, το αστραφτερό φως της σελήνης πλημμυρίζει το χώρο με απόκοσμη λαμπρότητα. Στο βάθος της αίθουσας, ανάμεσα σε τέσσερις κολώνες τυλιγμένες με λίθινα φίδια, υπάρχει μια πέτρινη λαξεμένη πλατφόρμα που θυμίζει βωμό. Στο κέντρο της στέκει όρθιο, στερεωμένο μέσα σε μια λίθινη βάση, ένα εντυπωσιακό ραβδί φτιαγμένο από λαμπερό λευκό μέταλλο και πολύτιμα πετράδια που λάμπουν πολύχρωμα στο σεληνόφως. Στη κορυφή του ραβδιού ξεχωρίζει ένας αστραφτερός, διάφανος κρύσταλλος.
“Ένας κρύσταλλος Νάρζιεν!” αναφωνεί ο Φάρραν, γεμάτος ενθουσιασμό. “Είναι απίθανα σπάνιος!”
“Δημιουργείται ένας κάθε εκατό χρόνια κι έχει την ιδιότητα να αυξάνει τις ψυχικές δυνάμεις!” συμπληρώνει η Ροβένα.

Οι τρεις τους πλησιάζουν κοντύτερα και ανακαλύπτουν ότι πάνω στο βωμό υπάρχουν σκαλισμένες επιγραφές, γραμμένες σε μια παράξενη γλώσσα.
“Είναι η αρχαία γλώσσα της Σιρεμπέμ”, εξηγεί η Ροβένα. “Κανείς δεν τη μιλά πια...”
“Εσύ, όμως, τη γνωρίζεις, έτσι δεν είναι;” λέει η Μόραγκ με σιγουριά.

Πράγματι· εδώ και χρόνια μελετώ κρυφά τις παλιές, απαγορευμένες γλώσσες, σκέφτεται η Ροβένα.
“Μπορείς να τη διαβάσεις;” ρωτά ο Φάρραν.
“Νομίζω πως ναι... Περιμένετε μια στιγμή...”

Η Ράβδος του Άξελροντ
μπορεί να χρησιμοποιηθεί
με σοφία και δικαιοσύνη
μονάχα από μια ισχυρή λευκή μάγισσα:
τη Ροβένα, που είναι η μονάκριβή μου κόρη.
Η ελευθερία των βασιλείων της χώρας
βρίσκεται τώρα στα δικά της χέρια.

“Υπογράφει ο ίδιος ο Άξελροντ, ο τελευταίος μέγας μάγιστρος της Σιρεμπέμ”, καταλήγει η Ροβένα σαστισμένη. “Δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ....”
“Πως είσαι κόρη του;” τη διακόπτει ο Φάρραν. “Μα οι Ναγκόριοι σε έκλεψαν όταν ήσουν πολύ μικρή ακόμη, προφανώς αφού πρώτα σκότωσαν τους γονείς σου με δόλο!”
“Να, λοιπόν, από πού προέρχονται οι μαγικές δυνάμεις μου!” μονολογεί η Ροβένα σκεπτική, ενώ τα μάτια της ψάχνουν ασυναίσθητα για περισσότερα χαραγμένα μηνύματα. Όμως, δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός από μια ακόμα φράση σκαλισμένη στην κάτω δεξιά άκρη του βωμού, γραμμένη με πολύ μικρά γράμματα:

Προσοχή: Η Ράβδος τιμωρεί τους βέβηλους!

“Τι σημαίνει αυτό;” αναρωτιέται ανήσυχη.

Εκείνη τη στιγμή, δυο τεράστιες νυχτερίδες εισβάλλουν απέξω και εφορμούν επιθετικά προς το βωμό. Οι δυο νέοι σκύβουν για ν' αποφύγουν τη σύγκρουση αλλά με μια κίνηση του χεριού της η Μόραγκ τις κάνει στάχτη. “Όποιος άσχετος αγγίξει το

ραβδί, μετατρέπεται σε νυχτερίδα", εξηγεί κατόπιν. "Την ημέρα κοιμούνται μέσα στις ρωγμές των βράχων αλλά μόλις πέφτει η νύχτα το σπήλαιο γεμίζει από δαύτες, και δεν είναι καθόλου φιλικές!"
"Μα... Αν μεταμορφωθώ κι εγώ;" κάνει η Ροβένα.
"Μην αμφιβάλλεις για τον προορισμό σου, κορίτσι μου: Εσύ είσαι η μονάκριβη κόρη του Άξελροντ και το μαγικό ραβδί του σου ανήκει δικαιωματικά!" απαντά η Μόραγκ με σταθερή φωνή.

Η Ροβένα παίρνει βαθιά ανάσα, απλώνει το χέρι διστακτικά και τραβά το μαγικό ραβδί από τη θέση του, ενώ η καρδιά της χτυπά άτακτα. Το υψώνει στο σεληνόφως κι εκείνο αστράφτει με μια λάμψη μεγαλειώδη και αλλόκοτη, που τυλίγει τη νεαρή μάγισσα μα και ολόκληρο τον αρχαίο ναό για μερικές στιγμές. Η Ροβένα αισθάνεται να γεμίζει ολόκληρη με φως, μια μοναδική αίσθηση αγαλλίασης, το βάρος μιας ξένης ζωής να σηκώνεται από πάνω της.
"Η δύναμη επέστρεψε στη νόμιμη κάτοχό της", αναγγέλλει η Μόραγκ, φανερά συγκινημένη.
"Τώρα θα μπορέσουμε να διώξουμε τους τυράννους και να αποκαταστήσουμε την ελευθερία και τη δικαιοσύνη σε όλα τα βασίλεια!" λέει ο Φάρραν ενθουσιασμένος.
"Μη βιάζεστε τόσο!" αντηχεί μια υποβλητική φωνή πίσω τους.

Οι τρεις σύμμαχοι στρέφουν ταυτόχρονα και αντικρίζουν εμβρόντητοι τον Μάντοξ, που μόλις έχει εισβάλει στο Άντρο του Άξελροντ, συνοδευόμενος από οκτώ πάνοπλους στρατιώτες.
"Πραγματικά, Ροβένα, νόμιζες ότι δεν θα σ' έβρισκα;" λέει ο Μάντοξ με μάλλον ειρωνικό ύφος, ενώ τα λαμπερά μάτια του -ένα πράσινο, ένα γαλάζιο- την καθηλώνουν παγωμένα. "Ομολογώ, πάντως, ότι έχω

μείνει έκθαμβος", συνεχίζει ο βασιλιάς με παράξενη ψυχραιμία. "Δεν είσαι η μόνη, Ροβένα, που έχει προσπαθήσει να πάρει τη Ράβδο του Άξελροντ, πολλοί έχουν προσπαθήσει να κάνουν το ίδιο αλλά μέχρι τώρα κανείς τους δεν επέστρεψε για να πει τον λόγο που δεν τα κατάφερε! Κανείς εκτός από σένα!"
"Καλά θα κάνεις να φύγεις ήσυχα, Μάντοξ!" του κάνει η Ροβένα και το πρόσωπό της συννεφιάζει.
"Δεν πρόκειται να πάω πουθενά, αγαπητή μου!" της απαντά εκείνος, με προκλητικό βλέμμα. "Έχει έλθει πια η ώρα να μάθεις ότι εσύ κι εγώ προοριζόμαστε να είμαστε μαζί! Αλήθεια, γιατί νομίζεις ότι επέτρεψα τόσα χρόνια να επιζήσεις εσύ, η κόρη ενός μάγου;"
"Μη τον ακούς! Ό,τι λέει, είναι ψέματα!" της φωνάζει ο Φάρραν αλλά τα λόγια του πέφτουν στο κενό.

"Όσο για σένα νεαρέ, μου χρωστάς επίσης κάτι!" αποκρίνεται ο Μάντοξ αυστηρά, δείχνοντας το Σπαθί της Εξουσίας.
"Έλα να το πάρεις!" αποκρίνεται ο Φάρραν και τραβάει αμέσως το σπαθί του.

Στο μεταξύ, η Ροβένα έχει παγώσει στη θέση της. *Τι σημαίνει αυτό, πάλι; Τι εννοεί ο Μάντοξ;* αναρωτιέται πιο μπερδεμένη παρά ποτέ.
"Εσύ κι εγώ μπορούμε να κυβερνήσουμε μαζί Ροβένα!" εξηγεί τότε ο Μάντοξ, σα να διάβασε τη σκέψη της. "Ξέρω ότι έχω κάνει πολλά λάθη, έχω αδικήσει πολλούς ανθρώπους, μαζί σου όμως θα γίνω ένας πολύ

καλύτερος βασιλιάς! Μαζί θα κυβερνήσουμε όλα τα βασίλεια της Ναγκόρια με σύνεση και δικαιοσύνη!”
“Μη τον αφήνεις να σε επηρεάζει, Ροβένα! Η δύναμη είναι όλη δική σου, το ένιωσες!” φωνάζει τότε η Μόραγκ, με κρυστάλλινη φωνή.

Η Ροβένα στρέφει απότομα και κοιτάζει την αρχιέρεια έντονα, σα να έχει μόλις ξυπνήσει από ένα βαθύ μα επώδυνο λήθαργο. Και τότε ο Μάντοξ καταλαβαίνει ότι η παγίδα του δεν πρόκειται να πιάσει...
“Αρκετά, Μάντοξ! Σταμάτα εδώ!” του κάνει η νεαρή μάγισσα, με μάτια που λάμπουν αποφασιστικά.
“Είναι η τελευταία σου λέξη;” της κάνει ο βασιλιάς με σφιγμένα χείλη.
“Ναι!”
“Όπως θέλεις, Ροβένα!” αποκρίνεται εκείνος και το μειλίχιο ύφος του αλλάζει αυτόματα σε μια μάσκα ακραίας σκληρότητας – το αληθινιό πρόσωπο του τυράννου, αυτό που ανέκαθεν γνώριζε η Ροβένα.

Την επόμενη στιγμή, ο Μάντοξ τραβά το σπαθί του και το στρέφει ενάντια στη Ροβένα, με μια φοβερή πολεμική κραυγή. Μέσα σε κλάσμα δευτερολέπτου, η κοπέλα παρατηρεί ότι είναι ακριβές αντίγραφο του γνήσιου Σπαθιού της Εξουσίας. *Ωστόσο, του λείπει ο κρύσταλλος Νάρζιεν*, συλλογίζεται ενώ ο εχθρός ήδη επιτίθεται. Τότε ακριβώς, ο Φάρραν ορμά μπροστά και αποκρούει το χτύπημα του Μάντοξ με το δικό του σπαθί, σώζοντας έτσι τη ζωή της Ροβένας, η οποία φαίνεται να έχει σαστίσει.

Ο Μάντοξ πισωπατάει γοργά, γελώντας περιπαι-κτικά. “Θα χρειαστείς πολύ ισχυρότερο όπλο από αυτό το γελοίο παιγνίδι για να τα βάλεις μαζί μου!” της κάνει, ενώ οι στρατιώτες του παίρνουν αμέσως θέσεις μάχης, κραδαίνοντας τα σπαθιά και τα τσεκούρια τους

απειλητικά. Τα πύρινα βλέμματά τους κάνουν ξεκάθαρο ότι δεν σκοπεύουν ν' αφήσουν κανέναν από τους τρεις ζωντανό.

Ξαφνικά, δηλητηριώδεις αμφιβολίες πλημμυρίζουν την καρδιά της Ροβένας. *Κι αν έχει δίκιο;* σκέφτεται. *Αν το ραβδί δεν είναι αρκετά ισχυρό; Αλλά κι αν είναι, μπορώ άραγε εγώ, ως χθες μια σκλάβα, να το ελέγξω; Τι πρέπει να κάνω;* αναρωτιέται.

Πώς θα αντιδράσει η Ροβένα;

Δεν θα εμπιστευθεί τη Ράβδο του Άξελροντ
και θα ζητήσει τη βοήθεια της Μόραγκ
για να εξουδετερώσει τον Μάντοξ.
Γύρνα στο κεφάλαιο XXVI (σελ. 96)

Θα εμπιστευθεί τη δύναμη της Ράβδου
και θα τη χρησιμοποιήσει ενάντια στον τύραννο.
Πήγαινε πίσω στο κεφάλαιο XXVIII (σελ. 106)

♫♪♫ ♥♥♥ **XXXIII** ♥♥♥ ♫♪♫

Η Ροβένα δεν αργεί να πάρει την απόφασή της: *Όχι, δεν θα αφήσω τον Μάντοξ να με επηρεάσει*, συλλογίζεται πυρετικά. *Άλλωστε, εδώ που έχω φτάσει δεν μπορώ να κάνω πίσω...*

"Λες ψέματα, Μάντοξ!" του αντιτάσσει σταθερά. "Έχω διαβάσει το μήνυμα του μάγου Άξελροντ και πιστεύω αυτό, όχι εσένα!"

"Είναι η τελευταία σου λέξη;" τη ρωτά ο βασιλιάς, με σφιγμένα χείλη.

"Ναι!" του απαντά αγέρωχα.

Με μάτια που αστράφτουν από οργή, ο Μάντοξ τραβάει το σπαθί του και η Ροβένα παρατηρεί ότι είναι ακριβές αντίγραφο του γνήσιου Σπαθιού της Εξουσίας, *χωρίς τον κρύσταλλο Νάρζιεν, ωστόσο...*

Αμέσως μετά ο τύραννος ορμάει εναντίον της, κραδαίνοντας το κοφτερό σπαθί στο δεξί του χέρι. Ενστικτωδώς η Ροβένα τείνει τη ράβδο προς το μέρος του· μια κόκκινη αστραπή ξεπηδά μέσα από τον κρύσταλλο Νάρζιεν, χτυπά το όπλο του εχθρού και το κάνει στάχτη.

Για μια μόνο στιγμή, ο βασιλιάς μένει άναυδος· ύστερα ουρλιάζει με μίσος "Προδότρια! Θα πεθάνεις!" και επιτίθεται με γυμνά χέρια, γεμάτος μανία. Η νεαρή μάγισσα κατευθύνει ξανά το ραβδί εναντίον του και αυτή τη φορά τον χτυπά μια αστραπή μαύρη σαν το έρεβος. Ο εχθρός παραπατά και σταματά επί τόπου, χωρίς φανερό λόγο, σαν μια μυστηριώδης δύναμη να καρφώνει τα πόδια του στο έδαφος. Κάτι του συμβαίνει, αργά μα αμετάκλητα: βογγάει γεμάτος αγωνία, καθώς

αλλάζει σταδιακά σε κάτι άλλο, από τα πόδια προς το κεφάλι: Μεταμορφώνεται σε νυχτερίδα, μια φρικτή, τεράστια νυχτερίδα, όμοια με εκείνες που γέμιζαν τη σπηλιά μέχρι πριν από λίγο. Μόλις ολοκληρώνεται η μεταμόρφωση, το τέρας βγάζει μια στριγγή κραυγή, ανοίγει τα μαύρα μεμβρανώδη φτερά του και πετάει έξω από τη σπηλιά, τρομαγμένο. Στο μεταξύ, οι στρατιώτες που συνόδευαν τον Μάντοξ έχουν ήδη τραπεί σε άτακτη φυγή. Απόλυτη σιωπή αγκαλιάζει τώρα το σπήλαιο.
"Επιτέλους, το Καλό επικρατεί", λέει ήρεμα ο Φάρραν. "Αυτή είναι η αρχή του τέλους για το Βασίλειο της Ναγκόρια!"

Η Ροβένα σφίγγει δυνατά τη Ράβδο του Άξελροντ στο χέρι της και μια πρωτόγνωρη αίσθηση ενεργοποίησης την κατακλύζει από την κορφή ως τα νύχια. Ποτέ στη ζωή της δεν έχει νιώσει καλύτερα.

Ο Φάρραν την πλησιάζει, αφήνει το σπαθί του να γλιστρήσει μέσα στο θηκάρι και της λέει απαλά: "Χρησιμοποίησες σοφά τις δυνατότητές σου και πήρες τις σωστές αποφάσεις, Ροβένα. Είμαι σίγουρος ότι θα καταφέρεις να ανατρέψεις οριστικά τους Ναγκόριους". Τώρα, όμως, ο νεαρός φαίνεται παράξενα θλιμμένος, τα μάτια του σκοτεινιάζουν. "Οπότε, λοιπόν..." ξεκινάει να πει κάτι μα σταματά, σα να μη μπορεί να συνεχίσει.
"Λοιπόν, Φάρραν;"
"Υποθέτω πως ήλθε η ώρα να χωριστούμε", της κάνει μελαγχολικά. "Εσύ βρήκες τον προορισμό σου, Ροβένα, οπότε μπορώ να συνεχίσω κι εγώ μόνος το δρόμο μου, μήπως κάποτε ανακαλύψω τον δικό μου πεπρωμένο..."

Δεν είναι δυνατόν, δεν μπορεί να το εννοεί! συλλογίζεται η κοπέλα, νιώθοντας την καρδιά της να βουλιάζει. Θέλει όσο τίποτα να του ζητήσει μα μείνει μαζί της. *Αλλά αν αρνηθεί; Αν δεν με αγαπάει; Στο κάτω-*

κάτω, όταν ένας άνδρας αγαπάει μια γυναίκα δεν διστάζει να της το πει, σκέφτεται η Ροβένα, ενώ ο Φάρραν ετοιμάζεται να φύγει. Οι έντονες αμφιβολίες που κυκλώνουν τώρα το μυαλό της αμαυρώνουν την επιτυχία της – αλλά μονάχα για μια στιγμή...

♫ ♥ "Μη φεύγεις, Φάρραν", του φωνάζει η Ροβένα, με φωνή που τρέμει, κι εκείνος μένει ασάλευτος στη θέση του, με την πλάτη ακόμα γυρισμένη.
"Αυτό που... αυτό που ήθελα να σου πω...", τραυλίζει η κοπέλα νιώθοντας τα μάγουλά της να καίνε, "Θέλω να πω... μετά απ' όσα περάσαμε μαζί... που μοιραστήκαμε τα όνειρά μας και πολεμήσαμε τους κατακτητές... δεν έχεις καταλάβει ακόμα ότι σ' αγαπώ;" καταλήγει απότομα, πριν προλάβει να το μετανιώσει.

Εκείνος κάνει αμέσως μεταβολή και την κοιτάζει κατάματα· τα σμαραγδένια μάτια του λάμπουν από ευτυχία, τα πλούσια κόκκινα μαλλιά του γυαλίζουν στο σεληνόφως. Ξαφνικά της φαίνεται πολύ γοητευτικός και η Ροβένα κοκκινίζει από μια πρωτόγνωρη ντροπή. *Μάλλον δεν θα θέλει να μείνει μαζί μου*, σκέφτεται και σκυθρωπιάζει. *Αυτός είναι ένας ήρωας, διάσημος σε όλη τη χώρα... Σίγουρα δεν είμαι το είδος της κοπέλας που του αρέσει...* Ωστόσο, ο Φάρραν σπεύδει προς το μέρος της και τυλίγει τα χέρια του γύρω από τη μέση της, ενώ ακτινοβολεί ολόκληρος από χαρά.
"Κι εγώ σ' αγαπώ, Ροβένα!" της λέει δυνατά, χαϊδεύοντας απαλά τα μαλλιά της, ενώ η Ροβένα αισθάνεται μια πρωτόγνωρη ευτυχία να την πλημμυρίζει. "Φοβήθηκα όμως, μήπως εσύ, μια πανίσχυρη μάγισσα, δεν ενδιαφέρεσαι για έναν κοινό θνητό σαν εμένα!" συμπληρώνει σκεφτικός.

“Εσύ δεν είσαι κοινός θνητός, Φάρραν! Είσαι ο σπουδαιότερος ήρωας της χώρας, αυτός που κατάφερε να κλέψει το Σπαθί της Εξουσίας από τον τύραννο Μάντοξ!” του απαντά εκείνη, με φανερή λατρεία στο βλέμμα.

“Ροβένα, για μένα είσαι πιο πολύτιμη απ' όλους τους θησαυρούς του κόσμου! Δεν θέλω ποτέ να σε χάσω! Μαζί θα πολεμήσουμε τους Ναγκόριους και θα ελευθερώσουμε όλη τη χώρα! Θα είμαστε μαζί για πάντα!” της λέει με σταθερή φωνή, σαν σε ιερή υπόσχεση.

Η Ροβένα μένει ακίνητη, κοιτάζοντάς τον ίσια στα μάτια, μη ξέροντας τι άλλο να πει, ανήμπορη να πιστέψει σε τόση ευτυχία.

“Ροβένα...” κάνει τότε ο Φάρραν και σοβαρεύεται απότομα. “Υπάρχει και κάτι άλλο...”

“Τι, Φάρραν;” ψελίζει η κοπέλα και ο φόβος αρχίζει πάλι να φωλιάζει στην καρδιά της.

“Θα με παντρευτείς;”

“Μα... φυσικά!” του απαντά αυθόρμητα, ενώ το πρόσωπό της γίνεται πιο κόκκινο παρά ποτέ.

Εκείνος χαμογελά ευτυχισμένος, την αγκαλιάζει σφιχτά και σφραγίζει την πρότασή του μ' ένα γλυκό φιλί...

ΤΕΛΟΣ